

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J. BREE

KOPUK BAĞLAR

Çeviren: Beril T. Uğur

Annem ve Baġlananların ölümünden sonra
kendi Baġlarımı bulduğum için rahatlamıştım.

Onlar yanımda olduğu sürece her şeyin
yoluna gireceğini düşünüyordum.

Ama öyle olmadı.

Toplumumuzun kaderi benim ellerimdeydi.
Hepimizin iyiliği için yalnız olmam gerekiyordu.

Beş yıl boyunca onlardan saklanarak kaçak hayatı
yaşadıktan sonra yakalandım ve kaçtığım Baġlarımla
yüzleşmek için geri getirildim.

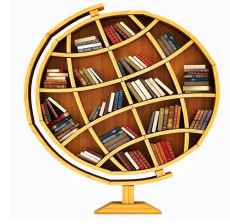
Kaçarak herkes için doğru olanı yaptığımı sanıyordum.

Şimdiyse bundan o kadar emin değilim.

North, Nox, Gryphon, Atlas ve Gabe
beni asla affetmeyecek gibi görünüyorlar.

Ama aslında ben kendimi asla affetmeyeceğim.

J. BREE

KOPUK Bağlar

J. BREE

ZM

Düzenleme
Ny.Ozlem

KOPUK Bağlar

Çeviren: Beril T. Uğur

GİRİŞ

Hep aynı rüyayı görüyordum.

Birlikte arabadaydık, otobanda ilerliyorduk. Ben yanımda oturan annemle tartışıyordum, bizi yine taşınmaya zorladığı için ona çok kızgındım. Connecticut'ta arkadaşlar edinmiştim, gerçek arkadaşlar ve hayatımda ilk kez kendimi normal hissediyordum. Sıradan biri gibi. Bir hilkat garibesi değil de öylesine bir kız gibi.

Bu, son kez böyle hissedişim olacaktı.

Arabayı babam kullanıyordu. Birbirimize o kadar benziyorduk ki onun kızı olduğuma şüphe yoktu. Haberleri dinlerken kaşlarını çatmıştı ve iyi miyim diye kontrol etmek için durmadan arkasına bakıyordu. Gözü hep bende idi, sevgili kızında.

Andrew, annemin Bağlananlarından bir diğeri, yolcu koltuğunda kucağında açık duran dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Son derece ciddi bir adamdı, ailemiz dışındaki herkese karşı mesafeli ve ilgisizdi ama bana daima şefkatli ve sevecen davranırdı. Bana *sebebim* derdi. Çok çalışmasının ve hep daha fazlasını istemesinin sebebiydim.

Vincenzo annemin üçüncü ve sonuncu Bağlanan'ıydı ve arkada bizimle oturuyordu. Elimi sıkıca tutarken beni rahatlatmak istercesine başparmağıyla başparmağımı okşuyordu. O en nazikleriydi, nerede olursak olalım daima şefkatli ve sevgi doluydu. Bağ ve Bağlanan olmayanların arasında yaşarken insanlar Vincenzo'yu biyolojik babam sanırdı çünkü benimle dışarıda en fazla vakit geçiren oydu. Çalışmayan babalardandı, eviyle ve Bağ'ıyla ilgilenmekten mutlu olan erkeklerdendi.

Kızgındım ama aynı zamanda bu, son kez huzurlu ve güvende hissettiğim an olacaktı.

Ağlamamak için kendimle mücadele ediyordum; oldum olası öfke yüzünden gözyaşlarına boğulan biriydim. Annem beni konuşturmaya çalışıyordu, sakince söylediği kelimeleri hatırlayamıyorum ama huzur veren sesi ruhumun derinliklerini teskin ediyordu. Bu onlara dair hatırladığım en son şeydi ve rüyamın son anlarıydı.

Rüyam bir kâbusa dönüşmeden hemen öncesiydi.

Bir türlü uyanamadığım, bana bunun bir rüya olmadığını söyleyen o kâbusa. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım aklımdan silemediğim bir günün anısıydı bu.

Bir şey son süratle arabanın yan tarafına çarpıp sürükledi ve araba takla atarak uçurumdan aşağı yuvarlandı.

Şok yüzünden yeteneğim istemsizce içimden taşıtı.

Panikledim ve onu vücuduma geri çekmeye çalışsam da başımı çarparak fena hâlde sersemlediğim için durduramadım.

O kazadan sadece ben kurtuldum.

Ve bu yüzden daima kendimden nefret edeceğim.

Daima.

BİRİNCİ BÖLÜM

Beş yıl sonra

Görüşme odası buz gibiydi.

Hâlâ üzerimde Taktik Müdahale Ekibi tarafından sokaklardan toplandığım zamanki kıyafetler vardı. Aslında onları aylar önce atmalıyım ama işimi görürlerken yeni giysilere para harcamak istememiştim. Kaçak hayatı ne kolay ne de ucuzdu. Üstelik Güney'in sıcağından buz gibi Oregon eyaletine yaka paça götürülmek de beklediğim bir şey değildi.

Ayrıca beni çileden çıkarmaya çalıştıklarından emindim.

Yaptığım şey, Bağlarımdan, yani benimle birlikte olması gereken insanlardan kaçmam, sık sık yaşanan bir durum değildi. Aslına bakarsanız daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı. Ruhunu tamamlayan insanlardan kaçmak ancak kahrolası bir delinin yapacağı işti.

Ben de o deliydim işte.

Ama bunun bir nedeni vardı, aslında bir sürü nedeni vardı ve hepsi de son derece mantıklıydı. Sadece kendi hayatımı

ve bu içine sıçtığım gezegendeki diğer herkesinkini tehlikeye atmadan dile getirebileceğim şeyler değillerdi. Çok ciddiylim.

Ama bunu onlara söyleyemezdim.

Sanırım çenemi kapalı tutup eylemlerimin sonuçlarıyla yüzleşmem gerekecekti.

Kollarımı ovuşturmamaya ya da rahatsızlığımı belli etmeye çalıştım çünkü tam da bunu istiyorlardı. Oradan çıkıp gitme ve kimsenin beni tanımadığı, bir daha bir yere tıkmaya kalkışmayacağı büyük bir şehrin sokaklarında kaybolma arzusuyla tenim karıncalanıyordu. Gözlerim tekrar kapıya kaydı ama diğer tarafında kaçmaya kalkışmamı bekleyen iri kıyım bir muhafız olduğunu biliyordum.

Beni buraya attıklarında küçük, uslu bir kız gibi kıcıımı bu iskemleden kaldırmayacağımdan emin olmak için bana ondan ve yeteneklerinden söz etmişlerdi. Mesele şu ki, bugünkü yapılacaklar listemde felç geçirmek olmadığı için kıcıımı buradan kaldırmayacaktım. Hayır, planımda öyle bir şey kesinlikle yoktu. Bunun düşüncesi bile buz gibi bir korku damlasının sırtımdan aşağı akmasına neden oldu.

O herif sırf kendi sapkın zevklerini tatmin etmek için muhtemelen beni bağlayıp işkence ederdi.

“Ah, Bayan Fallows. Sanırım henüz tanışmadık. Benim adım Brian Noakes. Bağlarınız gelmeden önce sizinle birkaç önemli ayrıntının üzerinden geçmek için buradayım.”

Odadaki soğuğa rağmen alnımda ter damlaları birikmeye başladığını hissettiğime yemin edebilirdim. “Sanki bana başka çare bıraktınız da.”

Karşıma oturup masanın üzerinden önüme bir dosya itti. “İçinde bulunduğunuz durumu tam olarak anladığınızı sanmıyorum, Bayan Fallows. Bir Bağ’ın kaçması son derece alışılmamış bir durumdur.”

Yüzümdeki sakin ve boş ifadeyi korumaya çalıştım. “Kanunları çiğnemedim. Beni burada zorla tutamazsınız.”

Bakışlarıyla beni tartarken gülümsedi ama hoş bir gülümsemeden ziyade avını öldürmeye hazırlanan bir yırtıcının dişlerini göstermesine benziyordu. “Meclis bunu oylamaya sundu. Bağlarınızı ardınızda bırakmanızla ilgili bir kanun olmasa da bu konunun özel olarak değeriendirilmesi gerekiyordu. Meclis Üyesi North Draven, toplumumuzun önde gelen kişilerindendir ve kendisinin sosyal statüsü göz önünde bulundurulduğunda atıldığınız bu *macera* onun için son derece utanç verici olmuştur.”

Dişlerimi sıkıp çenemi kilitlediğim için istesem de ona cevap veremezdim. Ama dürüst olmam gerekirse onu sırf zihin gücümle boğabilecek olmayı dilemekten başka bir şey düşündüğüm yoktu.

Bakın bu olağanüstü bir yetenek olurdu.

Bir şeyler söylemişim gibi kafa salladıktan sonra küçümseyici konuşmasına devam etti. “Dolayısıyla bir karar vermek zorunda kaldık. Bağlarınızın kimlikleri ve yıllardır çevirdiğiniz dolaplar yüzünden size güvenemeyeceğimiz için yeniden kaçma ihtimalinizi göze alamayız.”

Konuşmak için çenemi gevşetmeye çalışmak sandığımdan daha zor oldu. “Beni yine buraya mı kapatacaksınız? Pencerelelere parmaklık çakıp beni kahrolası bir evcil hayvan gibi burada mı tutacaksınız? Bağlarımın kim olduğunun önemi yok. Beni bu Bağlanmayı tamamlamaya zorlamak *tecavüzdür* ve küçük, uslu bir köle gibi onların önünde bacaklarımı açmayacağım.”

Medeniyet kisvesi altında sergilediğı sahte nezaket, ışıltılı gülümsemesi silinip yüzü buruşunca son buldu. Edepsiz olmamla ilgili bir şeyler mırıldandı ve kapı yeniden açılıp çam yarması muhafız içeri girdiğinde sandalyemde büzüldüm. Şimdi yeteneğimi kullanmazken benden ne kadar üstün olduklarını fark edememiştim.

Şu anda yapılabilecek en kötü şey olmasına karşın paniklelemeye başladım.

Bu odada bu iki adamlayken felce uğrama fikri... Dehşetin beni ele geçirmesine engel olamıyordum. Su gibi terliyordum, titremeye başlayan ellerimi görmemeleri için masanın altında dizlerimi tuttum ama bir işe yaramadı. Paniğimi fark eden ve muhtemelen bundan tahrik olan muhafız bana pişmiş kelle gibi sıırttı. Pis sapık.

“Ah, Jennings, geldiğin için teşekkür ederim. Umarım aşırı önlemler almamıza gerek kalmadan Bayan Fallows buna razı olur.”

Neye razı olacağım, manyak herif?

Küçük, deri bir kese çıkarıp fermuarını açtı. İçindeki neşteri görür görmez ödüm bokuma karıştı. “Hasiktir, ne yapacaksınız onunla?”

Jennings pis pis sıırttı, sonra gücünün yakıcı dokunuşunu üzerimde hissettim, kaslarım kilitlendi ve kahrolası vücudumun içine hapsoldum.

Ona öfkeyle bakmak ya da ne yaptığını görmek için göz kürelerimi bile hareket ettiremiyordum. Öylece oturup buna katlanmak zorundaydım.

Bu adamı asla unutmayacaktım. Bir gün bunu ona öde-tecektim. Uzun süredir kaçtığım her şeyi tehlikeye atacağını bilmeseydim gücümü üzerine salıp ne kadar hoşuna gittiğine bakardım ama bunu yapmak yerine tüm bunlara katlanmak zorundaydım.

Şimdilik.

“Çok ayıp, Jennings. Bu işi ukala ukala konuşmasını dinlemeden halletmeyi ne kadar istesem de ona uslu durması için bir şans verebiliriz diye düşünmüştüm. Draven’i hiç kıskanmıyorum.”

Jennings güldü ve yanımdan geçip arkamda durdukları için ne yaptıklarına dair hiçbir lanet fikrim yoktu.

“Bence icabına bakmanın tam sırası. Bilgiçlik taslayanları yola getirmek daha zevkli oluyor.”

Hasiktir.

Buraya kadarmış, diye düşündüm. Gücümü kullanıp kaçmazsam bu herif bana tecavüz edecekti. Hayır, buna izin veremezdim.

Saçlarımı ensemden kaldırdıklarında panikten göğsüm sıkıştı. Vücuduma hapsettiğim yeteneğimin karnımın içinde kabarmaya ve sınırlarını zorlamaya başladığını hissettim. Dışarı çıkıp beni korumak istiyordu. Kahretsin, hiçbir şey düşünemiyordum. Nefes bile alamıyordum. Bu işkence bitmezse onu zapt edemeyecektim. Bu bir refleks gibiydi, yeteneğiniz bir kere tetiklendi mi size yardım etmek için gün yüzüne çıkmasına engel olamazdınız.

“Şuradaki kaslarını biraz gevşetemez misin? Yoksa onu içine sokamayacağım.”

Görüş alanım beyazlaştı, kesik kesik solumaya başladım.

“Onu biraz yumuşatabilirim.”

Ensemde hissettiğim keskin acı beni o panik dalgasından çekip kurtardı. Aşağılık herif beni kesiyordu! Derimi itip kaktıktan sonra kenara çekerek yarayı genişletti ve içine bir şey soktu. Neyin peşindeydi bu dallama?

Jennings öne eğilince nefesini ensemden hissettim. “Her adımını takip edelim diye sana bizden küçük bir hediye, Oleander. Bay Draven’in seni zapt etme konusunda yardıma ihtiyacı olursa ilk ben gönüllü olacağım.”

Bir GPS takip cihazı.

Bana kahrolası bir GPS yerleştirmişlerdi. Sikik Bağlarımla henüz tanışmamıştım ve daha şimdiden onlardan nefret ediyordum. Evet, kaçmıştım ama bunun bir nedeni vardı. Gerçi bunu onlara söyleyemezdim, yoksa tekrar hayatlarını tehlikeye atmış olurdu. Onlar için nelerden vazgeçtiğimden bile haberleri yoktu.

Ayrıca ben bir insandım. Bir Bağ’dım. Bir aklım vardı, kararlarımı kendim verebilirdim. Bana zorla lanet olası bir takip cihazı takamazlardı!

Biri resmen yarayı dikti. Hangisi olduğunu göremedim ama Noakes olduğunu umdum. Sonra ikisi de masanın etrafını dolaşıp tekrar görüş alanıma girdi.

Şimdi ikisi de listemdeydi. Gücümü kullanmam çok riskli olmadığında peşine düşeceğim insanlar listesine eklenmişlerdi. Onları avlayacaktım ve intikamım acı olacaktı.

“Sen çıkabilirsin, Jennings. Bundan sonrasını tek başıma halledebilirim.”

Jennings nihayet beni serbest bırakmadan önce gücüyle beni son kez bir mengene gibi sıktı. Artık üzerimde ne kadar fazla kontrolü olduğunu bana hatırlatmak ister gibiydi. Derin ve titrek bir nefes aldım.

En azından bana tecavüz etmeye kalkışmamışlardı. Gerekirse GPS’i çıkarabileceğimden emindim.

“O cihazı çıkarmaya kalkışırsan seni öldürecek kadar yüksek voltta elektrik üretebilir. Ayrıca istersem onu kullanarak seni bayıltabilirim. Artık bütünüyle avcumdasın, Fallows. Bağların yakında burada olacak ama onlardan önce sana bir ağızlık takmak istedim. Draven yakın arkadaşım. Bağ’ını yakınında tutmak için yapmayacağı şey yoktur. Onunla bağlanma işini ne kadar erken tamamlarsan o kadar iyi. Sadece sırtüstü yat ve *boyun eğ*.”

Yok ya? Avcunu yalarsın.

Ağzıma safra tadı doldu, öfkeden gözlerim yaşarmaya başladı.

Gülümsedi ve tekrar ayağa kalktığı anda masadaki dosyayı işaret etti. “Senden uymanı beklediğimiz tüm kurallar ve yönergelerimiz bunun içinde. Hepsini ezberlemeni ve onlara göre yaşamayı tavsiye ederim. Ne kadar çabuk hizaya gelersen bu iş senin için o kadar kolay olur.”

Sonra gitti.

Ve ben bu boktan odada hapis kaldım.

Şimdilik dosyaya bakmadım çünkü bana dayattıkları erkeklerle ve neler yapabildikleriyle ilgili hiçbir şey bilmek istemiyordum. Onun yerine parmaklarımı ensemdeki dikişlerin üzerinde gezdirdim ve zonklayan, keskin bir acı duyunca yüzümü buruşturdum. *Aşağılık herifler.*

Yeteneğimin kontrolünü kaybetmemek için kendimi tutmanın ve sakinleşmenin bir yolunu bulmalıydım. Kulağa saçma gelebilir ama yatışmak için becerilerimi kullanarak buradan nasıl çıkabileceğimi hayal etmeye odaklandım. Bu odadan nasıl kurtulacağımı ve biraz önce bana dokunan o adamlara bedelini nasıl ödeteceğimi en ince ayrıntısına kadar planladım. Sakinleşip dinginleşene kadar o planların üzerinden defalarca geçtim.

Dakikalar saatlere dönüştüğünde sonunda güneşin battığını ve benim hâlâ burada hapis olduğumu fark ettim. Çişim gelmişti ama kapıyı çalıp tualete gitmek için izin istemeyecektim. Karnım guruldamaya başladı. Beni sokakta bulup buraya getirmelerinin üzerinden kaç gün geçmişti? İki mi? Belki de üç olmuştu. O gün işe geç kaldığım için kahvaltıyı atlamıştım.

O zamandan beri kimse bana yiyecek bir şey vermemişti. Şoförlerden birinin elime tutuşturduğu suyu kana kana içmiştim ki onun da üzerinden en az bir gün geçmiş olmalıydı. Bu herifler bana işkence etmekten zerre kadar çekinmediği için kendimi bir savaş esiri gibi hissediyordum.

Yine kapı açıldı ve bu defa sert görünüşlü, yaşlıca bir kadının içeri girdi. Sinirden masanın altındaki bacağımı sallamaya başladım. Bir türlü vazgeçemediğim eski bir alışkanlıktı bu.

“Beni izle. Seni yıkanmaya götüreceğim.”

Yıkanmak mı? Üstüme baktım. Günlerdir aynı giysileri giymekten muhtemelen kokmuştum. “Ah, tamam. Sağ ol.”

Ayağa kalktığımda başım döndü. Kan kaybı ya da açlık yüzündendi ama kadın yalpaladığımı fark etmedi. Burnunu kırıştırmakla yetindi ve arkasına dönüp odadan çıktı.

Bulunduğumuz yer bir ofis binasına benziyordu, herkes takım elbiseli ve kravatlıydı. Kadınla birlikte koridorlarda yürürken çalışanların gözlerini üzerimde hissedip gerilmeye başladım. Bu kadar ilgi çektiğime göre kim olduğumu biliyorlardı.

Oleander Fallows.

Kaçak Bağ.

Katil.

Gerçi katil olduğumu bilmiyorlardı, bilselerdi olaylar başka türlü gelişebilirdi. Bunu düşündüğümde boğazım düğümlendi. Kahretsin, tırsıp kontrolü kaybetmenin en hızlı yolu buydu. Şöyle bir silkindim. *Bunu düşünmekten vazgeç, Oli!*

Banyo yeterince temizdi ve çok şükür ki duş kabini vardı. Kadın elime bir torba tutuşturdu. Paniğim sağ olsun, onu daha önce fark etmemiştim. “Bütün gece seni bekleyemem,” diye azarladı. “Elini çabuk tut. Gerekirse seni buradan çıplak götürürüm.”

Ona ne şüphe!

Lanet olasıca sürtüük.

Ona ters ters bakıp torbayla birlikte on dokuz yaşındaki bir yetiştikten ziyade dört yaşında bir çocukmuşum gibi ayaklarımı yere vura vura duş kabinine doğru yürüdüm. Yani bana göre ben bir yetiştikdim. Beş yıl boyunca kaçak hayatı sürerek sokaklarda yaşamıştım. Kolay olmamıştı ama diğer seçenekten daha iyiydi.

Diğer seçenek buydu.

Çiplenip biyolojik olarak benim olması gereken erkeklerle birlikte yaşamaya zorlanmak. Hayal edebildiğim en boktan felaket senaryosu buydu. Gerçi onlarla tanışmamıştım. Sadece fotoğraflarını görmüştüm; ailem öldükten sonra vesikalık fotoğ-

raflarını elime tutuşturmuşlardı. Görünüşlerini hatırlamıyordum ama isimleri aklımdaydı.

Soyunup yıkanmaya başladığımda vücudumun hâlini görüp irkildim. Her yerim çürüklerle kaplıydı. Taktik Ekibi bana nazik davranmamıştı, üç kocaman herif beni yere yatırıp üzerime çullanmıştı. Ufak tefek bir kız sayılmazdım ama o dallamaların biri bile beni alt etmeye yeterdi.

Saçlarım koyun postuna döndüğünden kafamı da yıkadım ve dikkatle kuruladım. Bana bıraktıkları giysiler pek çirkindi. En az üç beden büyük bir eşofman altı ve eski bir *sweatshirt*. Üzerlerine sinen kolonya kokusunu alınca kusacak gibi oldum. Bağım kokular konusunda çok hassastı.

Kadının sabırsızca ayağını yere vurmaya başladığını düşünce gözlerimi devirdim. *Tam bir sürtük*.

Eski giysilerimi tıktığım torba ve diğer elimdeki saç fırçasıyla kabinden çıktım.

“Süslenmeye vakit yok. Uğraşsan da süslü olamazsın zaten,” diye laf soktu kadın.

Ben inatçı bir kızdım ve tersime gitmenin en hızlı yolu bana bu şekilde hakaret etmekti.

Dolayısıyla aynanın karşısına geaip düğüm olan yerler açılana kadar saçlarımı yavaş yavaş, titizlikle tarayıp ördüm. Tek bir tokayla tutturulabilecek en zor örgü modelini seçtim. Gümüşi saç tutamlarımın görüntüsünün ellerimin titremesine neden olmaması için tüm dikkatimi toplamam gerekti. Bu renge hiçbir zaman alışabileceğimi sanmıyordum.

Kadın oflayıp pufluyordu ama ona aldırmadım. Neler yapabileğiğimi bilmediğinden beni yaka paça banyodan çıkarmakta tereddüt ediyordu. Böylesi en hayırlısıydı çünkü yeteneğimi kullanamadığım için boğazını sıkmak zorunda kalabilirdim.

Ve bunu yapacağımdan şüphe etmemeliydi.

Her saniyesinden de keyif alırdım.

Baktım orada daha fazla oyalanamıyorum, kös kös kadının peşine takılıp dünyadaki cehennemime dönüşen o küçük odaya döndüm. Hiçbir şey değişmemişti, dosya hâlâ orada beni bekliyordu. Kadın tek kelime etmeden çıkıp gitti.

Sonunda daha fazla dayanamayıp dosyayı açtım.

Siktir.

Büyük hata.

Dosyada Bağlarımın yeni fotoğrafları vardı. Vay canına, hayatım dev bir karmaşa olmasaydı zevkten kendimden geçebilirdim. Baktığım her fotoğraftaki adam bir öncekinden daha seksiydi. Bu kadar yakışıklı olmaları saçmalıktı. Benim gibi birine çok fazlaydılar.

Pekâlâ, ben de çirkin sayılmazdım ama Gabriel'in fotoğrafı üstü çıplak koşarken çekilmişti ve sanırım adamın karnında sekiz baklava filan vardı. Göğsümdeki bağa sakın olmasını söylemeliydim çünkü bu adama sahip olamazdım. Onunla bağımı tamamlayamazdım.

Benim sekiz baklavam yoktu. Hormon seviyelerimdeki dalgalanmalara göre çikolata tüketmeyi sevdiğimi belli eden minik bir ayva göbeğim vardı ve düz bir karın için bu zevkten vazgeçecek değildim.

I-ıh. Hayatta olmaz.

Bağlarımdan ikisinin kardeş olduğunu da fark etmemiştim. Bayağı enteresan olacaktı. Meclis üyesi ile bilim insanı kardeşi. Kâbus gibi bir şeydi bu.

Bir kaçış yolu bulma azmiyle diğer fotoğrafları karıştırdım. Kahrolası GPS işimi zorlaştıracaktı ama bunu daha önce de yapmıştım. Bir yolunu bulacağımdan emindim ve elimi çabuk tutmalıydim. Evraklarda hayati bir bilginin eksik olduğunu ancak bir dakika sonra fark edebildim. Emin olmak için hepsine tekrar baktım.

Yetenekleri belirtilmemişti.

Her bir belgede *yetenekler* başlığıyla bir kutucuk açılmıştı ama bu kısımlar boş bırakılmıştı. Neler yapabildiklerine dair bir ipucu bile verilmemişti ve birden bunu öğrenmek için yanıp tutuşmaya başladım.

Kapının kilidi çevrildiğinde hâlâ belgeleri inceliyordum. Bağlarımdan birinin geldiğini göğsümdeki çekilme hissinden anladım. İçeri girmesini beklerken vücudumdaki her bir kas taş kesildi.

Kapı açılırken tüm vücudum gerginlikten titriyordu, başımı kaldırdığımda sekiz baklavalı yakışıklıyla göz göze geldim. Ama hemen gözlerini kaçırdı.

Siktir.

Benden memnun olmayacaklarını ya da onları hayal kırıklığına uğratacağımı tahmin etmiştim fakat görüşme odasına giren dört eşimin bakışlarındaki saf ve katıksız nefrete hazırlıksız yakalandım.

Benden resmen tiksiniyorlardı.

Yutkundum ve başımı eğdim.

Biri bana bakıp dudak büktü ama masanın üzerinde kavuşturduğum ellerimden gözlerimi kaldırmadım. Nefretlerini görmeye daha fazla tahammülüm yoktu. Ben hepimiz adına kendimden yeterince nefret ediyordum ve bir noktada kahrolası bir köprüden atlayarak hayatıma son verme ihtimalim vardı.

Katil.

Hayır. Zaten diken üzerindeyken ve fena hâlde korkuyorken bunu düşünemezdim. İçimdeki ateş nereye gitmişti? Odaya girdikleri anda sönmüş gibiydi.

Yerde sürüklenen sandalye seslerini duyduğumda cesaretimi toplayıp başımı kaldırdım. Her birini tek tek inceledim. Masaya yaydığım fotoğraflarına bakmadan bile kolayca ayırt edilebiliyorlardı.

Gryphon asık suratlıydı, huysuz birine benziyordu. Kaşındaki yara iziyle kolay fark ediliyordu. Çatık kaşlarına dek tam da fotoğrafta görüldüğü gibiydi.

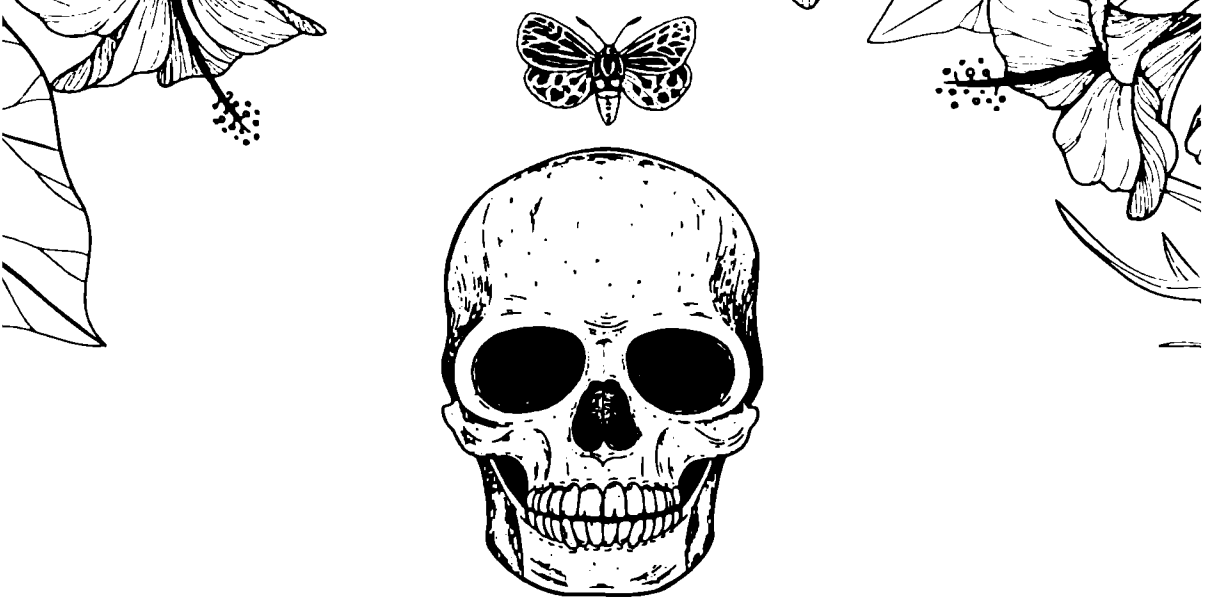
Gabriel elindeki kahve fincanıyla oynuyordu ve bu durumun onu benim kadar gerdiği belli oluyordu. Fotoğrafta gülümseyen yakışıklıdan eser yoktu. Yani hâlâ çekiciydi ama... mutsuz görünüyordu.

Siktir.

Meclis üyesi ve GPS çipimin sebebi olan North özel dikim jilet gibi takım elbisesiyle oturuyordu. Sadece o nefretini biraz olsun gizlemeye çalışıyordu. Bunda başarılı olduğu söylenemese de sanırım çabasını takdir etmiştim.

Nox şu hayatta başına gelen en kötü şeymişim gibi gözlerini suratıma dikmişti. Kahretsin, belki de öyleydim ama hiç olmazsa ülkedeki herkesin peşine düştüğü büyük çaplı bir bela olmayacaktım.

Nefret edilen biri olarak yaşayabilirdim. Ben zaten benden tiksinden ne kadar kolay olduğunu bilecek kadar kendimden nefret ediyordum.

İkinci Bölüm

Aradan saatler geçmiş gibi geliyordu, hâlbuki sadece on, on beş dakikadır sessizce oturduğumuzdan emindim.

İşkence gibiydi. Gerçek bir kâbustu. Beni çekici bulması ve bir gün bu hayatta beni en çok sevmesi gereken ama bana tiksintiyle bakan beş erkeğin dördüyle orada oturmak korkunçtu. Onları anlıyordum. Evet, ne yaptığımı biliyordum fakat bunun tahammül sınırlarını zorlayan bir şey olması gerekmiyordu.

Sonunda Gabriel öfkeyle söylenerek, “Ne cehennemde olduğunu ya da neden gittiğini sormaya tenezzül etmeli miyiz?” diye çıkıştı.

Kendini ihanete uğramış gibi hissettiğini açıkça belli eden ses tonu karşısında irkildiğimi zor olsa da belli etmemeye çalıştım. North’la Gryphon beni dikkatle izliyordu ama ensemdeki tüylerin dikilmesinin nedeni Nox’ın yapmacık gülümsemesinin ardındaki düşmanca bakışlardı. Benden yalnızca nefret etmiyordu, fırsatını bulduğunda onu terk etmemin hesabını sormaya hazırdı.

Derin bir nefes alıp yavaşça vererek kinini suratıma kusmasına hazırlandım. Sabrının taşmaya başladığını görebiliyordum, bir öfke patlaması yaşaması an meselesiydi.

“Seni bulmak hiç kolay olmadı. İzini sürmek için kaynaklarımı israf ettim,” dedi North takım elbisesindeki hayali tozları toplarken.

Nox’la çok benziyorlardı, ikisi de koyu kahverengi gözlü ve siyah saçlıydı. North’un saçları kısa kesilip kusursuzca şekillendirilmişti, Nox’inkiler daha uzundu ve hafifçe dalgalanarak yanaklarını çevreliyorlardı. İkisi de buz gibiydi, olup bitenler onları benden tamamen soğutmuştu.

Bağım göğsümün içinde ağıt yakıyordu ama ona buna derhâl son vermesini söyledim.

Hepimiz için yapmam gerekeni yapmıştım.

Gryphon tek kelime etmedi. Yeterince dikkatli bakarsa derimin altında yazılar görebileceğini düşünüyormuş gibi beni öfkeyle süzmeye devam ediyordu. İfadesiz bir yüzle bakmakta son derece başarılı olduğum için bugün benden alabileceği hiçbir şey yoktu.

Nox alaycı bir tavırla konuştu. “Dışarıda nasıl hayatta kaldığını merak ediyorum. Kendini sattığını varsayıyorum çünkü insanlara sunabileceğin başka bir şeyin yok. Bağ’ı tamamlamak ve bana borçlu olduğun şeyi almak için buraya geri dönmeden önce test sonuçlarının çıkmasını bekleyeceğim.”

Efendim?

Pardon ama sana ne borçluymuşum?

Bu sözleri bağımın matemiyile başa çıkmama yardımcı oldu. Bu nüfuzlu, zengin piçin, Bağ’ın bağımızı tamamlamak için beni hızlıca becerip bundan daha fazla güç elde edeceğini söylemesine izin veremezdim.

Herkes haddini bilecekti.

Dişlerimi sıkarak medeni bir tavır takınmaya çalıştım. “Bana dokunmanı istiyormuşum gibi konuştun. Avcunu yalarsın, Draven.”

Alaycı sırıtışı tüm yüzüne yayıldı. “Bana nasıl engel olacaksın peki? Kan testinde becerin ortaya çıkmadı. Söyle bakalım, bizden hangi cevherlerini saklıyorsun? Yoksa bu hayatta boşuna yer kaplayan bir Yeteneksiz misin?”

Bana... saldıracığını mı ima etmişti? Sikine bir tekme atıp işini bitirmeye hazırlanırken kardeşi imdadına yetişti.

North bana tepeden bakarak büyük, şişkin bir zarfı masanın üzerinden önüme itti. “Bu telefonu yanından ayırmayacaksın. Seni ararsam açacaksın. Seni ikinci kez aramam gerekirse bedelini ödersin. Telefonu açmazsan kaçtığını ya da kaçırıldığını varsayıp emrimdeki tüm kaynakları seni aramaya yollarım. Anlaşıldı mı, Fallows?”

Fallows. Emrindekilerden biriymişim gibi. Sıktığım dişlerimin arasından konuştum. “Anlaşıldı.”

Nox dudak büktü. “Ona gelince pek uysalsın. Görünüşe bakılırsa bağı tamamlayacaksın, abi.”

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. “Hiçbirinize dokunmayacağım. Bana el sürmeye kalkışırsanız suç işlemiş olursunuz ve Meclis’in karşısına çıkıp her birinizi ne kadar istemediğimi onlara tek tek anlatmaktan memnuniyet duyarım.”

Gabriel birden ayağa fırladı ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı. Bunun için kendimi kötü hissedemeyecek kadar kızgındım. Tamamen Nox’a ve boktan tutumuna odaklanmıştım.

Bana dokunmalarını istemememin duygusal nedenlerin ötesinde bir sebebi daha vardı. Benden nefret eden erkeklerin sırf yeteneklerini güçlendirmek için beni yatağa atmaya çalışmasının çirkinliğini geçtim, onlarınkiyle birlikte benim yeteneklerim de kuvvetlenirse ne olacaktı?

Siktir. Hayır.

Buna kesinlikle izin veremezdim.

“Yarın seni kalacağın yurda götürmek için tekrar geleceğim,” dedi North. “Noakes’un sana verdiği dosyada bundan sonraki hayatın için bilmen gereken her şey var. Oku, öğren ve o kurallara göre yaşa. Artık senin için başka bir yol yok, Fallows.”

İskemlesinden doğruldu, diğer ikisi de onunla birlikte kalktı ve odadan çıktıklarında kapıyı arkalarından kilitlediler.

Bir kez daha bu kahrolası odada hapis kaldım.

Üstelik hâlâ kimse beni doyurmamıştı.

Doğru düzgün uyuyamadım.

Yatak aşırı rahatsızdı, yayları sırtıma batmış, incecik battaniye hiç ısıtmamıştı.

Sabah beni banyoya götürmek için başka bir kadın geldi. Bana verdiği giysiler dünkü eşofman altıyla o kâbus gibi *sweat-shirt*ten daha iyiydi. Temiz iç çamaşırı, bir elbise ve bilekte biten botlar getirmişti. Açlıktan midem kazınıyordu, önceki gece yediğim kupkuru krakerler karnımı doyurmamıştı ve gece örgülü kalan saçlarım iyice dolaşmıştı.

Gelgelelim bu kadın diğerinden biraz daha sevimliydi. Saçlarımı düzeltmeme yardım etti, hatta bana içinde makyaj malzemeleri olan küçük bir çanta verdi.

Ona gülümsedim. “Teşekkür ederim. Bana dadılık etme görevi sana kaldığı için üzgünüm.”

O da gülümseyip hafifçe başını iki yana salladı. “Bunu pek dert etmiyorum. Eminim Olivia dün sana hayatı zehir etmiştir.”

Olivia. Sürtüğün adı buydu demek. “Evet. Benden hiç hoşlanmadı. Gerçi o kadar nefret dolu oluşuna bir anlam veremedim.”

Kadın yüzünü buruşturdu. “Bağlarından birine âşık.”

Ah.

Hasiktir.

“Üzgünüm. Bunu duymak zor olmuştur. Gryphon’ın ona karşılık verdiğiinden emin değilim.”

Gryphon. Bana gözünde hiçbir değerim yokmuş, geri dönüp dönmememi umursamıyormuş gibi bakan, yüzünde yara izi olan, motorcu botu giyen sessiz sakın Bağım.

İçimde yas tutan bağımı bir kez daha görmezden gelirken bunun hayatımın bir rutini hâline gelmeyeceğini umdum. Birlikte olamayacağım erkekler için göğsümdeki şu kahrolası sızıyla uğraşmak zorunda mı kalacaktım? Sanırım ölmeyi tercih ederdim. Onu göğsümün dibine, tekrar nefes alabileceğim kadar derine ittim.

“Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim. Kaçtığım için topluluğumuzdaki herkesin benden nefret ettiğini düşündüm. Böyle durumların sık yaşanmadığını biliyorum.”

Kadın –*siktir, adını sormalıydım*– başını iki yana salladı. “Sık sık olmaz ama bağı tamamlamak istememen tamamen senin kararın.”

Sırıttım. “Beni bir sokak köpeği gibi çiplediler. Artık benim kararım değil.”

Amirlerinin yaptıklarından rahatsız olmuş gibi başını eğdi ama bana yardım etmeyi düşünecek kadar da rahatsız olmadığı için üzerinde durmadım. Bana karşı yeterince nazikti ve makyaj malzemeleri bugün üniversiteye perişan bir suratla gitmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Şimdilik onlardan ne koparsam kârdı.

Kadın banyodan sonra beni görüşme odasına götürdü. North yine kusursuz dikilmiş ve yeni ütülenmiş takımını ve elinde telefonuyla beni bekliyordu.

“Teşekkür ederim, Carrie. Bugün çok daha iyi görünüyor.”

Konuşurken bana göz ucuyla bile bakmadı ama Carrie’ye gülümseyişi nazik ve sıcaktı. Demek ki takım elbisesiyle kravatının altında bir yerlerde bir ruhu vardı.

Nihayet göz göze geldiğimizde bakışları daha sertti. “Draven Üniversitesi’nin dekanıyla randevumuz var. Daha sonra seni yurda götüreceğim.”

Ona hayır deme şansım olmadığından başımı sertçe sallayarak onayladım ve peşine takılarak binadan çıktım. North yanından geçtiğimiz insanların çoğunu el sallayarak ve gülümseyerek selamladı. Herkes bana bir tür bilimsel deneymişim gibi bakıyordu. İlğiden öyle rahatsız oldum ki üzerimde karıncalar yürüyormuş gibi hissettim. Beş yıl boyunca kalabalığa karışmak için elimden gelen her şeyi yaptıktan sonra birdenbire ilgi odağı olmak sinir bozucuydu. Tedirgin ediciydi. *Bok* gibiydi.

Kaldırımın kenarındaki şoförlü Rolls Royce’u görünce bizi beklemediğini *umdum*.

Ama tabii ki bizi bekliyordu.

Kahrolası North Draven’ın bir Rolls Royce’u ve şoförü vardı. Kusmak istedim. Herkesin benden nefret etmesine şaşırmamak gerekiyordu. Onun bir Meclis üyesi olduğunu biliyordum ama bu tür bir zenginlikle karşılaşmayı beklemiyordum. Şoförleri, özel dikim takım giysileri ve Tanrı bilir daha neleri kapsayan bir zenginlikle.

Ailemin durumu da iyiydi fakat kahrolası bir şoförleri yoktu.

“Arabaya binecek misin, yoksa seni zorla bindirmem mi gerekecek? Bugünün her adımında inatlaşacak mısın? Nazik olmaya çalışıyorum.”

Bu nezaket miydi? Hadi oradan. “Servetini tiksiniç bir biçimde sergilemen dikkatimi dağıttı.”

Tamamen sahte bir centilmenlik gösterisiyle bana kapıyı açtı. “Tiksiniç mi? Bu bir gereklilik.”

Arabaya binerken karnım guruldadı. “Şoförünü bir *gereklilik* olarak görüp benim yemek yememe izin verilmesini öyle görmemene çok sevindim.”

Yanıma oturdu ve bana baktı. “Sana yemek vermediler mi?”

Kopuk Bağlar

Gözlerimi kısıtım. “Bunlar senin insanların değil mi? En son dört gün önce yemek yediğimi biliyor olmalısın. Azıcık param var, kendim bir şeyler satın almayı önerdim ama seni beklemem gerektiğini söylediler. Bu işi biraz hızlandırabilir miyiz çünkü bayılmak üzereyim.”

Tepki vermedi, sadece yüzüme baktı. “Seni aç bırakmayacak kadar yol yordam biliyorlar. Maksadın sempati toplamaksa yanlış kapıyı çaldın.”

Anlaşıldı.

Sikerler. Nezaket de bir yere kadar.

Kollarımı göğsümde kavuşturup çenemi kapadım. Kampüsüne doğru yaptığımız yolculuğun geri kalanında onunla tek kelime konuşmadım. Manzara harikaydı ama beni neşelendirmeye yetmedi. Kahrolası Bağlar. Zor olacağını biliyordum ama bu kadarını hissetmeyi beklemiyordum. Her şeyi içimdeki bağ aracılığıyla hissediyordum, her kötü bakış ve acımasız kelime ruhuma saplanan bir bıçak gibiydi.

Araba nihayet durduğunda North indi ve yine sahte bir beyefendilik gösterisiyle kapımı açtı. Açlıktan iyice sersemlemiştim.

Kahrolası piç.

Bunu kırk kere düşünürsem belki de ortadan kaybolurdu.

Bana binaya kadar eşlik ederek içeride yine etrafa gülcükler dağıttı. Onu biraz daha izlersem kusabilirdim. Yaptığı her hareket fena hâlde sahte gelmeye başlamıştı.

Dekan bizi hemen kabul etti, oturmamız için yer gösterdi ve evrakları getirmek üzere apar topar odadan çıktı. North’a kaçak hayatı yaşarken okula devam edemediğimi ve onun torpiliyle bile buraya kabul edilmemin imkânsız olduğunu söylemek için daha iyi bir zaman bulamayacağıma karar verdim.

Kahrolası binaya adamın ismini vermişlerdi.

North beni soğuk bakışlarla süzdü. “Ne demek liseyi bitirmedim?”

Sakin kalma çabama rağmen yanaklarımın utançla kızarmasına engel olamadım. Lanet herif birkaç kelimeyle kalbimi lime lime etmeyi nasıl başarıyordu? “Sürekli oradan oraya kaçarken okula gidemedim.”

Tüm boş vakitlerimi kütüphanelerde geçirerek kendimi eğitmeye çalışmıştım ama bunu ona söylemek istemedim. Bana gülerse ne yapacaktım? Gözüne şimdikinden bile daha zavallı görünme riskine giremezdim.

North’un çenesi kasıldı. Kırıcı bir yorum yapmasını beklerken defalarca yutkunmama rağmen yüreğimin ağzıma gelmesine engel olamadım. Bu adamın yanında cesaretimi toplamaya ihtiyacım vardı. Diğerleri beni neden böyle etkilemiyordu?

Ofisin kapısı tekrar açıldı ve Dekan elinde bir tomar kâğıtla içeri girdi. “Okula kayıt için gereken tüm belgeler burada. Sadece SAT puanlarınıza ve kimliğinize ihtiyacım var.”

Bende ikisi de yoktu.

Ağzımı açtım ama North araya girdi. “Bu öğleden sonraya kadar size hepsini iletiriz. Eğer sizin için de uygunsa yetişmemiz gereken başka randevular var.”

Dekan başıyla onayladı ve ayağa kalktığımızda bize dosyaları verdi. North’un var olmayan belgelerle ilgili ne yapmayı planladığından emin olmasam da ağzımı açmadım. Ayıyı dürtmeye hiç gerek yoktu.

North’un kendisi bir ayı *olabilir* miydi? Gerçi bir şekil değiştiren olduğunu neden gizleyeceklerine dair hiçbir fikrim yoktu ama belki de ondan bu denli korkmamın nedeni buydu. Bağ olsun olmasın, belki de sezgilerim bana onun tehlikeli biri olduğunu söylüyordu. *Siktir*.

Özgüvenli bir tavırla elini sırtıma koyarak beni odadan çıkardı. Dokunuşundan irkildiysem de Tanrı’ya şükürler olsun ki ondan kaçmamayı başarabildim. Tedirginliğimi fark etmedi, beni binadan çıkarıp arabasına götürdü. Şoför ikimize de kapıyı açtı ve arka koltuğa yerleştığımızde sertçe kapadı.

Kopuk Bağlar

Bir solucan gibi sürünerek kahrolası derimin içinden çıkmak istedim.

“Bir sorun mu var, Bayan Fallows?” diye sordu gözünü telefonundan ayırmadan. Onun için gerçekten de hiçbir değeri yoktu, yalnızca kahrolası bağımızla ilgileniyordu.

“Yok bir şey. Ne olabilir ki?” Sesimden alaycılık akmasına engel olamadım.

Bana bakıp gözlerini kıstı. “Fevri bir ergen olduğunu anladım ama biraz daha kibar olursan hepimizin işi kolaylaşır.”

Sırlarımı kendime saklayıp yüzüne haykıramamak beni içten içe öldürse de dudaklarımı mühürlemeyi başardım.

“Hiçbir şey söylemeyecek misin? Ne günah işledim de bencil bir Bağ’la lanetlendim bilmem. Sıradan ve aptal bir çocuk olman yetmezmiş gibi bir de bununla uğraşıyorum. Tüm Bağlarının gücüyle müthiş biri olacağını ummuştum. Ne büyük bir hayal kırıklığı.”

Ağlamayacağım. Asla ağlamayacağım.

Şoför arabayı yurdun önüne yanaştırıp kapımızı açmak için fırladı.

Gözlerimi kırıpıştırarak gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. “Buraya neden geldik? Üniversiteye gidemem.”

North çelik gibi bakışlarla önden inmemi işaret etti. “Üniversiteye gideceksin. Ben gereken düzenlemeleri yapacağım. Buradaki zamanını akıllıca değerlendirmeni öneririm. Tembelliğe hiç tahammülüm yoktur. Zengin Bağlarına güvenerek yan gelip yatacağını düşünüyorsan hepimizi çok yanlış tanımışsın demektir.”

Bana tokat atmış gibi yanaklarıma iğneler batmaya başladı. Az önce bana kahrolası bir servet avcısı mı demişti? Bir *asalak* olduğumu mu ima etmişti?

Ona bağlanmaktansa ölmeyi yeğlerdim.

“Yolculuk için teşekkür ederim. Nüfuzunu kullanarak beni kayırdığın için de.” Konuşurken az kalsın boğuluyordum ama

yine fevri ve bencil bir çocuk olduğumu söylemesine dayanamazdım.

North ne yazık ki arkamdan arabadan indi ve şoföre başıyla işaret verdi. “Seninle yukarı geleceğim. Durumumuzla ilgili konuşmamız gereken başka şeyler var.”

Hay ben böyle işin.

Benimle hemen şimdi bir bağ kuracağını ve çılgınca arzuladığı fazladan gücü elde edeceğini sanıyorsa avcunu yalardı.

Neden bir bıçağım ya da silahım yoktu ki? Kendimi bu heriflerden korumalıydım.

Merdiveni çıkarken onu arkadan dikkatle inceledim. Benden en az otuz santim uzundu ve takım elbisesini hoş bir şekilde dolduruyordu. Daha önce ayağım takılıp tökezleyince beni tuttuğunda elime hiçbir yumuşaklık gelmemişti. Gövdesi kaya gibi sertti. Masabaşı işinin acaba hangi kısmı sayesinde böyle formda ve kaslıydı?

Yeteneğimi kullanamadığım ve hiçbir şartta kullanamayacağım için bağımızı zorla tamamlamaya kalkışırsa ona karşı koyamazdım. Bir biber gazı spreyine ya da siktir edin biber gazını, benim bir tabancaya ihtiyacım vardı. Ona silah çeksem suratının alacağı hâli gözümün önüne getirerek sıırıttım.

Süper bir manzaraydı doğrusu.

Yatakhane de dolaşırken bir sürü meraklı bakışın ve birkaç cilveli gülümsemenin hedefi olduk. North boş vaatler vermeye bayılan bir Meclis üyesinin çekici, sempatik ve güleç yüz ifadesini takındı. Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Tabii ki seviliyordu. Tabii ki diğer kadınların ağzının suyunu akıtan bir erkekti.

Kahretsin, tabii ki öyleydi.

Bir merdiveni daha çıktık. Hangi akla hizmet buraya bir asansör koymamışlardı? Koridorun ucundaki odaya doğru yürüdük ve North önden girmemi işaret etti. Oda sade döşenmişti,

Kopuk Bağlar

bir köşedeki eski püskü yatakla ucuz, meşe çalışma masasından başka mobilya yoktu.

“Burası senin odan ve gecelerini geçireceğin yer. Her akşam saat altıda burada olacak ve ertesi sabah en erken yediye kadar bu odayı terk etmeyeceksin. Tüm egzersizler, çalışma grupları ve sosyalleşme bu saatlerin dışında gerçekleşecek. Bütün derslerine gireceksin, ödevlerini yapacaksın ve derslerini geçeceksin. Seni buraya yazdırdığımda eğitiminin eksik olduğunu bilmiyordum ama açığını kapatacağından şüphem yok.”

Bir kez daha yanaklarım yanmaya başladı ve North’un kahrolası cüretinin içimde uyandırdığı öfkeyi yutkunarak bastırmaya çalıştım. “Küçük kurallarına uymazsam ne olacak?”

Aniden arkasına dönerek nihayet bana baktı ve elini kusursuzca dikilmiş ceketinin düğmelerinden aşağı kaydırды. “Burada gözümün önünde olman daha özgür olabileceğin anlamına geliyor. Diğer seçenek boynuna bir tasma takıp seni mahzenime zincirlemek. Bunu yapmak hoşuma gitmez. Bu yüzden hata yapma ve burada kal, Fallows.”

Hırıltılı bir nefesle ciğerlerimdeki havayı boşalttım.

Bağım kahrolası bir psikopattı.

Kapıya yürüyüp elini kapı koluna uzattı ve son kez bana baktı. “Çekip giderek bize ne kadar büyük bir zarar verdiğini tahmin bile edemezsin. Bunun bir daha asla tekrarlanmaması için ne gerekirse yapacağım. Burada dersini alacaksın ve boyun eğeceksin.”

Sonra çıkıp gitti ve açık kapıya boş boş bakakaldım.

Boyun eğmek mi?

Bunu yapmaktansa *ölmeyi* yeğlerdim.

Üçüncü Bölüm

Bir zamanlar Draven Üniversitesi'nde okumayı hayal etmiştim. Ülkedeki Üstün Yeteneklilerin ihtiyaçlarını karşılayan tüm üniversiteler arasında Draven en iyisi olarak bilinirdi. Burada, insan okullarındaki derslerin yanı sıra Üstün Yeteneklilerin Tarihi ve Dürtü Kontrolü'ne Giriş gibi bizler için özel olarak hazırlanan dersler de okutuluyordu. .

Okulu bırakıp kaçmak zorunda kaldığımda yükseköğrenim hayallerim suya düşmüştü. Dolayısıyla burada zorla tutulmama fena hâlde kızıp bozulsam da bir süreliğine bile olsa böyle saygın bir kurumda eğitim alma fırsatı bulduğuma minnettardım. Bu kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışmayacağım anlamına gelmiyordu. Direniş peşimde olduğu sürece tek bir yerde kalmak benim için asla güvenli olmayacaktı fakat öğrenebildiğim kadarını öğrenmeye kararlıyım.

İlk günümde erken kalktım. Heyecandan mideme kramp- lar giriyordu. Görünüşüme her zamankinden daha fazla özen gösterdim. North beni buraya bıraktığında çantalarım odam-

daydı. Taktik Ekibi beni bulduğunda onları aldıklarını bile bilmiyordum.

Kaldığım yurttaki kızların çoğu gibi marka giysilerim yoktu ama temiz ve bakımlı olabilirdim ki asıl önemlisi de buydu. İlgi çekmeyeceğimi umdum çünkü buradan kaçana kadar kalabalığa karışmak işime gelirdi.

Saçlarımı örmeyi bitirdiğimde telefonum North'tan gelen mesajla titredi. Adını görünce ödüm koptu ama mesajın içeriği o kadar ürkütücü değildi.

Gabe seni sabahki derslerine götürmek için yurttan alacak.

Demek ki binadan fedaimle birlikte çıkacaktım. *Harika.* Öte yandan, Bağlarımın arasından birlikte yürüyeceğim kişiyi seçme şansım olsaydı sanırım ben de Gabe'i seçerdim. Dün gece benim hissettiğim kadar sefil görüldüğünden benimle konuşmaya yeltenmeyeceğini umuyordum. Binaya sessizce girebilirdik. *Yaşasın.*

Hazırlandıktan sonra yatağa oturdum ve az mobilyalı odamda gözlerimi dolaştırarak Gabe'i beklemeye koyuldum. Bunu yapabiliyordum, diğer öğrencilere yetişebiliyordum. Kütüphanede kitap okuyarak ve interneti kullanarak çok fazla vakit geçirdiğim için zorlanmayacaktım. Kendime bunu söyleyip duruyor ve doğru olması için dua ediyordum.

Kapının çalınmasıyla daldığım düşüncelerden uyandım.

Ayağa kalktım, çantamı omzuma astım ve kapıyı birkaç dakika daha geç açmak için gömleğimin kenarıyla oynadım. Sonra derin bir nefes alıp kapıyı açtım ve suratıma yapmacık bir gülümseme yerleştirdim.

Bağımın mükemmelliği karşısında kalbim duracak gibi oldu. Sonra benden nefret ettiğini ve zayıf bir ânımızda Direniş hepimizi katletmeden önce buradan siktir olup gitmem gerektiğini hatırladım.

Kahretsin, şu anda onları düşünmemeliydim.

Zaten bunu ellerim titremeden ve ter içinde kalmadan yapmam imkânsızdı.

Kıyafetimi süzdü, giyim zevkimi değerlendirmeye çalışır gibi gözlerini üzerimde gereğinden uzun süre dolaştırdı. “Seni son gördüğümünden daha iyi görünüyorsun,” dedi sonunda. “Yurttaki ilk gecen nasıl geçti?”

Siktirsin. Bu yemi yutmayacaktım. Omzumu silktim. “Fena değildi. Daha önce sokakta uyuyordum, bu ondan daha iyiydi.”

Yüzünü buruşturdu, dudaklarını hafifçe büktü ve kahrolası bir köpek yavrusuymuşum gibi başıyla onu izlememi işaret etti. Birlikte koridorun sonuna doğru yürürken buradaki diğer kızların ona gösterdiği ilgiye yakinen tanık oldum. Aklım artık buna aldırılmıyordu. Benden nefret ettiğini, hepsinin benden nefret ettiğini biliyordum fakat göğsümdeki bağın bu ilgiye isyan ettiğini hissedebiliyordum. Bana olan ilgisizliği yaralarımına basılan tuz gibiydi. Bağ kendi ellerimle içimden söküp gücünü kaybedişini izlemeyi her şeyden çok isterdim. Keşke gücüm *bu* olsaydı. Onun yerine, en iyi yaptığım şeyi yapıp bağımı aklımdan çıkardım ve yüzümü ifadesizleştirdim.

Gabe kendi içimde verdiğim savaşı fark etmemişti çünkü koridorlardaki kızlarla flört etmekle, merdivendekilere göz kırpmakla ve asistan odasındakilere öpücük yollamakla fazlasıyla meşguldü. Lanet olası bir zamparaydı, belli ki buradaki kızların yarısıyla yatmıştı ve diğer yarısıyla nasıl yatacağını planlıyordu.

Dışarı çıktığımızda bana döndü. Deminki tatlı gülücüklerle ışıldayan gözler tarih olmuştu. “Umurunda mı sanki? Kendinden başkasını düşünür müsün sen?”

İrkildiğimi belli etmedim, omuzlarımı geriye atıp dün gece kampüsü deli gibi *Googletlamama* rağmen nereye gittiğimizi bilmiyormuşum gibi çevreme bakındım. “İçinden atmak istediğin bir şey varsa bunu hemen şimdi yapsan iyi edersin.”

Kolumu yakalayıp bir kâğıt parçasını burnumun dibine soktu. “Ben yanımdayken adamın biri cebine telefon numarasını

sıkıştırsaydı adamın o kahrolası boynunu koparırdım. Ama sen bir tarafına sallamadan burada durmuş, derse girmeye mi hazırlanıyorsun?”

Gözlerimi kırpıştırarak ona aptal aptal baktım. Benimle kafa mı buluyordu? “Seninle flört eden kızlara kızmamı mı istiyorsun? Onlara engel olmaya çalıştığın filan yok ki. Aletini nereye soktuğun beni neden ilgilendirsin?”

Daha önce ciddi şekilde kızdığını düşündüysem de öfkesini hafife aldığımı fark ettim. “Nox haklı. Sen bencil bir sürtükten başka bir şey değilsin. Senin gibi bir Bağ’ı hak etmek için ne yaptık?”

Bende bir hastalık varmış gibi iğrenerek kolumu bıraktı ve beni beklemeden karşıdan karşıya geçti.

Kendi kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyledim. Bağlarım benden nefret edip uzak durmaya çalıştıkça yeniden yollara düşebileceğim gün de o kadar çabuk gelecekti. Ama Gabe’in sözleri içimdeki bağı duygusal bir yıkıma uğratmıştı.

Ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım çünkü ilk günden North’un öfkesini üzerime çekmek istemiyordum. Kampüse ilk dersimin başlama saatinden hemen önce vardık ve üniversitedeki herkesin kim olduğumu gayet iyi bildiği çok geçmeden anlaşıldı.

Kimse benimle konuşmak, hatta yüzüme bakmak bile istemedi. Gün ilerledikçe bu durum daha da belirgin bir hâl aldı, ne zaman bir sınıfa girip otursam etrafımdaki sandalyeler hep boş kaldı. Gabe gün boyunca benimle aynı derslere girdi, dolayısıyla bunun titizlikle planlanmış bir şey olduğunu anladım. Ama hepsinde benden mümkün olduğunca uzağa oturmuş, buradaki bütün öğrenciler de onu örnek almışlardı.

Bana bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi davranıyorlardı.

Beş yıllık kaçak hayatımdan sonra kendimi hiç buradaki kadar yalnız hissetmemiştim. Kampüste dolanırken bu duygu midemde huzursuz edici bir çarpıntı olarak kendini belli etti.

Ama öğle yemeğine çıktığımızda o çarpıntı dev gibi bir boşluğa dönmüştü. Kusmak istedim.

Bağlarım bundan bahsedip bana bu şekilde davranarak bağı tamamlamayı ummamaları gerektiğini söylemek istedim ama çenemi kapayarak bu duruma elimden geldiğince aldır-mama yolunu seçtim. Öğle yemeği için kafeteryaya gittiğimizde durum daha da kötüleşti. Gabe gülmeye ve flört etmeye devam etti. Bir yandan göz ucuyla beni süzerken diğer yandan kızlara ahlaksız bakışlar attığında onu görmezden gelmeye çalıştım. Günün yemeklerine bile bakmadan tabağımı doldurdum. Yi-yecek bir şeyler bulmak kolay olmadığı için hiçbir şeyi ziyan etmeyecektim. Şükürler olsun ki bu zamana kadar hiç aç kal-mamıştım ama gıdaya kolay ulaşmanın zevkini sonuna kadar çıkaracaktım.

Gabe bu konuda benden daha seçiciydi. Dengeli protein, sebze ve az miktarda karbonhidrat seçimleriyle doğru beslenme-nin kitabını yazacak gibi duruyordu. Farkında olmadan başımı iki yana salladım.

“Ne? Çer çöp yiyerek bu kadar iyi görüldüğümü düşünmü-yordun herhâlde?” derken neredeyse benimle flört eder gibiydi. Bu oğlan cidden aklımı karıştırıyordu.

“Yaptığın herhangi bir şeyi umursadığımı sanman komik,” dedim onu lakayt bakışlarla süzerek.

Öfkeyle gözlerini kıstı. “Taş kalpli sürtük,” diye mırıldandı. *Buyurun benim?*

O kadar taş kalpliydim ki bu kahrolası dünyanın sonunun gelmesine engel olmak için beni sevmesi gereken insanlardan kaçmıştım. Gerçekten de kahrolası bir sürtüktüm.

En yakındaki boş yere oturduğumda diğer üç öğrenci ânında masayı terk etti. Gözlerimi devirdim, sanırım bu du-ruma alışmaya başlamıştım. Yemeğime yumuldum, pizza biraz fazla pişmesine rağmen epey lezzetliydi.

Gabe yanıma oturdu. *Kahretsin.*

“Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?” diye sordum dolu ağzımla çünkü doğrusunu isterseniz gözünde daha fazla alçalabileceğimden şüpheliydim.

Sağlıklı tabağının üzerinden bana sırttı. “Bugün fazlasıyla ilgi çekiyorsun. Herkesin yasak bölge olduğunu iyice aklına sokmasını istiyorum.”

Ağzım bir karış açık kaldı. “İlgi mi? İnsanlar bana hastalıklıymışım gibi davranıyor. Kimsenin bana karşı o tür bir ilgi beslediğini sanmıyorum. Gerçek niyetin nedir?”

Omzunu silkti. “Söyledim ya? Başka biriyle kaçmaman için önlem alıyorum. Bağlarının senin için yeterince iyi olmadığını düşünüyor olabilirsin ama bugün birilerinin dikkatini çekmek için süslenmişsin.”

Vay be, benimle kafa buluyor olmalıydı.

Kot pantolonumla eski, ucuz tişörtümü süslenmekten sayıyor olamazdı. Tanrım, bu kadar aşağılık biri olmak zorunda mıydı? Anladık, hepsi benden nefret ediyordu. O zaman neden beni rahat bırakmıyorlardı?

Savunmaya geçtim ve sivri dilim ona ihtiyaç duyduğum her anda olduğu gibi yine imdadıma yetişti. “Bağı ne zaman tamamlamak istiyorsun? Sana haftaya randevu verebilirim.”

Aniden başını kaldırdı. “Ne?”

Pis pis sırttım. “Beni istiyorsun, değil mi? Yoksa gittiğime o kadar kızmazdın. İyi işte. Seni becereceğim ve bu konu kapanacak. Bana zamanını söyle yeter.”

Tam da beklediğim gibi bir tepki aldım. Tokat yemiş gibi başını geriye attı. Belli ki romantik biriydi. Gittiğimde yıkılmıştı ve muhtemelen henüz varlığımdan bile haberi yokken birlikte geçireceğimiz hayatı en ince ayrıntısına kadar düşünmüştü.

“Senden başka herkesin Bağım olmasını tercih ederdim,” diye tısladığında omzumu silktim.

“Duygularımız karşılıklı. Şimdi beni rahat bırak da yemeğimi yiyeyim. Beni çiplediğiniz için hiçbir yere gidemem.”

Kaşlarını çattı. Sonra tabağını itip masadan kalkarak kapağa doğru yürüdü.

Nihayet huzur ve sessizlik.

Ne yazık ki bu durum bir saniye filan sürdü.

Sessiz, fare gibi bir kız yavaşça karşımdaki sandalyeye oturdu. Başını kaldırmadan kahvesine uzanırken elleri titredi. Gözümü dikip bakmamaya çalıştım ama bir derdi olduğu o kadar belliydi ki bakışlarımın ona kaymasına engel olamadım.

“Buraya oturmamın sakıncası yoktur umarım?” diye mırıldandığında başımı iki yana salladım.

“Elbette yok. Ama toplum tarafından dışlanmış biriyle oturmak istediğine emin misin?”

Omzunu silkti ve kıvrılan dudaklarıyla hafifçe gülümsedi. “Bu masada hareket alanım geniş ve Gabe sağ olsun, kimsenin yanıma gelemeyeceğini biliyorum.”

Birden keyfim kaçtı. “Onu tanıyor musun?”

Sert ses tonum irkilmesine neden oldu. “Pardon ama Bağlarını herkes tanıyor. Gabe’le arkadaş filan değilim tabii. Sadece kaçtığını biliyorum. Şey... Bunu herkes biliyor.”

Benim için yeni bir haber olmasa da içim cız etti. Kim bilir hakkımda neler düşünüyorlardı. Sonra North’un buz gibi tavırlarını ve Nox’ın nefret dolu bakışlarını düşündüm. Hayır, bunu umursadığımı sanmıyordum.

Onlar en azından birlikteydi. Ben kimsesizdim.

“Seni rahatsız etmek istemiyorum. Sadece yemeğimi huzur içinde yemek istedim,” diye mırıldandı beni daldığım düşüncelerden kopararak.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. “Başka yerde neden huzur içinde yiyemiyorsun?”

Salatasıyla oynadı. Yemeği Gabe’inkinden bile daha sıkıcı görünüyordu. “Ben de dışlanmış biri sayılırım. Bağım diğer Bağlananını tercih etti. Riley onun için yeterince iyi olmadığını açıkça belli etti. O mezun olsa da Giovanna hâlâ Draven’da

okuyor. Esas Bağ olmadığına o kadar kızgın ki bana hayatı zehir etmeyi kendine vazife edindi. İşte, artık eşitiz. Sen de benim çirkin sırlarımı biliyorsun.”

Kelime seçimi dikkatimden kaçmadı. *Bağlanan*. Bizim dünyamızda bağın içinde her zaman bir Esas Üstün Yetenekli insan olurdu. Bu kişinin yazgısı iki ya da daha fazla insanla birlikte olmaktı. Esas Kişi cinsel ilişkiyle bağını tamamladığında Bağlanan olurdu. Bu son derece saygıdeğer ve talep edilen bir şeydi. Gücünüz artar ve sağlam bir bağ kurardınız.

Bu kızın Bağ’ı bunu onunla değil, diğer kızla yapmayı seçmişti.

Daha tanımadan o heriften nefret etmiştim.

Giysilerimin altında tenim karıncalanmaya başladı. “Bağlarını reddeden biriyle takılmak istediğine gerçekten emin misin? Yani sen bu işin diğer tarafında sayılırsın.”

Çenemi kapayıp arkadaşlığını kabul etmeliydim çünkü bu muhtemelen bana teklif edilen tek arkadaşlık olacaktı. Ama bu tür konularda yapmacık davranmakta hiçbir zaman başarılı olamamıştım.

Bana gülümseyip başıyla onayladı. “Kim olduğumla ve Bağımla yaşadıklarımınla ilgili hiçbir fikrinin olmaması seni benim için buradaki en ideal arkadaş yapıyor. Bu arada adım Sage ve seninle takılmaya gerçekten aldırıyorum. Ödevlerine yardım edebilirim. Dönem ortasında okula başlamanın ne kadar zor olduğunu tahmin ediyorum. Ayrıca masanın tamamen bize kalması harika olacak.”

Sanırım bu da bir bakış açısydı.

Uğursuz bir günümde olduğum için öğle yemeğinden sonraki ilk dersim Üstün Yeteneklilerin Tarihi’ydi. Normalde tam be-

nim kalemim bir dersti. Nereden geldiğimizi ve becerilerimizin nasıl geliştiğini öğrenmeye bayılırdım.

Ne var ki ders programıma göre bu dersin öğretmeni Nox Draven'dı.

Öldürün beni.

Şimdiye kadar tanıştığım dört Bağım arasında bana duyduğu nefreti en açık dille ifade eden oydu.

Sage'le amfiye girdiğimizde hemen gözüme odanın önünde iki kız öğrenciyle konuşan Nox çarptı. Kızlardan biri onun kolunu okşayıp kıkırdıyordu.

Harika.

İçime bir sıkıntı çöreklendiğinde aptal bağıma artık bunları aşmasını söyledim. Nox benden nefret ediyordu, bence o her zaman kendini düşünen bir dallamaydı. Nox'a açıkça sırtan Gabe'den mümkün olduğunca uzağa oturmak için merdiveni inerken odadaki tüm bakışların üzerimde toplanmasının maalesef bana hiçbir faydası olmadı. Bir yere oturup hepsini görmezden geldim.

Bu şansla gidip toplumumuzun gözbebeği ve hizmetleriyle takdir toplayan, süper seksi ve popüler adamlarına bağlanacaktım tabii ki.

Ve tabii ki hikâyenin kötü karakteri olacaktım.

Yani şu anda bu hikâyenin kötü karakteri bendim. Son beş yılı nasıl geçirdiğimi öğrenseler bile muhtemelen yine kötü ben olacaktım. Gerçi bunu hiçbir zaman öğrenmeyeceklerdi. Öğrenirlerse ölürlerdik çünkü o zaman Direniş buraya gelmiş ve hepimizin icabın bakmış olurdu. Benim dışımda. Hayır, beni canlı bırakırlardı.

Ben şerefli bir ölümü hak etmeyecek kadar değerliydim.

Tanrı'ya şükür, Sage benimleydi de bu odada dönen zırvalığa birlikte göz devirebileceğim biri vardı. Fısıltılar usturuplu bile değildi, ne menem bir pislik olduğumu alenen söylüyorlardı.

Çok da tın.

“Vay canına. Sana gerçekten kızgın ha?” diye fısıldadı Sage dizüstü bilgisayarını çantasından çıkarıp yerine yerleşirken.

Omzumu silktim. “Kızgın olması bunu aşabileceği anlamına gelir. Bence o noktayı geçtik. *Keşke Fallows geberse* aşamasındayız.”

Sage suratını buruşturdu. “ok boktan. Giovanna da o aşamada.”

Yine omuz silktim. Hepimiz ölmeden bu cehennem çukurundan çıkmanın bir yolunu bulmaktan başka çarem yoktu.

Oda hızla kalabalıklaşmasına rağmen bulaşıcı bir hastalık taşıyormuşuz gibi etrafımızdaki koltuklar boş kalmaya devam etti. Fısıltılar biraz bile gizli saklı değildi, buradaki hiç kimse arkamdan konuşmalarıyla ilgili ne düşündüğümü sallamıyordu.

Bu saçmalığın bana tanıdığı hareket özgürlüğünün tadını çıkardım.

Odanın önündeki kızlar nihayet Nox’ı bırakıp ön sıraya oturdular. Herkesin durulmasına aldırmadan cilveli kıkırdamalarını sürdürdüler. Midemin dibinde bir kıpırtı hissettim, bağım bu durumdan rahatsız olmuştu ama bu hissi bastırdım.

“Tamam. Herkes yerine geçsin. Bugün ele alacağımız bir sürü konu var.”

Oda hızla sessizliğe gömüldü, oğlanların hepsi Nox’a saygı duyuyor gibiydi ve kızlar ona göz süzüyordu. Bağlanan kızlar bile onu beğeniyle izliyordu ki bunu anlayabiliyordum.

Cidden *acayip* seksiydi ama pisliğin önde gideni olması iyi özelliklerini sıfırlıyordu.

Derse başladıktan sonra bana bir kere bile bakmadı fakat konuştuğu süre boyunca apkın gülümsemeleriyle ön sıradaki kızlarla flört etmekten geri durmadı. “Geçen hafta Üstün Yetenekliler arasında fikir ayrılıkları baş göstermeye başlamasında ve Direniş’in nasıl doğduğunda kalmıştık. Direniş’in Üstün Yeteneklilere karşı ilk şiddet eyleminin ne olduğunu hatırlayan var mı?”

Kızlardan biri elini kaldırdı ve bir amfide değil de bir porno filmi setindeymiş gibi memelerini dikleştirip poposunu çıkardı. Tanrım, gelecek üç yılı burada bu kızlarla geçirme fikri hapi yuttuğumun resmiydi.

Nox ona söz hakkı verirken sııttı ve kız ona tatlı bakışlarıyla karşılık verdi. “Üstün Yeteneklilerden doğan tüm Yeteneksizleri buldular,” diye yanıtladı kız. “Anormalleri ve Bağları olmayanları. Sonra soyumuzun yüz karaları olduklarını iddia edip bir bir peşlerine düşerek onları öldürdüler.”

Siktir.

Nox’ın ne düşündüğünü gayet iyi bilmeme rağmen karanlık bakışlarını bana çevirmesine tamamen hazırlıksız yakalandım. Sage bize yönelen haşın bakışlardan huzursuz olarak kıpırdandı ama endişelenmesine gerek yoktu. Nox’ın derdi benimleydi.

“Görsel bir örnekleme yapmak için bana katılır mısın, Falls?” Nox gözünü meydan okurcasına bana dikmişti. Tüm sınıfın dönüp bana baktığını hissetmemle tenim karıncalanmaya başladı. Çenemi kaldırdım, tüm tedirginliğime rağmen Nox denen aşağılık herifin beni alt etmesine izin vermeyecektim.

Onun için neleri feda ettiğimi hiç bilmiyordu.

Ayağa kalkıp sıraların arasından geçerek aşağı indim. Oda-
nın önünde durduğumda amfideki herkes bana bakıyordu. Ön
sıradaki hatunların kıkırdamaları ahmaklık sınırlarını zorlamaya
başlamıştı, on iki yaşındaymış gibi davranıyorlardı.

“Yeteneksiz Bağlara az rastlanır ama maalesef arada böyle
şeyler oluyor. Oleander işler ters gittiğinde olanlara iyi bir örnek.”

Kıkırdamalar ve fısıltılar yükseldiğinde yüzümdeki ifa-
desizliği korumakta zorlandım. Gabe suratını ovuşturdu ama
Nox’a engel olmak için hiçbir şey yapmadı. Onların arkadaş-
lığı ve birbirlerine duydukları sadakat bizim cılız bağımızdan
katbekat daha güçlüydü.

Üstelik Gabe o bağa sırt çevirdiğimi sanıyordu.

“Oleander’ın toplumuzdaki güç ve beceri ortalamasının çok üzerinde beş Bağ’ı olmasına karşın kendisinin hiçbir şeyi yok. Onunla olmaya değer ne bir becerisi, ne bir çekiciliği, ne de başka bir özelliği var.”

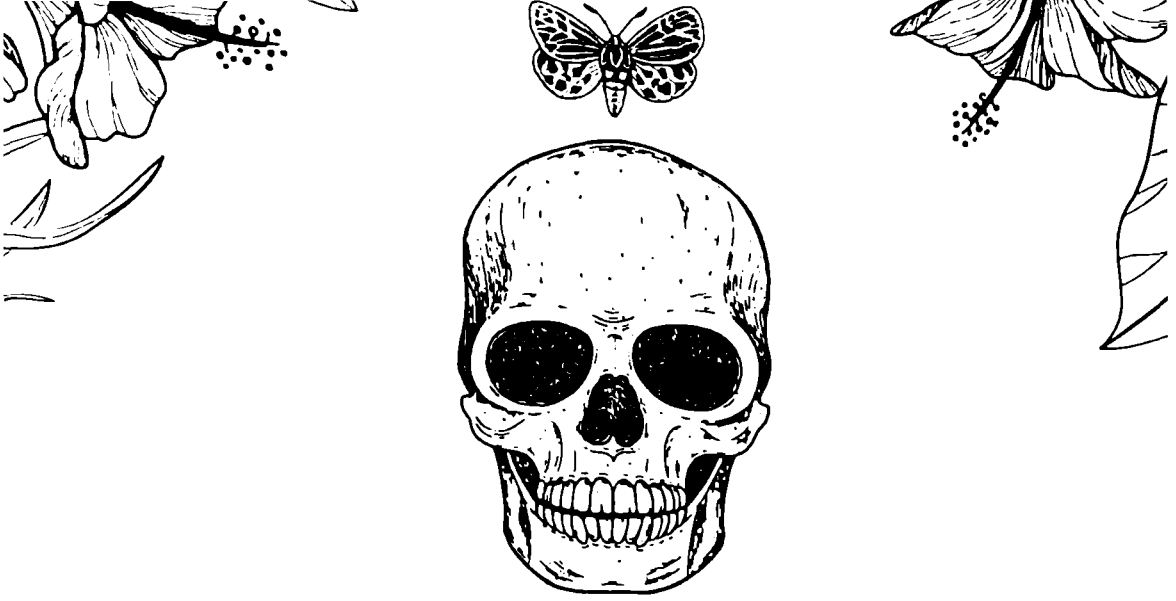
Fısıltılar daha da yükseldiğinde onları duymazdan gelmeye çalıştım. Ne düşündüklerini biliyordum, Bağım tarafından reddedilmem büyük bir skandaldı ama bu Nox’ın bana daha önce söylemediği bir şey değildi.

“Biz Direniş gibi değiliz, yani toplumumuza gerçek bir fayda sağlamadıkları için insanları öldürmüyoruz ama tarihimizi hatırlamak önemli. Sence de öyle değil mi, Fallows?”

Onlara bakıp yüzlerini ezberledim.

Bir damla ter dökmeden şu anda hepsini öldürebilirdim ama bana ne kadar kötü davranırlarsa davransınlar ben kahrolası bir canavar değildim. Ben bunların gazına gelecek biri değildim.

Bir kez daha içimden düsturumu tekrarladım. *Nefret edildiğin bir hayatı yaşamak ölmekten iyidir, acı çekmek katil olmaktan iyidir, yalnız ve güvende olmak riske girmekten iyidir.*

Dördüncü Bölüm

Sage ders çalışmak için beni yatakhanedeki odasına davet etti. Ama telefonumdan konumuna baktığımda North'un belirlediği bölgenin dışında kaldığını gördüm ve bugün o dal-lamaya laf anlatmakla uğraşmak istemiyordum. Kardeşi olacak pislik beni kahrolası birinci sınıfların yarısının önünde rezil ettikten sonra bir de bununla uğraşamazdım.

Lanet olsun.

Yeteneğimin dışarı çıkıp oyun oynamak istediğini belli eden o hiddete kapılmadan bu konuyu düşünemiyordum ama öyle bir şey olmasına izin veremezdim. Yine de kendime bunu düşünmek için bir saniye kadar zaman tanıdım. Sırf o öfkeyi biraz soğutmak için.

Sonuç olarak Sage'e gitmedim ve kara kara düşünmek için kendi odama döndüm. Gün ışığında oda daha da tatsız görünüyor. Çıplak duvarlar, boş dolaplar ve insanlığın görüp görebileceği en boktan yatak. Çok ciddiylim. Evsizlerin kaldığı sığınaklarda bile bundan daha iyi döşeklerde uyumuştum ve battaniyeler pireli gibi kaşındırıyordu.

Ayrıca hepi topu sekiz dolarım olduğu için bu bütçeyle kendime yeni bir şeyler almam da söz konusu değildi.

Çantalarımı boşaltıp birkaç parça kıyafetimi gözden geçirdim. Bir iki tane makyaj malzemem ve üç çift ayakkabım vardı. İç açıcı bir durumda olduğum söylenemezdi, ayakkabılar benim hayatım sayılırdı ve Taktik Ekibi'nin arkada bıraktığı yarım botlar bir ikinci el mağazasında bulduğum en bomba şey olabilirdi. Bu kaybın beni ne kadar yaraladığını kabul etmek istemedim.

Yoksa ağlayamaya başlayabilirdim.

Sonraki birkaç saatimi North'un çizdiği sınırlar içinde bir iş bulmak için telefonumu karıştırarak geçirdim. Ama uygun ilanların hiçbirinin çalışma saatleri North'un aptal sokağa çıkma yasağına uymuyordu. Görünüşe göre para kazanma olasılığım ortadan kalkmıştı ve bu boktan odaya hapsolmuştum.

Böyle hayatı sikeyim.

Kaçakken bile yaşam alanlarımı süsleyebilecek küçük sanat eserleri ve biblolar bulmayı başarmıştım. Bir de arabam vardı. Bunu North'la konuşmam gerekecekti çünkü adıma kayıtlıydı ve onu aynı yerde uzun süre bıraktığım için park cezası ödemek istemiyordum.

Kahretsin. En azından arabamı geri almak isterdim.

Buradaki asıl problem şu kahrolası GPS çipiydi. Onu çıkarabilseydim ilk otobüse atlayıp ya da en kötüsü otostop çekip soluğu Doğu Kıyısı'nda alırdım. Kanada'ya da gidebilirdim. Ama onun için pasaporta ihtiyacım vardı.

Sıçayım böyle işe.

Sonunda hava karardı ve hap kadar odada o kadar sıkıldım ki yatmaya hazırlandım. Öğrenci yurtlarındaki duşlar cehennem gibidir çünkü oralarda çok pis dedikodu döner. Ama günün belirli saatlerinde buranın hayalet bir kasaba olduğunu fark etmem için beyin fonksiyonlarımı çalıştırmama bile gerek yoktu. Bu nedenle bundan faydalanmaya karar verdim.

Odamda saçlarımı kuruturken telefonum gelen bir mesajla bipleledi.

Enteresan.

Numaram sadece Sage'de vardı, o da şimdi işteydi. Beraber çalışmak için zaman ayarlaması yapmaya çalışırken bana haftasını nasıl geçirdiğini kısaca anlatmıştı. Bağlarımdan birinin bana karşı yeni bir nefret kampanyası başlatma ihtimaline karşı kendimi hazırladım çünkü North'un hepsine numaramı verdiğinden emindim. Ama telefonuma baktığımda mesajın şimdiye kadar kayıp olan son Bağ'ımdan geldiğini gördüm.

Yatağa oturdum ve mesajını bir, iki derken tam sekiz kere okudum.

Siktir.

Önce burada tanışmamızın daha iyi olacağını düşündüm. Ben, Atlas Bassinger. Ülkenin diğer ucunda yaşıyorum. Bu dönemi burada bitirdikten sonra yanına geleceğim. Bizim üniversite dönem ortasında başka bir yere geçiş yapmaya izin vermiyor. Yoksa şimdi orada olurdum. Bunu anlayışla karşılayacağını umuyorum.

Aman Tanrım, her şeyi bırakıp bana gelmediği için sanırım benden af diliyordu. Benden! Mesajını yanıtlamadan önce bir saniye daha telefonuma bakarak ona benim onun için en kötü seçenek olduğumu nasıl söyleyebileceğimi düşündüm.

Diğerleriyle konuştun mu? Neden her şeyi bırakıp yanıma gelmemen gerektiğiyle ilgili sana anlatacak bir sürü şeyleri olduğundan eminim.

Benden çok daha hızlı cevap verdi.

Bağım hakkında ne düşündükleri umurumda değil. Kan tahlilim geldiğinde onlarla konuştum, kaçtığını söylediler. Ben onlar kadar ahmak değilim. Mecbur kaldığın için kaçtığını biliyorum. Elimden geldiğince erken orada olacağım ama bu senin için yeteri kadar hızlı değilse bu dönemi yakıp orada yeniden başlayabilirim.

Birden heyecanlandım. Saçımı kuruladığım havluyu yere atıp tüm dikkatimi telefonuma verdim.

Bunu yapamazsın! Seni yeterince beklettim ve doğrusunu istersen hâlâ burada uzun süre kalmaya hevesli değilim.

Ağlayabilirdim, bana gösterilen şu minicik iyi niyet kısıntısı nedeniyle gözyaşı dökebilirdim. Ama bunu yapmak içimdeki barajı yıkabilirdi. Oysa ben travmama dair duygu ve düşüncelerimi zihnimde bölümlere ayırmak konusunda çoktan uzman olmuştum. Elimdeki telefon yeniden öttüğünde duraksadım. Sonra derin bir nefes alıp ekrana baktım.

Kendinden bahset. Bizim dışımızda hiçbir şey konuşmak istemiyorum. Gelecek iki ayı ancak böyle atlatabilirim.

Yutkundum. Biraz dürüstlükten ne zarar gelirdi? İkimizden birini tehlikeye atabilecek bilgileri kendime saklayarak ona benden nefret etmemesine yetecek kadarını anlatabilirdim. Ayrıca mesajlaşmak her zamankinden biraz daha dürüst olmama yardımcı olabilirdi. Tıpkı onun binlerce kilometre uzakta olmasının burada söyleyeceklerimi önemsiz kılacağı gerçeği gibi. Bunların hepsi gelecekteki Oli'nin problemiydi, şu anda onu düşünmeyi gerçekten istemiyordum çünkü şansım yaver giderse Atlas gelmeden ben buradan gitmiş olacaktım. Hem ben her zaman ânı yaşamaya önem veren biri olmuştum.

Canınızı kurtarmak için kaçarken öyle olmak zorunda kalıyordunuz.

Aslında anlatacak fazla bir şey yok. Adım, Oleander Falls. On dokuz yaşındayım ve burada olmak istemiyorum. Bir TakEkibi tarafından bulundum. Meclis beni buraya geri getirmelerini istedi. Vücuduma bir GPS takip cihazı yerleştirdikleri için gidemiyorum. Şimdilik.

Mesaj gönderilir gönderilmez telefonum çaldı. Aman Tanrım. Ekrana bir saniye kadar baktıktan sonra titreyen elimle aramaya cevap verdim.

“GPS takip cihazı yerleştirdiler de ne demek?”

Sesi ılık bal gibiydi, kıvamlı ama akıcıydı, insanı yatıştırıyordu. Sakin bir sesle konuşmaya çalıştım fakat cidden zor

durumda kalmıştım. Kahretsin, ona ne söyleyebilirdim? Ayrıca ne bekliyordum ki?

Boğazımı temizledim. “Meclis bana zorla çip taktı. Odadaki Üstün Yetenekli beni felce uğratmasaydı onlara karşı koymaya çalışırdım ama yapamadım. Cihazda bir emniyet tedbiri olduğu için kendim çıkaramıyorum. Görünüşe göre diğer Bağlarımdan biri çok önemli bir adam ve onu özgürlüğümü elimden alacak kadar kızdırmışım.”

Kısa bir sessizliğin ardından, “Sikerler dersleri, şimdi geliyorum,” dedi.

Yanaklarım yanmaya başladı. “Kendim ettim kendim buldum. Bunu bana asla unutturmayacaklar. Kahretsin, yerlerinde olsam ben de benden nefret ederdim.”

Homurdandı ve telefonun ucundan sesler geldi. Arabasının anahtarını ya da uçak bileti almak için dizüstü bilgisayarını aramadığını umdum. “Ama bir sebebin vardı, doğru mu? Sonuçta laf olsun diye kaçmadın.”

Alayla güldüm. “Bundan nasıl emin olabiliyorsun? Belki ben pisliğin biriyim.”

Alaycı bir sesle homurdandığında pis pis sırttığını hayal ettim. North’un verdiği dosyadaki vesikalık fotoğraf dışında nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen sesinin tınısından ukala biri olduğunu ve şu anda benimle flört ettiğini anlayabiliyordum. “Dikkatimi dağıtmaya çalışma. Beni öylesine terk etmiş olamazsın.”

Sakinliği ve bana duyduğu sarsılmaz güven ayaklarımı yerden kestiğinde yatağa yığıldım. “Sanırım epey kibirli birisin. Ben kahrolası bir sürtük olamaz mıyım? Neyse, siktir et. Önemi yok zaten. Bana karşı ne kadar nazik olursan ol bunu seninle konuşamam.”

Hattın öbür ucunda homurdandı. “Pekâlâ. Daha önce söylediklerimi boş ver. Hemen bir uçak bileti alacağım.”

Kopuk Bağlar

Gözlerimi sıkıca yumdum. “Yapma. Bunu da bana karşı kullanırlar. Ama belki bazen arayabilirsin ya da mesaj atabilirsin. Şey biriyle, yani benden nefret etmeyen biriyle konuşmak güzel olur.”

Kıkırdadığını duyunca dizlerimin bağı çözüldü. “Evet, Bağımı tanımak isterim. Böylece işin içine seks girmeden önce yakınlık kurabiliriz. Gerçi dışlanmadığımı duyduğuma sevindim. Umarım hepsi sana kızgın kalmaya devam eder ve ilk tadına bakan ben olurum.”

Kahretsin.

Harika değil mi?

Hiçbirinin tadıma bakamayacak olması ne kötüydü.

Hem de hiçbir zaman.

Korumak için kaçtığım her şeyi tehlikeye atmadan böyle bir şey yapamazlardı.

Küçük ve rahatsız yatağında elimde telefonum, Atlas'ın tatlı mesajlarını düşünerek uykuya daldım. Ne kadar normal biriydi. Aslında bir bakıma ürkütücüydü. Yeni tanışan iki normal insanmışız gibi bana kur yapmış, hayatımı merak etmişti. Sırtımızda onca yük taşıyan iki kahrolası Bağ değilmişiz gibi.

Ben buradan kurtulmanın bir yolunu bulmadan önce Dra-ven'a gelirse diğer Bağlarımın onun hakkında ne düşüneceğini bilmek dahi istemiyordum.

Sonraki birkaç gün kimseyi öldürmeden derslere girip çıkmayı başardım ki bu bir mucize sayılırdı çünkü burası dallamalar ve kaba sürtüklerle doluydu. Sage ortak derslerimizde ve kafeteryada yemek yerken yanımdan ayrılmadı. Sessizliğini hâlâ üzerinden atamamıştı, biraz da kırgın görünüyordu ama birlikte takıldıkça bana açılmaya başlamıştı.

Bağ'ı tam bir pezevenkti.

Benimkilerden bile beterdi, o kadar söyleyeyim. Tamam, belki Nox kadar ağzı bozuk değildi, hatta North kadar despot da değildi ama tüm hayatlarını birlikte geçirdikten sonra Sage'i Giovanna için bir kenara atması ciğeri beş para etmez bir pislik olduğunu gösteriyordu. En azından benim Bağlarımın benden nefret etmek için bir nedeni vardı. Onların gözünde ben onlara ihanet etmiş, onları terk etmiştim.

Sage dünyanın en tatlı kızıydı, ona yapılan şey tamamen şerefsizlikti.

Cuma sabahı huysuzluğum üzerimdeydi ve gelecek günü karşılamaya hiç hazır değildim. Gerçi bunda öğleden sonraki tek dersimin üç saatlik bir blok ders oluşunun payı büyüktü. Adını TE diye kısaltmışlardı, sanki anlamını bilmem gerekiyormuş gibi.

Sage'e bu dersi sorduğumda celladın kütüğüne yollanmak üzereymişim gibi suratını buruşturup dudağını kemirdi.

"Ne? Tanrım, North beni hangi derse yazdırmış?"

Kem küm etti. "Şey... TE Taktik Eğitimi'nin kısaltması. Bu dersi sadece ileride bir gün Taktik Ekibi'ne katılmayı planlıyorsan alırsın. Felaket zor bir şeydir. Bir yeteneğin olmadığını biliyorum. Bu yüzden seni ona neden yazdırdıklarını anlayamadım."

Hasiktir.

Hasiktir ki ne siktir.

Bir gün buradan siktir olup gittiğimde North'a bir mektup yollayacaktım ve ona ne lanet bir puşt olduğunu söyleyecektim. Üstelik mektubumu kaliteli bir kâğıda güzel bir el yazısıyla yazacaktım çünkü bunun o pislige, o psikopat herife daha çok koyacağını biliyordum.

"Anladım. Ağır antrenmanlar filan mı yaptırıyorlar?"

Sage yüzünü buruşturdu. "İlk birkaç saat evet. Sonra farklı senaryolar üretiyorlar. Bence asıl o zaman bu dersten nefret edeceksin."

Senaryolar mı?

Suratımın asılması üzerine Sage iç çekti ve bu berbat haberi bana vermekten nefret edermiş gibi anlatmaya devam etti. “Kampüste üç tane uygulamalı ders var. Hepsi tehlikelerle dolu ve bir takıma katılıp görevlerini tamamlamak zorundasın. Üç dersten de geçemezsen mezun olamayacağın için umarım iyi bir takıma düşersin.”

İyi bir takıma düşmeme imkân yoktu.

Öğretmen, Nox’la ya da North’la kanka değilse bile beni tecrübeli tiplerle eşleştirip onları aşağı çekmeme izin vermemeyecekti. Beni diğer çaylaklar ve yeteneksizlerle aynı takıma koyacak, onlar da her ders kıcımı elime vereceklerdi.

Gabe tüm sabah derslerimizde vardı, yine çatık kaşlı bir gölge gibi peşimizde gezmişti. Etrafımda olmasına öyle alışmışım ki bağım onun yasını tutmasaydı varlığını bile fark etmeyebilirdim.

Bir gün aramızdaki uçurumun sebep olduğu keskin sancıları kanıksayabilecek miyim diye merak etmeden duramıyordum.

Çaresizce öyle olmasını umut ediyordum.

Odamda yalnız geçirmeye ve ders çalışmaya zorlandığım saatler sınıftaki başarıyı iyi yönde etkilemeye başlamıştı. İlk günümdeki bunaltıcı düşüncelerden kurtulmuştum ve derslerde artık kendimi boğuluyormuşum gibi hissetmiyordum. Sage notlarımın onunkilerden bile daha iyi olduğunu söylediğinde onun gibi zeki birinden bunu duyunca kibirli bir sürtük gibi göğsüm kabardı.

Kaçarken hayatımın toptan içine etmediğimi bilmek güzel bir şeydi.

Gamlı baykuş Gabe’in sürekli yakınlarda olması çevremizdeki sandalyelerin boş kalmasına neden oluyordu ama zaten bir dolu arkadaş edinmek gibi bir derdim de yoktu. Sage iyi, tatlı ve çekingenliğinden kurtulduğunda komik biriydi, tek ihtiyacım olan da buydu.

Öğle yemeğini birlikte yedik, vaktimiz dolduğunda bir an duraksadı. “İstersen seni eğitim merkezine götürebilirim.”

Yarım ağızla gülümseyip başımla bize doğru gelen Gabe’i işaret ettim. “Gardiyanımın beni oraya yönlendireceğinden emim ama teşekkürler. Sonra sana ne kadar kötü olduğundan yakınmak için mesaj atarım.”

Sözlerim karşısında irkilerek Gabe’e göz attı. “Sana imrenmiyorum. Annemle babam kendimi savunmayı öğrenmem için o dersi almamı istemişti ama onlara insanları yakabildiğimi hatırlatarak almamamın daha iyi olacağını söyledim. Tanrım, birkaç yıl önce, bir hapsirikle küçük erkek kardeşimi öldürmeme ramak kaldı. Benim cesaretlendirilmeye değil, kontrol edilmeye ihtiyacım var.”

Bahsettiği olayı abarttığını düşündüğüm için güldüm ve elimi sallayarak onu geçiştirdim. Girmemek için sol böbreğimi feda edebileceğim kadar sıkıcı görünen siyaset bilimi dersine gitmek üzere uzaklaştı. Pislik Bağ’ı yüzünden diğer öğrencilerin ondan hastalıklıymış gibi köşe bucak kaçmasını izledim.

Topunun canı cehenneme.

Belki bu aptal GPS çipiyle buradan kaçmanın bir yolunu bulduğumda Sage’i de benimle gelmesi için ikna edebilirdim. Ama o zaman toplumdan dışlanmakla kalmayıp gerçekten tehlikede olurdu.

Gave, “Ona âşık olduğumu düşünmeye başlıyorum,” diye homurdandığında gözlerimi devirdim.

“Şu işkence seansına gidiyor muyuz gitmiyor muyuz? En sevdiğin ders o, değil mi? İğrenç.”

Öfkeyle iç geçirdikten sonra basıp gitti. Adımları o kadar büyüktü ki ona yetişmek için peşinden koşmak zorunda kaldım. “Bu derste başarılı olmam dersi sevdiğim anlamına gelmez. Vivian çetin biridir ve hepimizi öldürmeye çalışıyor. Umarım formundasındır, yoksa işin bitti demektir.”

Ona ayak uydurmaya çalışırken nefes nefese kalmama bakılırsa bugün ölecektim. Kendimi çok yorduğum için geberecektim.

Eğitim merkezi kampüsün öbür ucundaydı ve önündeki, etrafı çitle çevrilmiş talim alanı üniversite öğrencileri değil, Birleşik Devletler Donanması için inşa edilmişe benziyordu. Acayip tırsarak gürültüyle yutkunduğumda Gabe dallaması bana güldü. Korkmam hoşuna gitmiş gibi acayip gıcık bir hâli vardı. Ona dokunmamak için elimden geleni yapmasaydım muhtemelen suratına yumruğunu indirmiştım.

Bir duvara yumruk atmak gibi olurdu gerçi, orası ayrı.

Çevremizdeki öğrencilerin hepsi son derece atletik, uzun boylu ve kas yığını tiplerdi. Burada ölmekle kalmayıp bir de fena hâlde küçük düşeceğim açıkça belli olmuştu.

Hayatımın içine edilmişti. Kahrolası North Draven'ın cehennemine dibine kadar yolu vardı.

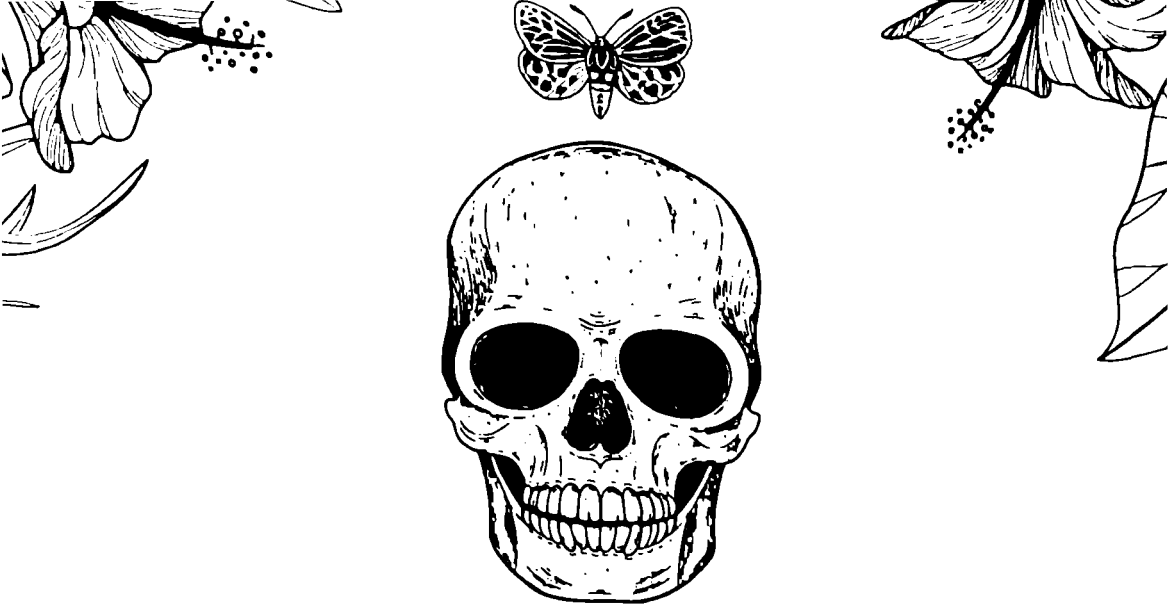
Diğer Bağlarımdan birinin sınıfta olduğunu kapıyı açmadan önce biliyordum. Bunun Gryphon olduğunu hemen tahmin ettim çünkü Oregon'da dört Bağımdan yalnızca onunla hiç vakit geçirmemiştım. Onun burada olması, beni en fazla endişelendiren derse katılması, kendimi korkunç bir biçimde gergin hissetmeme yol açtı.

Buradaki en hızlı ya da en güçlü kız olmayacaktım. Meşru müdafaayla ilgili bir iki şey biliyordum fakat dövüş konusunda pek az bilgim vardı. Bir senaryo ürettiklerinde bazı güçlerim olduğunu bile herkesten saklamaya çalıştığım için başarısız olacaktım.

Gryphon başarısızlığa uğramamı izleyecekti.

Hâlbuki onda bir şeyler vardı, nedense bağım onu etkilemek istiyordu. Ne aptallık. Gabe'i, North'u ve Nox denen o pisliği böyle dert etmiyordum. Kahretsin, Nox tüm sınıfın önünde beni resmen yerin dibine sokmuştu ve bağım ona öfkelenirse de bu ondan beklediğim türden bir davranıştı.

Öte yandan Gryphon'ın direncimi kırabilecek bir yanı vardı. Gabe kapıyı açıp pis pis sırtarak beni içeri buyur etti.

Beşinci Bölüm

Gabe'in yol göstermesiyle soyunma odasına girip çantamı üzerine Fallows etiketi yapıştırılmış dolaba koydum. Bana bir forma bırakmışlardı ve bir de dolabın şifresinin yazılı olduğu bir kâğıt parçası vardı.

Diğer kızlar formalarını giyerken birbirleriyle konuşup gülüşüyorlardı. Hepsinin ne kadar formda göründüğünü düşünmeden edemedim. Başkalarının düşüncelerine hiçbir zaman vücudumla ilgili kaygılar taşıyacak kadar aldırış etmemiştim. Dolayısıyla noksanlarımın hiç bu denli farkında olmamıştım.

Bugün burada ölecektim.

Şort fazla kısa ve tişört fazla uzun olduğu için altıma hiçbir şey giymemişim gibi görünüyordu. Diğer kızların hiçbiri benimle konuşmaya yeltenmedi ama hepsi hastalıklıymışım gibi beni tepeden tırnağa süzerek alenen arkamdan fısıldayıp konuştular.

Antrenman odasına geri dönmeden önce kendimi toplamak için derin bir nefes aldım ve içimde bu sınavı geçme gücünü bulmaya çalıştım ama başaramadım. Vücudumun derinliklerinde içinden kudret ve özgüven taşan bir kuyu yoktu.

Ama yığınla huysuzluk ve öz nefret vardı, dolayısıyla onlara tutunup umut etmekten başka çarem yoktu.

Gabe soyunma odasının duvarına yaslanmış, futbol takımından arkadaşlarıyla gülüşüp şakalaşıyordu. Dışarı çıktığımda susup telepati yoluyla nasıl boktan biri olduğumu konuşuyormış gibi birbirlerine baktılar. Siktirsinler, istediklerini s yleyebilirlerdi, umurumda değildi.

“Biraz daha gecikseydin sana bakmaya gelecektim. Vivian’dan saklanamazsın. İnatçı adamın tekidir. Ne yapar eder seni bulur.”

Omuz silkip  etin ceviz *Vivian*’ın erkek oluşuna şaşırdığımı belli etmemeye çalıştım. Tıpkı diğerleri gibi bana hayatı zehir edeceğine göre tabii ki erkek olacaktı. Gabe sessiz kalışıma gözlerini devirerek karşılık verdi. Belli ki onu reddedişimin ne kadar canını yaktığını arkadaşlarından saklamak istediğinden onlara hava atıyordu. Bunu anlamak benim için hiç zor değildi ama Gabe’in kankaları onun kusurlu Bağ’ıyla ilgili şakalarına sanki ben orada değilmişim gibi yarılarak gülüyorlardı.

Sı tığımın domuzları.

Onlardan uzaklaşıp grubun  n sırasına geçtiğimde Gryphon’ı Tak giysileri içinde, bu sabah tersinden kalkmış ve  niversite öğrencileriyle uğraşmak zorunda olan çok yaşlı ve epey şişman bir adamın yanında dikilirken gördüm.

Yaşlı adamla empati kurabiliyordum çünkü ben de buradaki aptal öğrencilerle uğraşmak zorundaydım.

Gryphon’ın beni soğuk ve ilgisiz bakışlarla s zld kten sonra başka tarafa bakması bağımın hiç hoşuna gitmedi ama bu duyguyu bastırdım. Vivian benimle daha fazla ilgilendi, kaşlarını çatıp beni baştan aşağı s zld .

“Bağ *sen* misin? On iki yaşında gibi görünüyorsun, burada olacak kadar büyük olduğundan emin misin?”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Hayır. Gidebilir miyim?”

Gryphon k stahlığımı iplemeyip yanımdan geçerek sınıfın geri kalanına emirler yağdırmaya başladı. Bahsettiği antrenman

programını tamamlamaktansa Sage'in beni ateşe vermesini tercih edebilirdim.

Gryphon yanımıza dönerken Vivian bir kez daha beni tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Senden beklentim daha yüksekti," dedi. "Yeteneğin nedir? Dişe dokunur bir özelliğin vardır umarım. Söyle bakalım, bana ne verebilirsin?" diye sordu.

Ona mı? Bu tuhaftı işte. Omzumu silktim. "Hiç. Hiçbir şey veremem."

Gryphon kaşlarını çatarak bana öfkeyle baktı ama Bağlarımın en büyük kâbuslarını nihayet onaylamam hakkında, yani yeteneksiz bir Bağ oluşum konusunda, yorum yapmadı.

Kahretsin, keşke bu doğru olsaydı.

Vivian gözlerini kapalı gibi görünecek kadar kısıtı ve dudak büktü. "Ben senin ukalalığının hakkından gelmesini bilirim. Emin ol, bugünün sonunda yelkenlerini suya indireceksin."

Tanrım, muhtemelen öyle olacaktı. On dakika dayanırsam kendimi şanslı sayardım ama bunu söyleyerek ona bu tatmini yaşatmadım. Bana ne yapacağımı söylemesini beklemekle yetindim.

Düşündüğümde de kötüydü.

Vivian ne kadar formda olduğumu anlamak için bana özel bir antrenman programı verdi ve bir dakikanın ardından ciğerlerim isyan bayrağını çekti. Yarım saat sonra artık bacaklarımı hissedemiyordum. Aradan bir saat geçtiğindeyse ağzımda kan tadı almaya başlamıştım ve gözümün önünde beyaz benekler uçuşuyordu.

Sırf inadımdan devam ettim.

Gryphon idmanın bu kısmının sona erdiğini haber veren düdüğü çaldığında sadece benim antrenmana devam ettiğimi görerek şok oldum. Diğerleri oturmuş su içerek kıcımdan ter akmasını izliyordu.

Yere yığılmak istiyordum ama Gryphon, "Bu kadar ısınma yeter," diye bağırdı. "Bugünkü ders programının üzerinden geçmek için herkes kumanda odasına."

Isınma mı?

Dalga geçiyor olmalısın.

Birini öldürmek istedim. Bunu öyle çok istedim ki yeteneğim içimde kıpırdandı ama ne şimdi ne de başka bir zaman serbest bırakamayacağım için ona sakın olmasını söylemek zorunda kaldım.

Bacaklarımı ancak üçüncü denemeden sonra yürümeye ikna edebilmeme rağmen yalpalayarak grubun peşinden kumanda odasına gittim. Burası bir sürü güvenlik ekranıyla dolu bir toplantı odasına benziyordu. Tüm ekranlar açıktı ve boş engel parkurlarını gösteriyorlardı. Ekranlarda titreyen görüntüler bende ağlama isteği uyandırdı çünkü hepsi de aşılması imkânsız gibi görünüyordu.

Gabe yanımdaki duvara yaslanıp gözünü Gryphon'dan ayırmadan suyunu içti. Birkaç yudum su için adam öldürebilirdim ama Gabe'den hiçbir şey isteyemezdim. Bizden başka en az elli öğrenciyle bu odaya tıkılmışken ve hepsi beni can kulağıyla dinleyip yargılıyorken bunu yapamazdım çünkü o zaman Gabe'in beni nasıl terslediğini tüm kampüs duyardı.

Dolayısıyla dikkatimi yeniden Vivian'a ve sınıfın önündeki asık suratlı Bağıma yönelttim.

"Basit bir şey yapacağız. İki takıma ayrılacaksınız ve parkuru ilk tamamlayan takım oyunu kazanacak. Çok kolay," dedi Vivian sert bakışlarla. Ama beni bir an bile kandıramadı.

Bunun basit bir tarafı yoktu. Parkuru tamamlamak imkânsız görünüyordu, kesinlikle öyleydi ve kırmızı takımdakilerin isimlerini saymaya başlayıp da benimkini söylediğinde homurtularla itirazların yükselmesine şaşırmadım.

Muhtemelen takımımın bugüne kadar taşıdığı en ağır yük olacaktım.

Takımların belirlenmesiyle herkes yan odaya geçerek kırmızı ve mavi bantları kollarına bağlamaya başladı. Takım arkadaşlarımdan birden fazlası benim yüzümden yenilmeye mahkûm

olduklarıyla ilgili yorum yaptı. Bir kavga başlatmayı çok istesem de yapamazdım.

Parkuru yardım almadan tamamlamamın hiçbir kahrolası yolu yoktu ve istisnasız herkes beni aleni bir küçümsemeyle süzüyordu.

Bağlarım bile.

İyi bir örnek olmadığını kabul ediyorum çünkü reddettiğim Bağlarımın ikisi de benimle aynı ortamda bulunmaktansa kendi derilerini yüzmeyi tercih edebilirmiş gibi görünüyordu. Bugün buradan çıktığım an Dekan'ın odasına gidip ders programımın değişmesini talep edecektim. Tüm yıl bu boktan şeye katlanmaya niyetim yoktu. Talimleri ve antrenmanları kaldırabilirdim, çok zor olmalarına rağmen bir şekilde yapılabilirlerdi ama mort olduğumu görmeyi büyük bir hevesle bekleyen diğer öğrencilerle bir ekip ruhu yakalamam mümkün değildi.

Hayır.

Sağ olun, ben almayayım.

Kol bandımı en son ben aldım ve Vivian onu koluma bağlamamı çatık kaşlarla izledi. Düğümü sıktığımda ona baktım, sert bir baş işaretiyle beni yanına çağırdı. Derin bir nefes alarak başıma öreceği çoraba kendimi hazırlamaya çalıştım.

Vivian yaşlı bir adamdı, yüzünde yara izleri vardı ve biraz bitkin görünüyordu. Üst dudağının ardındaki kalın, beyaz çizgi sesini hafifçe bozarak konuşmasına belli belirsiz bir pelteklik katıyordu. "Burada en dezavantajlı sensin çünkü diğer herkes daha önce bu parkuru tamamladı, dolayısıyla buraya aşinalar. Yolunu bulmana yardım etmesi için seni bir kereliğine Bağ'ınla eşleştireceğim."

Tanrım, hayır. "Onun bunu isteyeceğinden şüpheliyim. Önemli değil, ölürsem en azından bunu bir daha yapmak zorunda kalmam."

Dalga geçtiğimi düşünür gibi beni kısık gözleriyle süzdü. Ama sonra omzumun üzerinden Gabe'e baktı ve Bağımın su-

ratı artık nasıl bir Şekil aldıysa Vivian omzunu silkti. “Kendin bilirsin, ben bu bağ zırvalıklarına karışmıyorum. Sınıfta diğerlerinden daha az yetenekli üç kişi var ve gayet iyi idare ediyorlar. Ama hepsi Bağlananlarından yardım alıyor ve senden daha formdalar.”

Harika.

Şahane. Mükemmel. Başımla onayladım ve somurtarak yere bakan Gabe’in yanındaki duvara tekrar yaslandım. Oda öyle gürültülüydü ki neredeyse, “Kahretsin, keşe hiç geri dönmeseydin,” diye mırıldandığını duyamayacaktım.

Mavi takım parkura soldan, kırmızı takım sağdan alındı. Ben ayak altında durmamak ama bir yandan da diğerlerinin ne yaptığını görmek için grubun arkasında kalmaya özen gösterdim. Amaç oyun dışı kalmadan parkuru tamamlamaktı ve herkesten daha dezavantajlı bir durumda olduğum için kendime sağlayacağım en küçük bir üstünlüğün bile yardımı olacaktı.

Öndeki erkek grubunun birbirlerini itip kakarak ve yuhalayarak sergilediği abartılı cesaret gösterileri gözlerimi devirmeme neden oldu. Bir grup kız onların bu soytarılıklarına kıkırdadı. Hepsi formda vücutlarını gözler önüne seren mini minnacık shortlarla daracık atletler giymişti. Ben büyük beden formamla bir patates çuvalına benzerken bu kadar harika görünmelerini kıskanmıştım doğrusu. Dış görünüşüme daima özen gösterirdim ama burada hakkımda fısıldananlar ve yargılayıcı bakışlarla çevriliyken birdenbire her bir kusurum fazlasıyla gözüme batmaya başlamıştı.

Gabe’i kesen kızın poposu muhteşemdi, benimki onun yanından geçemezdi. Gabe kızın kafasının üzerinden bir an benimle göz göze geldikten sonra beni kıskandırma çabasını

sürdürerek ona göz kırptı. Bağımlı bundan mutlu olmadı ama onu göğsümün derinliklerine ittim çünkü *sikmişim Gabe'i*.

Gabe beni istemediğini açıkça belli etmişti, beni çileden çıkarmak için yaptığı maskaralıklar çocukluktan başka bir şey değildi.

Diğer kızların bende olmasını istediğim fiziksel özelliklerini saptamaya devam ederken bir düdük sesiyle kapılar açıldı. Gabe parkura ilk girenlerden biri oldu, odadan fırlayıp kapının dışındaki sık ağaçların arasında gözden kayboldu. Yavaş yavaş kapıya yaklaşıp kasvet abideleri Vivian'la Gryphon'a göz attım ve sonunda parkura girdim.

Dışarıdan görüldüğünden çok daha büyüktü.

Geniş bir araziye yayıldığını biliyordum çünkü çitler kilometrelerce uzunlukta idi ama kapı yankılı bir *güm* sesiyle arkamdan kapandığında neyin içinde olduğumu kavramakta güçlük çektim.

Bu işin tek olumlu tarafı yeteneklerimizi kullanmamıza izin verilmemesiydi, dolayısıyla benim için adil bir yarış olacaktı. Bir dakika, hayır, adil filan değildi çünkü herkes bu parkuru daha önce tamamlamıştı, ne beklmeleri gerektiğini biliyorlardı ve bir de onların süper formda olup benim olmamam gibi küçük bir ayrıntı vardı. Ama en azından kimse kafama ateş topları atmayacaktı ya da şekil değiştirmeyecekti ya da görünmez olup gırtlığımı kesmeyecekti.

Pekâlâ, sonuncu ihtimal biraz fazla dramatik olabilir.

Yapmam gereken ilk şey doğal olmadığından emin olduğum bir nehre doğru koşmaktı. Bu programa çılgın bir bütçe ayırıyor olmalıydılar. Dravenların bok gibi zengin olduğunu bilmeseydim bile şuraya bakıp servetlerinin boyutunu anlardım. Diğer öğrenciler nehri hep birlikte geçerken gülüp şakalaşıyordu çünkü tüm bunlar onlara normal geliyordu. Üzüntüyle şortumla ayakkabılarıma baktım.

Kopuk Bağlar

Parkurun geri kalanını ıslak ayakkabılarla koşmak işkence gibi olacaktı. Onları çıkarabilirdim, zaman kaybetmemi kimse sallamazdı ama nehirde sivri taşlar ve acayip *mahlûkatlar* olabileceğinden çekiniyordum.

Korktuğum gibi suyun içinde *mahlûkatlarla* karşılaşsam muhtemelen ciyak ciyak bağırarak kaçardım ve bu son derece utanç verici olacağı için de sanırım ayaklarımın ıslanması pa-hasına ayakkabılarımı çıkarmayacaktım.

Herkesin suya girip karşı kıyıya geçmesini izledim. Düm-düz ilerlersem yolumun üzerinde nehrin derinleştiği bir nokta vardı ve herkes sol taraftan kaçınıyordu, o hâlde bunun bir sebebi olmalıydı.

Diğerleri yeniden sık ağaçların arasında gözden kaybolduğunda işe koyuldum. Buz gibi suya girince irkildim ama dişimi sıkıp yürüdüm. Cidden her ânından nefret ettim. Çamur tabakası o kadar derindi ki ayaklarım içine gömüldü ve sonunda karşı kıyıya vardığımda ayakkabılarıma dolan pis suyu boşaltmak zorunda kaldım.

Ayakkabılarımı elimden geldiğince temizleyip tekrar ayağıma geçirdim, bağcıklarını bağladım ve başımı kaldırdığımda Gabe'in beni izlemek için durmuş gibi tekrar ağaçların arasında koşmaya başladığını gördüm. Gabe'in beni siklemesi haneme yazılan bir başarı puanıymışçasına bağım göğsümün içinde sevinçle coştı. Hâlbuki Gabe'in boğulduğunu görmeyi tercih edeceğini gayet iyi biliyordum.

Ben etrafta olduğumda Gabe'in üzerine çöken hüznün aslında benim için endişelendiğini gösteriyordu ama bunu düşünmek istemiyordum.

Yarım kilometre daha koşmaya mecbur kaldım. Islak ayakkabılar ayağıma kaydırıldığı için arazi şartları beni gittikçe daha da zorladı. Donuyordum, soğuk su ve şortum yüzünden kaba etlerim tahriş olmuştu ve ölmek istiyordum.

North'u arayıp beni bu salak derse yazdırdığı için derisini yüzecektim.

Ağaçlar tekrar seyreltiğinde çoğunluğun sıradaki engeli aşarak arayı açtığını gördüm. Bu kez arkasına bile bakmadan beni geride bırakan Gabe'i fark edip derin bir nefes aldım.

Direklerin arasına dikenli teller gerilmişti, yere yakınlardı, diğer öğrenciler sürünerek onların altından geçti. Karşı tarafta ayağa kalktıklarında çamur ve pislik içinde kalmışlardı ve kolları çiziklerle kaplanmıştı çünkü buradaki tek amaç bizi zorlamak değildi. Aynı zamanda irademizi kırıp bizi yıldırmaq istiyorlardı.

Bu kez beklemedim, dikenli tele baktıkça sürünerek altından geçme isteğim azalıyordu. Benim kadar olmasa da birkaç kişi diğerlerinden geri kalmış, telin altından yeni geçiyordu. Gelgelelim bu işi benden çok daha iyi beceriyorlardı. Onlar gıklarını bile çıkarmazken benim oflayıp puflamama takılmamaya çalıştım.

Formsuz olmam en azından bir işe yaramış, dümdüz popom sayesinde tele takılmadan diğer tarafa geçebilmiştim. Önümdeki kız o muhteşem, şeftali gibi yusyuvarlak kıcını kollarken yavaşlamak zorunda kalınca ona fark attım. Dolgun bir poposu olduğu için artık onu kıskanmıyordum.

Tamam, belki birazcık kıskanıyor olabilirdim.

Yerde sürünmekten kollarım parçalanmıştı. Yaralarımaya yapışan çakıl taşlarıyla çerçöpü elimden geldiğince temizlemeye çalıştım. Âdeta *şimi* dansı yaparak yanından geçtiğim kız temizlenmekle vakit kaybetmedi, bana acımasız bir bakış atıp bu onun için sıradan bir cuma öğleden sonrasıymış gibi hızla koşarak uzaklaştı.

Psikopat falan mısın kızım?

Sonraki beş yüz metreyi yavaş koştum, vücudumun her bir parçası durmam için bana yalvarıyordu. Bu sıçtığımanın parkurunu tamamladığımda zavallı ıslak ayaklarımın su toplayacağına şüphe yoktu. Nefesime odaklanarak kendime yakında hepsinin

biteceğini söyledim. Yanılıyor olabilirdim, belki de altından ve üzerinden geçmem gereken elli engel daha vardı ama bunu düşünürsem psikolojik olarak çökeceğimi biliyordum.

Birdenbire ağaçların arasında bir açıklık belirdiğinde göz-pınarlarıma yaşlar birikti ve burnum akmaya başladı. Perişan görünüyor olmalıydım. Neyse ki etrafta bu hâlimi görececek kimse yoktu.

Sıradaki engel üzerine ağ geçirilmiş, A biçiminde iskeletimsi bir yapıydı ve altında çamurlu suyla dolu, büyük bir hendek vardı. Yayılan koku midemi bulandırdı. Suyu düşersem insan eti yiyen bir bakteri tarafından kemirileceğimden yüzde yüz emindim. Bu yüzden bugün bu lanet parkurda başarısız olacağsam bile şu zamazingo savsaklamak istediğim bir engel değildi.

Bağlarımdan herhangi birinin ben geberip gitmeden tıbbi yardıma ihtiyacım olduğuna inanmayacağına emindim.

Halatlarla örülen ağı yakalamaya çalışırken kollarım titriyordu ve parmaklarım tamamen uyuşmuştu. Dolayısıyla *sikerler yarışı* deyip A şeklindeki yapıya tırmanmaya başlamadan önce dikkatle iplerin sağlamlığını kontrol ettim. İpi göğüsleyen son yarışmacı olmak umurumda değildi, yarışı tamamlamak bana yetecekti.

Takımım beni siklemeye başladığında ben de onları düşünmeye başladım.

Tepeye çıktığımda ağızımdaki kusmuk ve metalik kan tadının geçmesi için yutkundum ve orada biraz oturarak nefesimin düzene girmesini bekledim. Buradan parkurun sonunu görebiliyordum, ağaçların kıyısında bu cehennem çukurunun bir çıkışı vardı. Yapının diğer tarafından aşağı inmeden önce derin bir nefes daha aldım.

Neredeyse bitmişti, buradan kurtulup yurttaki odamda suçlayıcı bakışlardan uzakta, huzur içinde ölmeme az kalmıştı.

Zaten burada benden başka kimse yoktu ya neyse.

Kimsenin parkurda benim kadar zorlandığını sanmıyordum ve en az bir saattir tek bir insan evladı görmemiştim. Bu bir yarış olduğu için o kadar da tuhaf bir durum değildi ama ipler ellerimi keserken buradan bir an önce çıkmak için histerik bir telaşa kapıldım. Sona çok yaklaştım, azıcık yolum kalmıştı ve bir tuzığa düşüp bir çuval inciri berbat etmek istemiyordum.

Çitler ve çıkış yolu ağaçların arasından nihayet görüne kadar beş yüz metre daha koşmak zorunda kaldım. Zaferle bağırmak istedim ama akciğerlerim isyandaydı. Sanırım bitiş çizgisini geçtiğim gibi kusacaktım. Bundan sonraki hayatım böyle olacaksa bir an önce forma girmeye ihtiyacım vardı. Ama ölmeden ya da kendimi aptal durumuna düşürmeden ilk dersimi tamamlayabilmek nasıl bir duyguydu biliyor musunuz?

Müthiş.

Ağaçların sınırına vardığımda gardımı düşürdüğüm için kızın gölgesini çok geç fark ettim. Başıma atılan yumrukla bayıldım.

Altıncı Bölüm

Beyaz bir odada kendime geldim.

Beyaz duvarlar, beyaz bir zemin ve beyaz çarşaf serili beyaz bir yatak vardı. Tanrım, tıpkı kâbusumdaki gibiydi ama kendi kendime bayıldığıma göre eğitim merkezinin revirinde olmam gerektiğini söyledim.

Sonra beyaz kapı açıldı. Bu kesinlikle bir kâbustu.

North odaya girip yüzünü ekşiterek beni onaylamaz bakışlarla süzdü. “Dikkat çekmek için düzenli aralıklarla kendini yaralamayı planlıyorsan bu dürtüden kaçınman için seni memnuniyetle duvarları süngerle kaplı bir hücreye kapatabilirim.”

Bana kızgın olduğunu, buraya benim için endişelendiğinden gelmediğini ve o sikik parkurda saldırıya uğramamı ona arıza çıkarmak için tezgâhladığımı düşündüğünü anlamam birkaç saniye sürdü.

“Paçozun teki beni gafil avladığı için beni azarlamaya gelmedin, değil mi? Böyle bir nedenden burada olmadığını biliyorum çünkü aksi takdirde aklımı kaçıracağım.”

Zonklayan başımı tutarak güçlükle doğrulmamı gözlerini kısarak izledi. Kızın yumruk attığı yer şişmişti.

Başım dönüyor, midem bulanıyordu ve North ilk kez beni doğru düzgün incelerken ağızma safra doldu. Bana inanmadığı, tüm bunları bir zırvalık olarak gördüğü belliydi.

Avazım çıktığı kadar *bağırabilirdim*.

“Böyle bir iş çevirdiysem neden parkurun son beş yüz metresine kadar bekledim? Neden bir nehri geçip çakıl taşlarının üzerinde süründüm ve o leş kokulu, aptal şeye tırmandım? Mesela kendi kendime nasıl bayıldığımı düşünüyorsun? Cidden yuh artık ya.” Öfkeyle kolumu ona doğru savurduğum anda başımın fena hâlde sızlamaya başlamasıyla bunu yaptığımı pişman oldum. Öğürtümü bastırmaya çalışıp North’un ayakkabılarına kusmamak için çabucak yutkundum.

Soğuk bakışları ve ruhsuz suratı yüzünden North ne düşündüğünü kolay kolay anlayabileceğiniz biri değildi ama kısacık bir anlığına kendinden şüphe ettiğini görür gibi oldum. Ancak o kadar belli belirsizdi ki ben ne gördüğümden emin olamadan yüzündeki o ifade kayboldu. “Safın teki yok senin karşında. İlgi çekmek için geberiyorsun ve iki Bağ’ın orada olduğundan kendini tutamadın.”

Yeteneğime ihtiyaç duyduğum bir an varsa o da bu andı. Ayakkabılarını umursamaktan vazgeçmiştim, ona haddini bildirmek için gerekirse üzerlerine bile kusabilirdim. “Gabe beni bırakıp gitmişken ve Gryphon’ın varlığımdan bile haberi yokken ikisinden birinin dikkatini nasıl çekebilirdim söyler misin?”

Bakışları bamteline bastığımı söylüyordu ama keşke bunu hangi konuda yaptığımı da bilebilseydim. “Ona teşekkür etmelisin. Gryphon seni kolay parkurda koşturdu.”

Kolay parkur mu? Siktirsin oradan. O boktan derse geri dönmeyecektim. Burada oturup North’un beni sorguya çekmesine de izin vermeyecektim. Dişlerimi gıcırdatıp bacaklarımın üzerindeki örtüyü çektim ve her yerime bulaşmış çamur ve

çimen lekelerini görünce yüzümü buruşturdum. Bok gibiydim, bacaklarımı aşağı sarkıtmayı bile iki denemeden sonra ancak başarabildim ama yere yığılmayacağımdan emin olduğum anda odadan fırladım.

North bana yetişmek için adımlarını sıklaştırmak zorunda kalmadı, yanlış yöne saptığımda dirseğimden tutarak beni diğer tarafa çekti.

“Toksik davranışların her yüzüne vurulduğunda çekip gidemezsin.”

Buz gibi bir öfke sırtımdan aşağı süzüldü. Yeteneğimin üzerindeki sıkı kontrolüm biraz gevşediği için kolumu ondan kurtarıırken haddinden fazla güç uyguladım. North bunu fark etmiş gibi kaşlarını çatarak eline bakınca doğrusu biraz telaşlandım.

Dikkatini dağıtmam gerekiyordu.

Hemen şimdi aklını bundan uzaklaştırmalıydım.

“Toksik ilişkiler konusunda bu kadar bilgilisin madem kahrolası Bağını tehdit etmemen gerektiğini hiç düşünmedin mi? Bu karışıklığı beni mahzenine zincirleyeceğini söyleyerek düzeltemeyeceğin hiç aklına geldi mi?”

Bunu etraftaki öğrencilerin duyabileceği kadar yüksek sesle söylemiştim. Aralarında fısıldaşmaya başladıklarında North onları fark etti ve sanırım ilk kez utandığını gördüm.

Onu utandıran kendi davranışları değildi, insanların onun hakkında konuşmasıydı.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, yeniden kolumu yakaladığında parmaklarının yeteneği yüzünden nabız gibi attığını hissettim. Bu his, jilet gibi takım elbiselerinin, insanda sakinleştirici bir etki yaratan gülümsemelerinin ardında gizlenen güce dair bir uyarı gibiydi.

Beni binadan çıkarıp arabasına götürürken kimsenin zor kullandığını anlamamasına özellikle özen gösteriyordu. “Bencil, çıkarıcı, umursamaz bir kız gibi kaçıp gitmeseydin dünyayı

ayaklarının altına sererdik. Bu hayatta bizden isteyip de alamadığın hiçbir şey olmazdı ama şimdi davranışlarının sonuçlarına katlanmak zorundasın ve eminim bunu ilk kez yaşamıyorsundur. Eskiden beri kendinden başka kimseyi düşünmeyen, şımarık biri olduğunu gayet iyi biliyorum. Belli ki annenle baban...”

Kendimi zor tutuyordum. “Annemle babamı ağzına alma *sakın*. O sikik takip cihazını ellerimle çıkarıp buradan gitmemi istemiyorsan sabrımı zorlama.”

Arabanın kapısını açan şoför bunların hepsini duydu. North tek kelime söylemeden beni arabaya iterken şoför dallama patronu kenara çekildiğinde kapıyı sertçe kapadı. Sonra ikisi orada dikilip bana hiç aldırmadan havadan sudan konuşmaya başladı.

Kafayı yiyecektim.

Ama bu kadar öfkelenmek hiç iyi bir şey değildi çünkü yeteneğim kırırdanmaya, tenim karıncalanmaya başladı, görüş alanım beyaza boyandı.

Sikik bir ateşböceğine dönüşmek üzereydim ve Bağlarımdan biri buradayken bu kahrolası arabanın içinde parlayamazdım. Gözlerimi kapayıp nefesimi yavaşlattım, başka bir şeye odaklanmak için içimden sayı saymaya ve bir şeyler mırıldanmaya başladım. Ama yeteneğimle çok uzun zamandır savaştığım için onu yatıştırmak kolay olmadı.

Tenimden yayılan panik işleri daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacaktı fakat engel olamıyordum. Alnımda damla damla ter biriktiğini hissedebiliyordum. Kesik kesik solu-maya başladım, içine düştüğüm sarmalı saklayamayacak kadar şiddetle titriyordum. O kadar ki bayılabilirdim.

Bir vızıldama sesi dikkatimi dağıttı.

Görüş alanımı kaplayan parlaklığı yok etmeyi umut ederek gözlerimi kırptırdım. Ayağımın dibinde duran çantayı hayal meyal görebilmeme rağmen benim olduğunu hemen anladım.

Cep telefonum titriyordu.

Titreyen ellerimle çantayı karıştırıp telefonu buldum. Atlas mesaj atmıştı, öfke ve kaygıdan hâlâ midem bulanmasına rağmen adının yanındaki minik, mavi noktayı görmek beni gülümsetti.

Bir sarmaldan çıkarılmaya ihtiyaç duyduğumu her seferinde nasıl hissedebiliyordu?

Dravenların bok gibi zengin olduğunu biliyorum ama öteki Bağlar nasıl para kazanıyor? Okulu bırakıp onların üstünden geçinmeye başlamaya bir Ekonomi dersi uzaktayım. Lütfen bana en azından birinin düzgün ve paralı bir tip olduğunu söyle. Kiminle arkadaşlık edeceğimi bilmem lazım.

Burnumdan güldüm. Durmadan mesajlaştığımız için şaka yaptığını ve hiçbirinden hiçbir şey kabul etmeyeceğini biliyordum. Cevap yazdım.

Onlardan bir şey almaktansa gözlerime iğneler batırırım daha iyi. Kolay bir hayat uğruna onlara götünü satacaksan seni yargılamam. Ama kim bilir, belki de onlarla iyi geçinirsin.

Ekranda üç nokta belirdi, Atlas bana cevap yazıyordu. Derken yolcu kapısı açıldı ve North arka koltukta yanıma oturdu. Görüşüm normale döndüğü için yeteneğimi kontrol altına aldığımı varsaydım. Gerçi North bana şöyle bir göz atmaya bile tenezzül etmemişti.

Belki de rahatlamalıyım ama ben hâlâ onun yüzünden öfkeden kudururken gözünde *hiçbir* değerim yokmuş gibi beni umursamamasına açıkçası bozuluyordum. Hakkımdaki düşüncelerini doğrular gibi çocuksu bir tavırla ofladığımda telefonuyla ilgilenerek beni görmezden geldi.

Bunu ona ödetecektim.

Atlas'la flörtöz bir üslupla yazışmaya başlayıp tamamen ekranıma odaklandım. Başta North'u sinir etmeye çalışıyordum ama Atlas dikkat dağıtmak için birebirdi, ona diğer Bağlarımın aşırı kıl tipler olduğunu ve onlarla uğraşmak zorunda kaldığımı söylediğimde beni memnuniyetle oyaladı.

Derimin altına bir takip cihazı yerleştirmelerini hiçbir zaman aşabileceğini sanmıyordum.

Araba nihayet durup şoför kontağı kapadığında başımı kaldırdım. Yurda gelmediğimizi görünce şaşırdım. Siktir, artık kampüste bile değildik! Önünde durduğumuz ev bir ev değil, basbayağı bir malikâneydi ve muhteşem malikânelerle dolu bir mahallede olduğumuzu anlamam için bir kez etrafıma bakmam yetmişti.

North beni evine getirmişti.

Ona döndüğümde beni izlediğini gördüm. Gözleri iki karanlık kuyuya benziyor, bana duyduğu nefret içlerinden taşıyordu.

Canı cehenneme. Kollarımı kavuşturup arkama yaslandım. “Bu arabadan inmeyeceğim.”

Şoför derhâl ön koltuktan inip küçük bir nezaket gösterisiyle patronuna teslim olacağımı umut eder gibi kapımı açmaya koştı.

Çok beklerdi.

“Tehdit edilmekten neden hoşlandığını bilmiyorum, Fallows ama diğerleri seni her ne pahasına olursa olsun bu arabadan indireceğime güvendi. Diğer Bağlarınla birlikte akşam yemeği yiyeceğiz. Şimdi kaldır o telefonu ve kıpırda.”

North beni bırakıp gittiğinde sırf onunla tartışmaya devam edemeyeceğim için arabadan indim. Şoför kapıyı arkamdan kapadı ve aklıma eser de yeniden arabaya atlarım korkusuyla kilitledi.

Yakıcı bir öfkenin sırtımdan yukarı tırmandığını hissettim fakat ikisine de dış gösterme fırsatı bulamadan North başını kibarca sallayarak şoförü gönderdi. Sonra bana döndü. “Yeterince uğraşırsan şımarık bir çocuk gibi davranmadan akşam yemeğini atlabileceğinden eminim, Fallows. Kendi kendini yaralamana hiç gerek yok.”

Ben bu sözleri düşünürken evin sokak kapısına çıkan patikayı yürümek için arkasını döndü. *Kendi kendini yaralamak mı? Ne diyordu bu adam?*

Kopuk Bağlar

Sonra kafama dank etti.

Onlardan bir şey almaktansa gözlerime iğneler batırırım daha iyi. Atlas'a böyle yazmıştım ama North bana mesajımı görebilecek kadar yakın oturmuyordu. *Aşağılık herif.*

Yanaklarıma ateş bastı ve sıcaklık tüm vücuduma yayıldı. “Bana bak pislik! Telefonumu mu hackledin?”

Kravatını düzelterek eve doğru yürüdü. Büyük adımları ona yetişmek için koşmam gerektiği anlamına gelse de çekip gitmesine izin vermeyecektim. “Bu yaptığın lanet olası özel hayatın mahremiyetini ihlal etmek oluyor...”

“Hayır, sadece davranışlarının sonucu oluyor. O benim telefonum. Onu sana seninle iletişim kurabilmek için verdim, sana sağladığım imkânlarla ilgili Bassinger'a sızlanman için değil. *Benim sayemde* okula gidiyorsun. Benim sayemde yatacak bir yatağın var, karnın doyuyor ve istediğin zaman Bağlarına ulaşabiliyorsun. Benim sayemde bir telefonun var. Karşılığında ne alıyorum? Bir Bağ yerine, ihanet ettiği insanlar hakkında şikâyet edip durmaktan başka işi gücü olmayan, şımarık bir velet.”

Bir tarayıcıya parmağını bastırarak sokak kapısını açtı çünkü elbette etrafı çitlerle çevrili, özel bir sitedeki şatafatlı, avangart bir evde yaşaması gerekiyordu. Sonra peşinden geliyor muyum diye bakmaya gerek duymadan eve girdi.

Kaçabilirdim.

Çipi umursamaktan bile vazgeçmiştim, bir bağı paylaşıyoruz diye benim *sahibim* olduğunu sanan bu sıçtığımanın dallasıyla burada kalmanın yanında artık ölüm bile o kadar kötü gelmiyordu. Kendini ne sanıyordu bu? Meclis üyesi diye tanrı olduğunu mu?!

Oradan kaçmakla North'a yeni bir göt deliği açmak arasında gidip gelirken bana evin kapısını tutan şoförü fark ettim. Tüm bunları son derece utanç verici buluyor gibi benden gözlerini kaçırıyordu.

Yanaklarım yanmaya başladı.

Kaçarsam peşimden gelip beni bir çelmede yere serer ve toplumumuzun saygın erkeklerine yamuk yaptığım için bana fırça çeker miydi? Şimdi de tüm Taktik Ekibi'nin birdenbire ortaya çıkıp iflahımı kestiğini hayal etmeye başlamıştım. Tanrım, beni bulup yaka paça buraya getirirken öyle bir tartaklamışlardı ki hâlâ kemiklerim sızlıyordu. Aynı şeyleri yeniden yaşamak istemiyordum.

Malikâneye girdiğimde gördüklerime aval aval bakmamak için kendimi tutmaya çalıştım. Mermer zemin, tüylü halılar, duvarlardaki sanat eserleri, hepsi nefes alsam kırılacaklarından korkacağım kadar pahalı görünüyordu.

“Bu taraftan, Fallows.”

North'un sert sesiyle irkilip peşine takılırken korktuğumu belli etmemeye çalıştım. Duvarlarda yaşlı ve zengin görünüşlü erkeklerin portreleri asılıydı, muhtemelen Draven ailesinin erkekleriydiler. Hiçbir tepki veremeyecek kadar şaşkındım.

Koridor uzun ve yurttaki odamdan daha genişti, sağında ve solunda büyük, süslü odalara açılan kapılar vardı. Yemek odasına vardığımızda üzerine para verseler buradan çıkamayacağımı kesinlikle söyleyebilirdim. North'un amacı da muhtemelen buydu.

Otuz kişinin rahat rahat oturabileceği büyüklükteki yemek masasını görünce eşikte durakladım ama North bu fırsatı değerlendirip dirseğimi tuttuğu gibi beni masanın öbür ucunda oturan, tabağında şimdiden bir yığın et olan Gabe'in yanına götürdü.

Gabe bana neredeyse hiç bakmadı ama sağıma ve masanın başına oturan North'u anlaşılmasa bir şeyler homurdanarak selamladı. Kimse konuşmadı, ben de telefonumun dinlenmesi ve artık hayatımın bu oluşu gerçeğine sinirlenerek surat astım. North bir tabağa her şeyden azar azar koyup tek kelime etmeden önüme bıraktı.

Kontrol manyağı pislik.

Prensip itibarıyla yemek istemiyordum ama yemeklerin ağız sulandıran kokusu burnuma geldiği anda karnım guruladı ve pes edip tabağıma yumuldum.

Masa sessizdi, yalnızca tabaklarımıza sürtünen çatal ve bıçakların hafif sesleri duyuluyordu. Yemekler nefis olmasına rağmen odadaki gerginlik yüzünden keyfini çıkaramadım. Sadece tabağımdakileri hızlıca silip süpürmek ve sonra beni yeni evime, o dımdızlak odaya geri götürmelerini söylemek istiyordum. Ama bugün olanlardan sonra böyle bir seçeneğim olduğundan bile artık emin değildim.

“Derslerin nasıl, Fallows?”

North’a bakmak için başımı kaldırdım ama o hâlâ bana bakmıyordu. Tabağımdaki havuçları dürterken neden benimle ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştığını merak ettim. “İyi. Diğerlerine yetiştim. Birkaç arkadaş edindim.”

Gözlerini kısarak Gabe’e baktı. “Kim?”

Ağzım bir karış açık kaldı. Gerçi şüphelerim doğrulandığı için memnun olmalıydım sanırım. Gabe, North’a casusluk etmek için etrafımda dolaşıyordu. Harika.

“Sage Benson. Ateş yeteneği var ve iyi birine benziyor. Onu olmadık maceralara atılmaya teşvik etmedi,” diye mırıldandı Gabe. Beni bir hafta doyuracak kadar yemek yerken bile perişan görünmeyi başarabiliyordu.

North başını yana eğip kaşlarını çatarak ona baktı. “Benson mı? Maria’nın Bağlanan kızı? Riley’nin Bağlarından biri değil mi o?”

Gabe yine başıyla onaylayıp bana bakarak iç geçirdi. “Evet, o. Sage, Giovanna’dan nefret ettiği için dikkatini derslerine vermeye çalışıyor. Oleander’la Sage kütüphanede çokça zaman geçiriyorlar.”

Çatalımla bıçağımı bıraktım. Burada oturup bu kahrolası bilgi paylaşımını dinlememe imkân yoktu.

North memnuniyetsizliğini hemen fark etti. “Yemekleri beğenmedin mi, Fallows? Aşçıya gelecek hafta başka şeyler hazırlamasını söylerim.”

“Gelecek hafta mı? Buraya bir daha gelmeyeceğim.”

Gabe gerildi, daha sert ve sarsak hareket etmeye başladı ama yemeyi bırakmadı. Bu noktada onu herhangi bir şeyin durdurabileceğini sanmıyordum.

North onu bir süre izledikten sonra sert bakışlarını bana çevirdi. “Öngörülebilir bir gelecekte her cuma buraya geleceksin. Hepimize uygun bir gün belirlemem birkaç hafta sürdü. Şimdi günümüzü belirlediğimize göre bu durum düzenli hâle gelecek.”

Dudak büktüm. “Herkesin bunu ne kadar ciddiye aldığını görebiliyorum. Şimdi gidebilir miyim? Sokağa çıkma yasağım on dakika sonra başlayacak ve geç kalmak istemiyorum.”

Gabe yüzünü buruşturup birasından büyük bir yudum içti. İçki içmesine izin vardı tabii, oysa ben sadece su içebiliyordum. Şu anda bir votka soda ya da bir bira için neler vermezdim. Beni biraz gevşetebilecek herhangi bir şeye razıydım çünkü havadaki gerginliği ve işlerin daha da kötüye gidebileceğini hissedebiliyordum.

“Sokağa çıkma yasağın birlikte yediğimiz akşam yemeklerinde geçerli değil. Aşçı bize bu yemekleri hazırlamak için çok emek verdi, Fallows. En azından onları yiyebilirsin.”

Dudak büktüm, tam ona laflar hazırlamak üzereyken Gryphon kapıdan içeri girdi. Beni tamamen görmezden gelecek masanın ucunda, bu tarafa bakmadığı sürece beni görmek zorunda kalmayacağı bir sandalyeye oturdu.

Gözlerimi devirdim. En azından biri medeni davranmaya çalışamaz mıydı? Sonra Nox odaya girdi. Çok sayıdaki hayranlarından birini koluna takmıştı ve kız küçük bir çocuk gibi kıkırdıyordu.

Benim aptal, hain bağım ağıt yakmaya başladı.

Nox denen şeref yoksununun ne yaptığına aldırmiyordum ama belli ki bağım benim gibi hissetmiyordu.

“Kimleri görüyorum. Küçük, sorunlu Bağımız değil mi bu? Lokmalarımızı boğazımıza dizmeye mi geldin? En iyi yaptığın şeyi yapıp kaçmaya ve huzur içinde yemeğimizi yememize izin vermeye ne dersin?”

İki dakika önce bu masayı terk etmeyi deli gibi isterken şimdi boğulmak pahasına tabağımdakilerin hepsini bitirecektim.

Nox Draven'ın canı cehenneme.

Nox'ın birlikte takıldığı budala bir sandalyeye otururken kıkırdadı. North ona hiç aldırmadı ama kardeşine, “Geç kaldın,” dedi. “Yemeğe yetişemeyecek gibi olursan bana önceden haber ver. Saati değiştirebilirim.”

Nox omuz silkti, durmadan kıkırdayan sürtük de bir tabak almak için yanında oturan Gryphon'a yaslanarak üzerinden uzandı.

Bağım bundan hoşlanmadı.

Hem de hiç.

Gryphon benimle göz göze geldi, göğsümün içindeki öfkeye odaklanarak bir an bakışlarımı onunkilere kilitledim. Gryphon başını çevirdiğinde iletişimimiz koptu.

Nox'ın fahişesini kendinden uzaklaştırmak için kılını bile kıpırdatmamıştı.

Bıçağımı o kadar sıkı tuttum ki yumruğum titredi. şu anda söylemek istediklerimi düşündüm, bu kibirli ve nankör Bağlarıma söyleyebileceğim acı gerçekleri. Ama yutkunup sustum.

şu anda dürüşlük yolunu seçmek kesinlikle hayrıma değildi çünkü bu yolda yürümek beni öldürebilirdi.

Yedinci Bölüm

Bağlarımın birini ya da Nox'ın misafiri olacak kıkırdayan baş belasını bıçaklamadan yemeğin sonunu getirmeyi başarabildim. Bu bir mucize sayılırdı çünkü ana yemekten sonra North'un hizmetli ordusu bize bilmem kaç çeşit tatlı servisi yaptı.

Hepsi harika görünüyordu ve içinde çikolata olan şeyleri yememek haksızlıktı ama prensip gereği yine yemeyi reddettim.

North bir kez daha tabağımı tepeleme doldurdu.

Benim üzerimdeki üstünlüğünü kanıtlamaya mı çalışıyordu, yoksa beğendiği tüm o sıfır beden, şahane kadınlarla kıyaslandığında dolgun sayılabilecek vücudumla ilgili bir şey mi ima ediyordu bilmiyordum. Pekâlâ, genelleme yapmayı abarttığımı kabul etmeliyim çünkü North'un manitalarının sadece birini görmüştüm ve tek bir kişiye bakarak bir adamın zevkini anlayamazdınız. Öte yandan North'ta *her istediğini elde eden ve mankenlerle takılan, müşkülpesent milyoner* havası vardı.

Her şeyden azar azar yedim.

Çikolatalı turta şiir gibiydi, ne kadar beğendiğimi bilmelerine izin veremeyeceğim için zevk dolu iniltimi bastırmak zorunda kaldım. Yine de bir ses çıkarmış olmalıydım ki yanımdaki Gabe irkilerek sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bir bakış attı.

Enteresan.

“Ee, Oli, duyduğuma göre bir yeteneğin yokmuş. Bu berbat bir şey olmalı.”

Çikolatadan kafayı bulmak buraya kadarmış. Beni odadaki kara koyunmuşum gibi süzen mal kılıklı kıza bakmak için yana döndüm. Gryphon onu açıkça sallamayıp North’la Taktik Ekipleri için başlattığı yeni eğitim programlarını konuşuyordu. Gabe tüm dikkatini önündeki tatlı tabağına vermişti. Süper sağlıklı olmayan bir şeyi yediğini ilk kez görüyordum doğrusu, üstelik tatlıları son yemeğini yiyen bir idam mahkûmu gibi iştahla götürüyordu.

Karşımda oturan Nox beni, kömürleşmiş kemiklerimdeki etleri sıyırmak istermiş gibi süzüyordu.

Belki de bir şekil değiştirendi çünkü bakışları yırtıcı bir hayvanınki kadar keskindi.

Kızı üstten üstten süzüp omzumu silktim. “Bunun uyku larımı kaçırdığını söyleyemem.”

Kız yine kıkırdadı, size yemin ederim bu ses gece kâbus larıma musallat olacaktı. “Bu adamların Esas Bağ’ı olup hiçbir özelliğin olmamasına hâlâ inanamıyorum. Ne kadar utanç verici. Hepsinin senden kaçmasına şaşmamak lazım. Senin gibi kusurlu biriyle takılmayı kim ister?”

Çatalımı daha sıkı kavradım ama bu sefer kendimi tutamayıp karşı saldırıya geçtim. “Senin yeteneğin ne? Bu çatalı sana sapladığımda hemen iyileşebilir misin mesela? Yoksa sadece güvercinlerle konuşmak ya da altına sıçmak gibi boktan şeyler mi yapabiliyorsun?”

Gabe alayla güldü, sonra düşmanla iş birliği yaparken yakalandığı için cezalandırılacağından korkarmış gibi eliyle ağzını kapayıp North'a baktı. Gözlerimi devirdim ama yeri geldiğinde taşı gedğine koymayı iyi bildiğim için ona doğru eğilip alayla, "İrade gücüyle ojesinin rengini değiştirebilen türden bir kıza benziyor," diye fısıldadım.

Gabe boğazını temizleyip beni yanıtladı. "Ashlee bir Elementçi. Suya hükmedebiliyor ama ancak bir sürahiyi dolduracak kadarını çağırabiliyor."

Gülmeye başladım. Şu anda beni bir sürtük gibi görüyor olabilirlerdi ama bana bitiremeyeceğim kavgaları başlatmamam gerektiği öğretilmişti. "Bak şimdi seni çok kışkırdım, *Ashleeciğim*."

Sesimden akan alaycılık kızın gözlerinin öfkeyle parlamasına neden oldu. "Hiçbir yeteneği olmayan bir kıza göre çok büyük laflar bunlar. Dev bir hayal kırıklığı olduğun için ciddiye hiç utanmıyor musun?"

Aptalca olabilirdi ama omuz silktim. "Sanırım sen bunu asla bilemeyeceksin."

Gabe tabağını itip boğazını temizledi. "Ben yurda dönüyorum. Seni bırakabilirim, Fallows. North'la geri dönmek istiyorsan o başka tabii."

Siktirsin, elbette istemiyordum.

Hevesli ve rahatlamış gibi görünmemeye çalışarak masadan kalktım. North'un beni yine şımarıklıkla suçlamaması için meydan okurcasına, "Yemek için teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Başka kimse gitmemize aldırmadığından diğerlerine sırtımı dönüp Gabe'in arkasından koşmak zorunda kaldım. Draven'da bana bok gibi davransa da beni buradan götürdüğü için şimdi tek müttefikim oydu.

Bu labirent gibi evde çıkışa doğru yürürken etrafıma pek dikkat edemedim. Kocaman bir garaja çıktık ve cebimdeki telefonum çalınca dikkatimi oradaki milyonlarca dolarlık araçların

üzerinden zar zor çekebildim. Gabe'in peşinden motosikletlerden birinin yanına gidip cebimden telefonumu çıkardım.

Seni özlüyorum, Oli.

Buna ne cevap vereceğimi bile bilmiyordum. Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Sonra North'un tüm mesajlarımı okuduğunu hatırlayınca iç sıkıntım bir kat daha arttı.

Telefonu tam zamanında cebime koydum ve Gabe'in motorun arkasından bir kask alıp bana uzattığını gördüm. Önce ona, sonra kaska dik dik baktığımda sırtıp omuz silkti.

"North'un ya da Nox'ın seni eve bırakmasını istemiyorsan buna razı olacaksın, Fallows."

Haklıydı.

Kaskı ondan alıp taktım ama kayışlarını sıkma işi beni biraz uğraştırdı. Gabe beni izlerken bana yardım etmek istemesine rağmen kendini tutuyor gibiydi. Hazır olduğumda motora bindi ve garaj kapısı açılırken benim binmeme yardım etmek için elini uzattı.

Bir motora binmeyeli yıllar olmuştu.

Ama şu anda babamı ve onun arazi motosikleti tutkusunu düşünemezdim. Altı yaşındayken onlardan birinde babamın önüne oturup parkurda gezişimizi düşünemezdim. Uzun, siyah saçlarımın savrulduğunu ve çok hızlı gidiyormuşuz hissine kapıldığımı hatırlıyordum. Hâlbuki saatte yaklaşık birkaç kilometreyle gidiyorduk.

Gabe'in arkasına binip kısa bir tereddüdün ardından beline sarılarak ona yaslandığımda o dejavu hissi hâlâ devam ediyordu. Motoru çalıştırıp gazladı ve garajdan uçarcasına çıkıp çevremizdeki hiç kimseye aldırmadan kaldırım taşlı araba yolunda ilerledik.

Gabe motoru ölümüne sürüyordu, bu benim de zevk alabileceğim bir şeydi.

Yıllarca kaçtıktan ve hayatta kalmak için elimden geleni yaptıktan sonra bile derinlerde yatan karanlık bir yanımla as-

falta yapıştığım bir ölümün cazibesine kapılıyor, hatta bunu çılgınca istiyordu. Bağlarım tüyler ürpertici bir ölümü zorla yanlarında kalmaya yeğleyeceğimi bilseler benden ne kadar nefret ederlerdi acaba?

Yurda dönüş yolculuğumuzun geri kalanında bu düşünceyle oyalandım.

Gabe durduğumuz gibi motoru kapadı ama ben inerken hiç kıpırdamadı. Kaskı verip boğazımı temizledim. Bana yardım ettiği için ona teşekkür etmem gerektiğini bildiğimden biraz çekingen davranıyordum.

Beni bu zahmetten kurtardı. “Ashlee kahrolası bir sürtük ama buna alışsan iyi edersin. Nox her hafta başka birini getirecek ve hepsini tehdit edemezsin. Crystal’ın Ateş yeteneği var ve ilk fırsatta kaşlarını yakacağından emin olabilirsin. Yasmine canlı bir Vudu bebeğidir ve seni hiç düşünmeden deşer.”

Dudak büküp sırt çantamı düzelttim. “Manyakları becermesine şaşırmadım. Tam öyle bir tipi var.”

Gabe omzunu silkti ve bana bakmak zorunda kalmamak için yüzünü sokağa döndü. “Onu suçlayamazsın. Kaçarak her şeyi mahveden sensin.”

Ertesi sabah, alarmla uyandığımda içimde bir endişenin büyüdüğünü hissettim.

Daracık yatağında neden tüm vücudumun kurşun gibi ağırlaştığını, bu yataktan çıkma fikrinin neden içimi buz gibi bir korkuyla doldurduğunu anlamaya çalıştım. Ama bugün ayak sürümek için hiçbir nedenim yoktu.

Dolayısıyla bu duyguyu bastırıp kalktım.

Ortak kullanılan duş ve tuvaletler kalabalıktı. Orada olmaktan ne kadar nefret etsem de dünkü kahrolası TE dersin-

den sonra doğru düzgün duş alamamıştım ve bacaklarım hâlâ çamurla kaplı olduğundan bundan kaçışım yoktu.

Kampüste vakit geçirdikçe bu paçoz kızların arkamdan konuştuklarına kulak tıkamayı daha iyi beceriyordum. Kaçarak işlediğim suç değerli vakitlerinin bir saniyesine bile değmezmiş gibi çoğu beni aforoz etmişti, ben yokmuşum gibi davranıyorlardı.

Bununla baş edebilirdim.

Hayatımı kâbusa çevirenler yalnızca dört, beş paçoz dedikoducuydu. Elimden geldiğince çabuk yıkanıp bir kabinde giyindim. Havluya sarınıp dışarı çıkacak kadar aptal değildim çünkü uygunsuz yetenek kullanımı kampüs genelinde yasak olmasına rağmen savunmasız olduğum bir anda bana bulaşmayacaklarına güvenemezdim.

Gabe bana eşlik etmek için kapıma geldiğinde ödevlerimle dolu çantamı karıştırmaktan ona pek dikkat edemedim. Dolayısıyla öfkeyle köpürdüğünü çok geç fark ettim.

Okuldaki tüm öğrencilerin moralsiz görüldüğü ancak kafeteryaya girdiğimizde dikkatimi çekti. Çirkin dedikodularla alaycı kıkırdamaların hedefi olmadan sırada beklemeye alışkın değildim. Ama şimdi bunların hiçbirinden eser yoktu.

Arkama baktığımda Gabe'in keyifsizliği nihayet dikkatimi çekti.

"Bir şey mi oldu? Yalnızca benim etrafımda olmaktan nefret ettiğini sanıyordum ama bu konuda yalnız olmadığın açıkça ortada," dedim tereddütle. Dün gece Atlas'ın mesajını görüp cevap vermememe rağmen Doğu Kıyısı'nda önemli bir olay olsaydı o beni bundan haberdar ederdi diye düşünüyordum. Dolayısıyla yerel bir sorun olmalıydı.

"Bazı Bağlarla Bağlananların kaybolduğunu biliyorsun değil mi? Dün gece üç kişi daha kaçırıldı. Dördüncüsüye ölü bulundu."

Sesi üzgün geldiğinden bu konuşmaya devam etmek için her zamanki masamıza oturmamızı bekledim. “Ölen kişiyi tanıyor muydun?”

Tabağını itti ve iç çekerek yüzünü ovuşturdu. “Futbol takımında beraber oynuyorduk. Benden büyüktü ama o da bir şekil değiştiren olduğu ve bu kadar sert bir oyunda değişimi kontrol altında tutmanın zorluğunu bildiği için beni kanatlarının altına almıştı.”

Anlaşıldı.

Bana yeteneğinin ne olduğunu söylemesine bile sevinemedim çünkü ağzıma safra tadı gelmişti. Direniş dün gece buradaydı, insanları kaçırmışlardı ve kaçırdıkları kişilerin başlarına ne geleceğini gayet iyi biliyordum.

“Üzgünüm, birini kaybetmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum,” diyebilmem birkaç saniye sürdü. “Gerçekten üzuldüm,” diye ekledim boğulur gibi bir sesle.

Aslında ona kendimle ilgili bir bilgi vermiştim, şok beni daha dikkatsiz birine dönüştürmüştü ama Gabe bunun farkına varamayacak kadar dalgındı. Aklını toplamak ister gibi başını sallamakla yetindi. “Brayden iyi çocuktuk, bunu hak etmedi,” dedi. “Belli ki diğerlerini kaçırmalarına engel olmaya çalıştığı için öldürülmüş. Direniş şekil değiştirenlerin peşinde değil. Kaçırılanlardan biri onun Bağlananlarından ve onu kurtarmak istiyorum. Brayden’in öldüğünü ve bunun artık bir önemi kalmadığını biliyorum ama yine de arkadaşımın anısına o kızı kurtarmak istiyorum.”

Onu o insanlardan uzak tutmak için tüm yaptıklarımın sonra Gabe’in onlara yaklaşması fikri parmaklarımın hafifçe titremeye başlamasına neden oldu. Bendeki değişimi fark ettiyse bile neden bu kadar sarsıldığımı anlamasına olanak yoktu.

Takım arkadaşlarının birkaçı yanımdan geçerken Gabe’in omzuna vurdu. Gabe tabağını önüne çekip bir şeyler yemeye çalıştı. Onun biraz canlanması üzerine ben de birkaç lokma

yiyebildim. Direniş'le ve buradan gitmem gerektiğiyle ilgili düşüncelere öyle dalmıştım ki Sage'in geldiğini bir sandalye çekip yanıma oturduğunda fark edebildim.

"Brayden'i duymuşsun," diye mırıldandığında başımla onayladım.

"Riley iyi mi? Erkekler yurdunda kaldığını biliyorum."

Sage yüzünü buruşturdu. "Şu anda Giovanna'nın evinde yaşıyor. Aylardır orada."

Gabe ona sert bir bakış attı. "Onlar birbirlerine Bağlı. Onunla yaşamak istemesi doğal."

Sage'in irkildiğini sadece ben fark edebildim çünkü bunu saklamaya çalıştığında nasıl görüldüğünü biliyordum. Korku haricindeki başka bir duyguyla parmaklarım titremeye başladı. "Duygusuz bir dallama gibi davranmak zorunda mısınız? Sage bunu laf sokmak için söylemedi."

Yapmacık bir gülümsemeyle bana baktı. "Bağlarını bir tarafına sallamazken kız arkadaşının durumuna yüreğin sızlıyor, öyle mi? Nox haklı sanırım, sen gerçekten lezbiyensin. Bu birçok şeyi açıklıyor zaten."

Kahretsin, keşke öyle olsaydım. Sage'i omzumla usulca dürtüp gülümsedim. "Riley'nin güvende olduğuna sevindim ama sorunlarınızı çözemediğinize üzüldüm."

Sage gülümseyip omuz silkti. "Yapacak bir şey yok. Güvende olduğuna ben de sevindim. O yaşadığı sürece sanırım hâlâ bir şeyleri düzeltme şansımız var."

Gabe hafifçe yüzünü buruşturdu. "Kusura bakma, Sage. Hayvanlık etmek istemezdim. Brayden'in ölümü ve kendi boktan bağım yüzünden dağıldığım için böyle oldu."

Of bu acıttı.

Bunu duymazdan gelip Sage'e gülümsedim. "Öğleden sonra kütüphaneye gidelim mi? Ekonomi ödevinde biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Sen o konularda bir dâhisin."

Sage gülerek omuz silkti ama bunu zoraki yaptığı çok belliydi. “Değilim aslında. Ayrıca bize yetişmek konusunda harika bir iş başardın. Lise birde okuldan atılsaydım ben bunu asla başaramazdım. Sen şahanesin.”

Gabe’in bakışları bana döndü. “Sen liseden mi atıldın?”

Sandalyemde kıpırdandım. North’un bunu ona söylediğini sanmıştım ve belli ki diğer Bağlarım da söylememişti. “Sık sık yer değiştirdiğim için liseye devam edemedim. Ama kütüphanelerde çok zaman geçirdim.”

Ona neden açıklama yaptığımı bile bilmiyordum. Arkadaşının ölümünün ardından bakışlarına yerleşen duygusal ifadeyle bir ilgisi olmalıydı ama daha akıllı davranmalıyım.

“Bizden kaçmak için liseden atılmayı mı göze aldın? Kahretsin, Fallows. Sen gerçekten pisliğin tekisin.”

Yarısı dolu tabağını iterek öfkeyle çekip gitti. Yüzümü ovuşturdum ve sonunda kendi tabağımdakileri yemekten vazgeçtim. Ne anlamı vardı ki?

“Özür dilerim. Onunla sorun yaşamana neden olup duruyorum. Çenemi kapamayı öğrenmeliyim,” diye mırıldandı Sage ve içinde kendine karşı biriktirdiği nefretten kurtulması için ona sınımsıkı sarılmak istedim. Ben de kendimden nefret ediyordum, sadece bunu başkalarının yanında gizlemekte ondan daha başarılıyım.

“Sen olmasaydın da çatacak başka bir şey bulurdu ama haklı. Ondan kaçtım. O konuda yalan söylemiyor. Dolayısıyla sanırım öfkesini hak ediyorum.”

Sage ayağa kalkıp çantasını aldı ve benim de aynısını yapmamı bekledi. Sonra birlikte Ekonomi sınıfının yolunu tuttuk. “Seni yalnızca birkaç haftadır tanıyor olmama rağmen ortada başka bir durum olduğunu tahmin edebiliyorum, Oli.”

Ona göz ucuyla baktığımda tekrar omzunu silkti. “Sana ayrıntıları sormuyorum. Bunu Bağlarına bile anlatmadığına ve üzerine gelmelerine izin verdiğine göre gerçekten kötü bir

şey olmalı. Ama onlar ne söylerse söylesin ben senin iyi biri olduğuna inanıyorum. Sadece bunu bilmeni istedim.”

Hormonlarım yüzünden duygusal bir dönemimde miydim bilmiyordum ama tuvalete gidip birkaç saat boyunca iki gözüm iki çeşme ağlamak istedim. Bunun yerine Sage’in koluna girdim ve “Eğer bir gün anlatmaya karar verirsem anlatacağım ilk kişi sen olacaksın,” diye fısıldadım.

Derslerden sonra Sage’le kütüphanede iki saat geçirdik ve doğrusunu isterseniz Draven Üniversitesi’ne geldiğimden beri kendimi ilk kez bu kadar huzurlu hissettim. Sage Ekonomi öğretmenimizin diğer ödevlerini gösterip bana ne beklemem gerektiğini anlattıktan sonra ödevlerimle ilgili paniğim yatışmaya başladı. Doğru düzgün bir taslak çıkarıp ona göre bir planlama yaptığımda, *Tamam ya, ben bu işin üstesinden gelirim*, dedim içimden.

A aldığımda North’un yüzünü görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Bu, ona liseden terk bir budala olmadığımı kanıtlayacaktı.

Karnımın guruldaması üzerine saatime baktım ve sokağa çıkma yasağımın başlamasına sadece yarım saat kaldığını gördüm. İç çekip bir kez daha Sage’i atlatcağım için kendime kızarak ona gülümsedim. “Birazdan kuleme kapanmazsam gardiyanım fena kızacak. Özür dilerim, elimde olsaydı birkaç saat daha kalmak isterdim. Bugün harikaydı.”

Sage bir an dudaklarını kemirdikten sonra çekingen bir tavırla gülümsediğinde gamzeleri ortaya çıktı. “*Margarita ve taco sever misin?*”

Yüzümde güller açtı. “Bayılırım. Ama bunu odamda yapmak zorundayız; North her an nerede olduğumu bildiği için yurttaki ortak odalarda bile takılamam.”

Sage irkildi. “Bu hiç normal görünmüyor. Bence Bağ’ın aşırı sahiplenici bir manyak olabilir.”

Gülmeye başladım. “Haklısın, bence de öyle. Aşırı sıkıcı odamda takılmayı dert etmezsen gelmeni çok isterim.”

O kadar şaşkın ve mutlu göründü ki kolumu omzuna atıp ona hafifçe sarıldım. Fena hâlde umudunu yitirmişti, benden bile daha kötü durumdaydı.

Ya da sanırım Sage hasarlı yanlarını hepimizin görebileceği şekilde sergiliyordu. Bense benimkileri elimden geldiğince derinlere gömerek beni yavaşça ve acı çektire çektire öldürmüyorlarmış gibi davranıyordum. Şimdi bile, hasarın ne olduğundan ziyade, hasarlı olduğum gerçeği kanımı donduruyordu. Kahretsin.

Bu duygudan kurtulmaya çalışarak Sage'e yalnız olduğum günlerden kalan son paramı vermek istedim ama kabul etmedi. "Bu seferki benden olsun," dedi. "North'un çalışmana izin vermediğini biliyorum. En azından bunu yapayım."

Gözlerimi devirdim. "Bana yardım eden sensin. Yemeği benim ısmarlamam gerekir."

İkimiz de ayağa kalkıp kütüphanenin kapısına doğru yürürken kıkırdadı. "Hadi ya? Sahte kimliğin bize *margarita* alacak kadar gerçekçi mi?"

Kahretsin. Bunu tamamen unutmuştum. Dramatik bir tavırla iç çekip gökyüzündeki iyiliksever bir tanrıya yakarır gibi ellerimi havaya kaldırdım. "Öyleydi. Ta ki North işin içine girene kadar. Artık öyle değil."

Sage gülüp koluma girdi. "Tahmin ettim. Dert etme, Riley bana iyi bir tane ayarladı."

Riley'nin adı geçtiği gibi yüzü asıldı. Aslında onunla tanışıp Sage'in gözünde büyüttüğü kadar muhteşem biri mi diye görmek istiyordum.

Ayrıca Sage'in ne kadar harika bir kız olduğunu göremediği için de ona bir güzel girişmek istiyordum.

Sage'in kolunu sıktım. "Pekâlâ, bu gecenin birinci kuralını söylüyorum: bundan sonra aptal Bağlarımızdan konuşmak yok. Saçlarımı hangi renge boyayacağım gibi önemli konulardan

şaşmayacağız. Ben aralara misket limonu yeşili attırmayı düşünüyorum.”

Misket limonu yeşilini North'un görünce kuduracağını bildiğim için düşündüğümü söylemedim çünkü erkeklerden bahsetmemek konusunda ciddiydim. On dört yaşından beri yaşıttım kızlarla takılma şansım olmamıştı ve artık tüm dünyam değişmişti, dolayısıyla şimdi böyle bir fırsatım olduğu için çok heyecanlıydım.

Dahası Sage gerçekten muhteşem biriydi. Riley'yle Giovanna'nın onu üzmesini hak etmeyen, mükemmel bir insandı.

Yeteneklerimi kullanamadığıma şükretmeliydiler, yoksa ikisi de hapı yutmuştu.

Kütüphanenin önünde ayrıldık. Ben sokağa çıkma yasam başlamadan yurdun yolunu tutarken Sage bize yiyecek bir şeyler almaya gitti. Ama ondan önce Sage'in eski ve süper şirin Vosvos'unda pek şeker bir fotoğrafını çektim. Sonra o fotoğrafı rehberdeki bilgileriyle eşleştirdim ve gülümseyerek resme birkaç saniye daha baktım. Vay be, insanın bir arkadaşı olması hatırladığımdan da güzel bir şeymiş.

İlk gençlik yıllarımdaki arkadaşlıklarımın çoğunda kavgalar eksik olmazdı. Kıyafetler ve oğlanlar için birbirimize girdik. Diğer kızların hiçbiri Üstün Yetenekli değildi, dolayısıyla neden aynı anda bir düzine oğlana âşık olmakta ısrar ettiğimi anlamazlardı.

Kızlardan birinin annem gibi bir fahişe olacağımı, bizim eve girip çıkan erkekleri gördüğünü söylediğini hatırlıyordum. Annem Esas Bağ'dı ve üç babam vardı. Neden insanların arasında yaşadığımızı hatırlayamıyordum, sanırım annemin işiyle ilgili bir şeydi ama bunu saklamak için ellerinden geleni yapmışlardı.

O gün, Alexandra Hargraves'e o küçük, dedikoducu ağzını kapamayı öğrenmezse benim üç babamın onun sıska babasının kıcını tekmeleyeceğini söyleyerek bir çuval inciri berbat etmiştim.

Annem buna hiç memnun olmamıştı.

Ama babalarım bana beşlik çakmıştı.

Buna değerdı.

Öğrenci yurduna dönerken bu anıyı düşünmek içımı ısıttı.

Sekizinci Bölüm

“Eflatun mu? Beni Milk Bar’daki yaşlı teyzelere benzetmek mi istiyorsun?” *Margarita* genzime kaçtı ve boğulur gibi öksürmeye başladım. Sage bana bakıp kontrolsüzce kıkırdadı.

Yatağımın üzerinde ve yerde içleri abur cuburla, güzellik malzemeleriyle dolu torbalar vardı. Sage makyaj malzemeleri için içine girmeden bunun gerçek bir kızlar gecesi olamayacağına karar vermişti.

Böyle bir şeyi ne kadardır yapmadığını merak ettim çünkü ben yapmayalı yıllar olmuştu. Onun bunu tahmin ettiği için özel bir şey yapmak istediğini de biliyordum. Sage öyle tatlı biriydi işte.

“Gümüş rengine katlanamadığını söyledin ki bence saçmalıyorsun çünkü ben saçlarımı platin sarısı yapmaya karar verdiğimde hem bunun için bir servet harcadım hem de o renk bana hiç yakışmadı.”

İçki içip bunları konuşmak akıllıca bir fikir değildi ama bu arkadaşlığın beni pervasız kılan bir yanı vardı. Yıllarca konuşabileceğim ve sırlarımı paylaşabileceğim birinin olmaması

beni Sage'in incelikli nezaketi karşısında tamamen savunmasız bırakmıştı.

Onu cevaplarken kapının yanındaki aynada kendime bakmaya çalıştım. "Sorun renk değil, rengin hatırlattıkları. Birkaç yıl önce, saçlarımı tekrar siyaha boyatmaya çalıştım ama boya tutmadı. Sanki saçlarım bunu reddediyor gibiydi."

Bardaklarımızı yeniden dolduran Sage'e bakma riskini göze aldım fakat hafifçe kaşlarını çatarak alkollü ve şekerli karışımı pay etmeye dalmıştı. "Mor boyayla en kötü ne olabilir? Tutmazsa en azından denemiş oluruz, yok eğer tutarsa peşini bırakmayan kötü anılardan kurtulursun."

Arka arkaya yuvarladığımız içkiler, yatağımın mor saç boyasıyla lekelenmesi ve sabahın üçünde iç çamaşırlarımla ortak duşların altında dikilip kafamı yıkamamız derken gecenin sonunu getirdik. Belki etrafı batırdık, belki çok aptalcaydı ama kesinlikle hayat kurtarıcıydı.

Birkaç saat sonra, ikimiz de akşamdan kalma bir hâlde ve acıkmış olarak uyandık.

Gabe beni derse götürmek için gelmedi fakat North asık suratlı gölgem olmadan da o derse girmek zorunda olduğumu hatırlatan bir mesaj yolladı ki bana göre hava hoştu. Gün boyunca bakışlara ve fısıldaşmalara maruz kalsam da başımdaki zonklama çoğunun önüne geçti. Ama benim kadar akşamdan kalma görünen Sage'in varlığı sayesinde günü bir şekilde atlatabildim.

Dersler bittiğinde Sage benimle yurda geldi. Ortak ödevimizin büyük kısmını tamamlamıştık fakat Sage'in eve dönmektense benimle o sefil yurt odasında takılmayı yeğlediğini hemen anladım. Neredeyse hiç mobilyam olmayışı ya da yatağımın rahatsızlığıyla ilgili tek yorum yapmıyor, her şey gayet normalmiş gibi davranıyordu.

Bu, benim kurtuluşum için hayati bir önem taşıyordu.

Sage benim dayanağım olmuştu, akıl sağlığımı onun sayesinde koruyabiliyordum çünkü o olmasaydı şimdiye kadar etrafa öfke saçan, asabi bir manyağa dönüşeceğimden emindim.

İhtiyacı olmayan ders kitaplarını bırakmak için arabasına uğradığımızda telefonu öttü ve Sage ekranda gördüğü şeye gözlerini devirdi.

“Riley mi? Yoksa Giovanna sürtüğü mü?”

Sage iç geçirdi. “İkisi de değil. Babam. Bizimkiler içime kapanmamdan memnun değilmiş. Çünkü onların dünyasında benim dışlanmam gayet normal bir şey ama sosyal etkinliklere katılmayı reddetmem tamamen mantıksızlık. Daha bu sabah annemle bu konuda tartıştık. Şimdi de babam futbol maçına gitmemi rica ediyor.”

Omzumu silkip çantamın kayışını düzelttim. “Futboldan nefret mi ediyorsun? Belki birlikte gitmemizin bir yolunu bulabilirim.”

North’u aramaya mecbur kalmak istemiyordum fakat Sage için yapardım. Bana mahcup bir bakış attı. “Aslında futbolu severim. Abim oynuyor. Maça gitmeyi özledim ama orada tek başıma olmaktan nefret ediyorum çünkü annemlerle oturmak işkence gibi. Annem Riley’yle her şeyi mahvettiğim için hâlâ beni suçluyor.”

Sikerler. Bağım olacak aşağılık herifi arayacak, bana neye mal olursa olsun oraya Sage’le gidecektim.

North’u aradım, derin bir nefes alarak tartışmaya hazırlandım ve Bağımın soğuk sesini duyduğumda sinirden dişlerim kamaştı. “Bir toplantıya girmek üzereyim, Fallows. Hiç iyi bir zaman değil.”

Onunla tartışma, ağzına geleni söyleme, sakın ol. “Tamam, hemen söyleyeceğim. Bu gece Gabe’in futbol maçına gitmek istiyorum. Sage de gelecek, birkaç sosisli alacağız, oradaki dandik maç yemeklerinden yiyeceğiz. Beni tribünden almaları için bir Taktik Ekibi yollayacak mısın diye sormak istedim.”

Her bir kelimemi tartarmış, ona karşı ne kadar dürüst olduğumu sınamaya çalışmış gibi duraksadı. Sakinliğimi korumak için uzun ve derin bir nefes daha aldım.

Sonunda konuştu. “İyi, git. Ama gözüm üstünde. Gabe maçıtan sonra seni alıp yurda bırakır. Yok eğer bu yeni bir kaçma girişimiye sana dünyayı zindan ederim, haberin olsun.”

Siktirsin. “Zaten etmiyor musun?”

Başka bir şey söyleyemeden telefonu yüzüne kapayıp cebime koydum ve Sage’e sııttım. Ama o tüm konuşmaya kulak misafiri olduğu için hâlâ yüzünü buruşturuyordu.

“Senden gerçekten nefret ediyor, değil mi? Tanrım, Riley’den kötüsü olamaz sanıyordum.”

Koluna girip hafifçe sıktım. “Riley pisliğin teki. En azından ben North’a böyle davranmasına neden olan bir şey yaptım. Senin Bağ’ının hiçbir mazereti yok.”

Sage iç çekip Giovanna’nın çalılıkların arasından fırlayıp bize saldırmasından korkar gibi çevresine bakındı. Dün gece konuşmadığımız tek konu buydu ama şimdi bundan kaçır gibi görünmüyordu. “Ben de yanlış bir şey yaptım. Erkeklerin içinin gittiği o upuzun bacakları ve göz alıcı memeleri olan fıstık gibi İtalyan mankenlerinden değilim. Sadece sıradan Sage’im. Tanrım, hemen konuyu değiştirmeliyiz, yoksa yine kendimden tiksineye başlayacağım ve gecenin geri kalanını açık tribünde bir cep şişesinden içki içerek geçireceğim.”

Bir kez daha kafayı çekip her şeyi unutmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu ama içmek daha önce kaçındığım bir şey olmamasına rağmen North’la konuşmak tereddüt etmeme neden oldu.

Yeteneğimi hem ilk kez bu denli baskı altında tutabiliyordum, hem de onun üzerindeki kontrolümün zayıfladığını hissediyordum. Burada geçirdiğim her gün kendimi zapt etmek, bir şeyler için yalvarmak, bir şeyleri görmezden gelmek ve bağımın isteklerini bastırmak zorunda kalmıştım. Bağım her

gün yazgımdaki erkeklere seslenmiş ve ben her gün bu ayrılığın beni ne denli derinden sarstığına dair izleri yok edene dek onu baskı altında tutmak zorunda kalmıştım.

Bu gece içki içmem söz konusu değildi, en azından yeniden kendimi toplayana kadar.

Yırtık bir kotla eski bir kazak giydim. İkisinin de üzerime cuk oturmasına şaşırdım çünkü onları en son denediğimde bana biraz dar gelmişlerdi. Benden nefret eden insanlarla geçirdiğim bu süre sanırım beni zayıflatmıştı. Sage aynamın önünde yere oturup saçını ve makyajını yaptı. İkisiyle de fazla uğraşmadı, buklelerini kıvrıp rimel sürdü o kadar. Ama Sage zaten çok güzel olduğu için daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Kendini Giovanna'dan daha değersiz bulması beni öldürüyordu.

Hiçbir şey beni o sürtüğü gebertmekten daha fazla mutlu edemezdi ve doğrusunu isterseniz ilk kez birini öldürdüğüm için kendimi suçlu hissetmezdim. Giovanna bir pislik olduğundan emin olduğum ilk kişiydi.

Biri hakkında idam hükmü vermek için bir pislik olması yeterli miydi peki?

Kahretsin, bu ahlaki safsatalara kafa yoramayacak kadar uzun ve yorucu bir gün geçirmiştim. Ama asıl önemli olan kampüste birini öldüremeyeceğim gerçeğiydi. North kıcımdan ayrılmadığı için bunu hemen fark ederdi. Buraya geldiğimden beri söylediğim her bir yalanı ortaya çıkarıp onları beni mahzenine zincirlemek için kullanırdı.

Ben makyaj yaparken Sage de saçımı yapmak için bir sandalye çekip arkama oturdu. Yeni boyanan lülelerimi daha doğal ve çabasız görünmeleri için kalın tutamlar hâlinde kıvrarak gevşek dalgalar elde etti. Eflatun bir kafa ne kadar doğal görünebilirse tabii. Bu arada bana küçük bir bağlanan toplumunda büyümekle ilgili hikâyeler anlattı. Bağlarım dışında herkes hakkında

ufak tefek bilgiler verdi. Gülerken elimin titrememesi için tüm dikkatimi toplamak zorunda kaldım.

Makyajımı düzgün yapmak için canımı dişime taktım.

Sage'in yarısı kadar iyi görünmek için çok daha fazla çabaya ihtiyacım vardı ve kendimi bu ölçüde iyi hissetmeyeli aylar olmuştu. Saçlarımın mor tonlarını ortaya çıkaran renkler seçtim ve işimi bitirdiğimde Sage yatağa uzanırken ben buklelerimi sabitlemek için saçıma bir şeyler sürdüm.

Dışarısı serindi ve Sage'in emeklerini boşa çıkarmak istemiyordum.

"Kendimi suçlu hissediyorum," dedi sessizliği bozarak.

Ona baktım ama Sage benimle göz göze gelmek yerine amaçsızca telefonunu karıştırmaya devam etti. "Hangi konuda? Benim buraya saplanıp kalmam ve senin dışarı çıkıp hayatını yaşama şansın olması senin suçun değil."

İç geçirip telefonunu elinden bıraktı. "Ben berbat bir arkadaşım. North'un seni buraya kapatmasına bir bakıma seviyorum çünkü bu, burada kalacağın anlamına geliyor. Senin gibi bir arkadaşım hiç olmadı. Tanrım, Riley beni bir kenara atmadan önce arkadaşım sandıklarım bile senin gibi değildi. Ben... Ben gerçekten üzgünüm, Oli."

Onlardan koptuğum için bana kırgın olan Bağlarım bile bana böyle hissettirmemişti. "Sana neden kızayım? Beni sevmen ve arkadaşın olmamı istemen beni neden kızdırır? Senin yerinde olsaydım yemin ederim ben de aynı şekilde hissederdim."

Bana gülümsedi ama bakışları hâlâ çok hüznüydü. "Hissetmezdin. Sen tanıdığım en fedakâr insansın. Bağlarının sana yaptıklarına ses çıkarmıyor, yapılanları bir kenara bırakıp hayatına devam edebiliyorsun."

Bunun doğru olmasını isterdim.

Ortada böyle büyük bir tehlike olmasaydı yaptığım şeyden bu kadar emin olur muydum? Bağlarımdan kaçmayı başara-

mayıp Direniş beni bir kez daha bulursa kaç kişinin öleceğinin farkında olmasaydım şimdiki gibi güçlü olabilir miydim?

Bundan hiç emin değildim.

Omzumu silkip makyaj malzemelerini Sage'in çantasına özenle geri koydum. Sadece benim olmadıkları için değil, beş parasızken satın almayı aklımdan bile geçiremeyeceğim kadar pahalı ürünler olduklarını bildiğim için de dikkatli davrandım.

“Ben böyle şeylerin üzerinde durmam, Sage. Yakın arkadaşım olmanı sağlayan özelliklerinden başka bir şeyi umursamıyorum. Senin yardımın olmadan giyinip süslenemeyeceğimi bildiğin için senden bunu istemememe rağmen buraya elin kolun makyaj malzemeleriyle dolu hâlde gelişini umursuyorum. Beni *taco* ve *margaritaya* davet etmeni umursuyorum. Kaçırdığın dersleri not aldığım da senin için bir krallığı fethetmişim gibi teşekkür etmeni umursuyorum. İnsanların benim hakkımda söylediği hiçbir şeyi takmamamı ve benimle ilgili bir yargıya varmadan önce beni tanımaya çalışmanı umursuyorum. Daha milyon tane şey sayarım ama bunları bir kenara bırakalım. Sen mükemmel birisin ve bir gün bunu söylediğimde bana inanacaksın.”

Sırıtıp başını eğdi. “Sen de öylesin, Fallows. O kadar iyisin ki yine gitmeye karar verirsen seninle kaçmaya bile razı olurum.”

Maça erken gittik çünkü Sage'in futbol sevdasını gerektiği kadar coşkulu ifade edemediği ortaya çıktı. Tam bir futbol âşığı olduğu için de nerede oturacağımız konusunda son derece seçici davrandı. Şimdiye kadar tanık olduklarımdan bambaşka bir tür heyecan içindeydi, stadyuma giderken tüm oyuncularını ve takımla ilgili istatistikleri anlatıp durdu. Bağlarım hakkındaki nahoş düşüncelerini unutup maç heyecanı ile işi Gabe'e övgüler düzmeye kadar vardırdı.

Buna hiç aldırmadım çünkü onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Haftalardır arkadaşlık ediyorduk ama çekingen gülümsemeleriyle ara sıra attığı kuru kahkahalar dışında hiçbir sevinç gösterisinde bulunmamıştı. Şimdiyse içinden neşe fışkırıyordu.

Stadyuma giderken evine uğramamız gerekti, ben arabada onu beklerken küçük, uysal bir köle gibi North'a nerede olduğumu ve ne yaptığıma dair bilgi mesajları gönderdim. Beni değerli vaktini harcamaya layık bulmuyormuş gibi çoğuna tek kelimelik cevaplar verdi. Ben de sırf kıllığına upuzun ve ayrıntılı mesajlar yazdım.

Bunun onu sinir etmesini umdum.

Arabanın kapısı açılıp Sage yeniden sürücü koltuğuna otururken çocuk gibi kendi kendime kıkırdıyordum.

“Senin için Maria’nın kombine kartını aldım, kapıda beklememize gerek kalmayacak. Maria bu gece geç saate kadar çalışacağı için babam ona dakika ve skor mesajları atacak. Neyse ki onu çekmek zorunda kalmayacağız.” Sage kontağı çevirip evin önünden ayrılırken çalma listesindeki bir indie punk grubunun gürültülü şarkısı arabanın içini doldurdu.

Maria, Sage’in babasının diğer Bağlanan’ıydı ve annesiyle babasının bağının üçüncü halkasıydı. Bir avukat olarak Meclis’te çalışıyordu ve North’un başdanışmanlarından biri olduğundan Sage’in benimle arkadaşlığına sıcak bakmıyordu.

Sage her ne pahasına olursa olsun onu geçiştirmenin bir yolunu buluyordu.

Maria denen psikopattan ben de uzak durmaya çalışıyordum. Patronunuzla onun Bağının arkadaşlıklarına bile burnunuzu sokabilecek kadar yakın olduğunuzu düşünsenize.

Sağ olun, hiç benlik değil.

Stada erken gittiğimiz için kolay park yeri bulduk. Sage karşılaştığımız herkesle kırk yıllık dostlarmış gibi muhabbet etti. Bana kalırsa doğallıktan uzak bir sohbetti çünkü hepsi Sage’e acıyarak ve pek de gizleyemedikleri bir güvensizlikle

bakıyordu. Yine de onu kabullendikleri için üniversitedeki diğer öğrencilerden yarım adım öndeydiler.

Sage iç çekip bir çifti işaret etti. “Annemle babam. Benim yerimde oturuyorlar. Bizi bekliyorlar.”

Hasiktir.

Bu durum üzerimde kendimi hiç hazırlamadığım türden bir baskı yarattı. Fakat Sage dudaklarını kemirmeye başlayınca yine yakın arkadaşını savunan kanka havasına büründüm çünkü artık ailesinin yanında bile huzurlu olmayışına çok fena bozulmuştum. Sage’in kontrol edemediğı bir şey yüzünden herkes ona sırt çevirmişti.

Sonra *iti an çomağı hazırla* misali Riley kolunda Giovanna’yla çıkageldi ve yavaş yavaş toplanmaya başlayan küçük bir kalabalığı yarararak ilerlediler. Riley Bağlanan’ına güzelliğıyle tüm dünyaya ışık saçıyormuş gibi bakıyordu ve etrafa karşı kendilerini beğenmiş bir tavırları vardı. Birlikte olmakla yetinmeyip kibirlerini herkese bulaştırmak zorundaymış gibi davranıyorlardı. Riley, Sage’in annesiyle babasını görür görmez cazibesini kullanarak tam bir pislik gibi onlarla çene çalmaya başladı. Onlar da bu tavra çanak tutarak Riley kızlarının kalbine bir bıçak saplamamış gibi onunla konuşmak için birbirleriyle yarıştılar.

Hepsi midemi bulandırıyordu.

Sage kısa bir tereddüdün ardından kolumu tutarak dikkatimi Riley’nin pişmiş kelle gibi sırttan suratından çekti. “Soyunma odalarına inip abimi görebilir miyiz? Biraz hava almaya ihtiyacım var.”

Aşağılık Bağ’ı bir komedyen gibi tek kişilik şov yaparken tabii ki gece havası bile Sage’i boğmaya başlamıştı.

Bu Riley gerçekten iğrenç bir herifti.

Başım la onayladım ve onunla aşağı inerken karşımıza çıkan tüm engelleri kibarca konuşarak ve kötü bakışları profesyonelce görmezden gelerek aşmasını izledim. Ama ben onun kadar

soğukkanlı değildim ve sporcuların ısındığı odalardan birine girdiğimizde belamı arar gibi herkese pis pis bakmaya başladım.

Sage ifademi düzeltmem için omzuyla omzumu dürttü ve abisine dışarı çıkması için mesaj attı. Abisi cevap vermeyince beklemeye karar verdik. Neyse ki uzun sürmedi.

Sawyer Sage'e çok benziyordu, küllü kumral saçlarını kısacık kestirmişti ve ısınmak için her ne yapıyorlarsa şimdiden yüzünde bir kir lekesi vardı. Takım arkadaşlarıyla gülüp şakalaşıyordu ama Sage seslendiğinde ona hayretle ve içten bir sevgiyle baktı.

İki kardeş birbirlerine yakındı ve Sawyer'ın kız kardeşini maçlarında görmeyi özlediği belliydi.

North'un ve diğer Bağlarımın burada olmamı nasıl karşılayacakları umurunda değildi, bundan sonra Sage'le her maça gelmek için elimden geleni yapacaktım.

Sawyer yanımıza gelirken bana hafifçe kaşlarını çatarak baktı ama Sage'e rahat bir tavırla sarıldı. "Fırtınaya meydan okumaya mı karar verdin? Anneme boyun eğceğini düşünmemiştim."

Sage dudak büküp omzunu silkti. "Sonunda beni yola getirdi, tüm hafta canım sosisli çekti. Sen nasılsın?"

Onlar maça dair tahminleri değerlendirirken tüm o spor jargonuna yabancı olduğum için ilgimi kaybettim. Sporla ilgili genel bir bilgim olmasına rağmen söylediklerinin yarısını bile anlamıyordum.

Koridorda maça hazırlanan diğer oğlanları izlemeye başladım. Çoğu giyinmişti, bazıları maç öncesi ritüellerini gerçekleştiriyordu. Hepsinin yüzünde vahşi bir sırıtış vardı.

Oyun kurucu ıslak saçlarını bir fiskeyle gözünün önünden çekerek bana sırttı ama arkasını dönmeden önce bakışları bir anlığına Sage'e takıldı. Bizden büyük olduğu belliydi, muhtemelen son sınıftaydı. Küllü sarı saçları, masmavi gözleri ve kızların çoğunu eritebilecek gamzesiyle taş gibi çocuktu. Ama karmaşık bağ durumum sağ olsun, erkeklere ve çekiciliklerine

karşı bağışıklığım vardı. Ayrıca Sage'e bakarken gözlerinde beliren kederli ifade de tepemi attırmıştı.

Neden herkes ona acıyan bakışlar atıp bok gibi davranıyordu?

"Ay, affedersin Sawyer, bu Oli. İkinizin tanışmadığını unutmuşum."

Çocuğun üzerinden gözlerimi çekip Sawyer'a gülümsedim ve beni huzursuzca süzmesine bozulmamaya çalıştım. Bana birazcık bile nezaket göstermesinin Gabe'i kızdıracağından endişe eder gibiydi. Dolayısıyla ağırlığımı topuklarıma vererek zoraki sııttım. "Tanıştığımıza sevindim. Maçta iyi şanslar."

Kısaca başıyla onaylayıp biraz duraksadıktan sonra, "Bu gece Sage'le geldiğin için sağ ol," dedi. "Onun burada olması benim için çok anlamlı."

Omzumu silktim ve ondan biraz daha uzaklaştım. "Ne demek. Zaten bu ortamı görmek istiyordum."

Sage bana gülümsedi ama bu ifade gözlerine ulaşmadı. Orada durup durumu daha da zorlaştırmamak için onlardan uzaklaştım. Kalabalığa karışmaya çalıştım ama kötü şöhretim yüzünden bu imkânsız gibi bir şeydi ve kendimi bir koridorda buldum. Yerimize ulaşmak için hangi yöne gitmem gerektiğini bilmeme rağmen durup Sage'i beklerken telefonumla oynamaya başladım. Onu bu pisliklerin arasında yalnız bırakmak istememiştim.

Birkaç dakika sonra gözüme bir şey çarptı.

Antrenman odalarından birinin kapısı biraz aralıktı, içerdeki Gabe'in diğer takımın kaptanıyla el sıkıştığını görebiliyordum. Sportmenliğin şaşılacak bir yanı yoktu ama... Ama elinde bir şey vardı ve onu diğer oğlana vermişti. Uyuşturucu muydu? Hayır, bir kâğıt parçasıydı. Büyük suç teşkil eden bir şey yapmışlar gibi ikisi de etrafa kaçamak bakışlar attı. Sonra Gabe'in gözleri bana ilişti.

Beni gördü.

Ben onu gördüm.

Ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu ama soyunma odasına gidip koçunu bulabilir ve hemen şimdi hayatını mahvedebilirdim. Gözlerindeki panik bana haksız olmadığımı söylüyordu, gerçekten de onu takımdan attırabilecek, hatta hapse tıktırabilecek bir şey yapıyordu.

Orada durup birbirimize baktık. Söyleyemediğimiz tüm sözler havada sessizce süzüldü.

“Bu kadar uzun sürdüğü için kusura bakma. Artık yerimize geçmeliyiz.”

İrkilerek başımı çevirip Sage’in ayaklarına baktığımı gördüm. Gözleri biraz kızarmıştı. Bu beni o trans hâlinden süratle çıkardı ve Gabe’e bakmaktan vazgeçip Sage’in koluna girdim. Birbirimize yaslanarak oradan uzaklaştık.

Hiçbir zaman ispiyoncu biri olmamıştım ve sırf Gabe bana götlük etti diye bundan sonra da olacak değildim.

Koltuklarımızı bulduk, Sage beni annesi ve babasıyla tanıştırdığında kendimi buraya geldiğimden beri tecrübe ettiğim en tuhaf sohbetin içinde buldum. Belli ki ikisi de kızlarının etrafında olmamdan hoşlanmıyordu ama muhtemelen Sage bu gece buraya benim sayemde geldiği için gülümseyip kibar davranmaya çalışıyorlardı.

Onlara aldırmayarak bu tuhaf duruma göğüs germeye çalıştım. Maç başladığında Sage’le her şey normalmiş gibi gevezelik ettim, gerçekten de neşesi yerine geldi. Devre arasından bir süre sonra bir şeyler yedik, karnım ağrıyana kadar güldükten sonra Sage’in annesiyle babası biriyle konuşmak ve yiyecek bir şeyler almak için yanımızdan ayrıldı. Daha önce hiç görmediğim bir kız Sage’in yanına oturduğunda Sage’in ânında gerilip paniklediğini fark ettim.

Bu geceki saçmalıkların neden bir türlü sonu gelmiyordu? Kulakları sağır eden bir tezahürat kopunca kısa bir sessizlik oldu ama kalabalık yatıştığında Sage konuşmaya başladı.

“Oli, bu Gracie. Abisi Felix takımda.”

Sesi endişeli ya da üzgün gelmiyordu, dolayısıyla onun yaptığı gibi kıza bakmak için öne eğildim. Güzeldi, sarı saçlarının modeli çok hoştu, bir müzik grubunun tişörtünü giymişti ve burnunda hızma vardı. Ortamla tamamen alakasız olmasına rağmen rahat görünüyordu.

Gracie hafifçe gülümseyerek beni başıyla selamladı. “Bizim kıza destek olduğun için sağ ol. Bugünlerde pek üzgün. Ama benimle takılıp onu neşelendirmeme fırsat vermiyor.”

Ona ve Sage’e baktım ama Sage gözünü abisine dikmişti. Kankalık müessesine sadık kaldım. “Neşelendirmek için ben varım. Her ihtiyaç duyduğunda yanında olacağım.”

Sage şaşırdı, bana baktı ve sıırıttı. “Benimle takılmak için bir Taktik Ekibi’ne bulaşmayı göze alan sensin, sanırım küçük bir teşekkürü hak ediyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Hiç hatırlatma. Ee, Gracie, hangisi Felix? Daha kuralları bile doğru düzgün anlayamadığım için oyuncularını ayırt edemiyorum.”

Gracie güldü ve soyunma odalarının orada gördüğüm oyun kurucuyu işaret etti. “İşte orada. Sage abimin ona kafayı taktığını anlattı mı? Riley dünyanın en büyük dallamalığım yaptığından beri Sage’i onunla çıkmaya ikna etmeye çalışıyor. Ama Sage bir hayalete dönmüş durumda.”

Duyduklarıma şaşıarak Sage’e baktım ama omzunu silkti. “Kimsenin bana acıdığı için benimle çıkmasını istemiyorum. Felix, Sawyer’ın arkadaşı ve bana değer verdiğini biliyorum ama bu korkunç durumu daha da berbat hâle getirmeyeceğim.”

Gracie benim tepkimi yansıtarak gözlerini devirdi. “Felix sana yıllardır tutkun. Sen ve Riley’nin Bağ olduğunuzu öğrendiğinde soyunma odasını birbirine katmıştı. Bunun Sawyer’la hiçbir ilgisi yok.”

Bakışlarım ikisi arasında mekik dokudu ama Sage dudaklarını mühürledi ve Gracie hüznü bir vedayla yanımızdan ayrıldıktan sonra bile konuşmayı reddetti.

Gabe ve takımının oyunu kazanmasından sonra soyunma odasının yanında Gabe'in beni yurttaki odama geri götürmesini beklerken nihayet Sage'in dili çözüldü.

"Felix bir gün Bağlarını bulacak ve ben birini daha kaybetmeye dayanamam. Bundan uzun bir zaman önce... Belki de Esas Bağ olduğumu ve ikisiyle birden olacağımı düşünmüştüm. Ne aptalım. Şimdi Felix'ten uzak duruyorum çünkü onunla Bağ olmasak bile onu bir başkasıyla görmek canımı acıtacak. Onunla birlikte olup sonra onu kaybedemem. Riley için yeterince üzüldüm."

Başımı anlayışla salladım çünkü onu anlıyordum. Herkesten daha iyi anlıyordum. Şimdi Bağlarımın yakınında olduğum için kendimi ancak onların bana duyduğu öfke ve nefret sayesinde koruyabilirdim. Tüm bunlar olmasaydı bize karşı olan her şeyin ağırlığı altında ezilirdim.

Paramparça olurdum.

Dokuzuncu Bölüm

Hayatım tuhaf sayılabilecek kadar normal bir rutinde akmaya başlamıştı.

İnsanlara özgü rutinlerin diğerlerinin yerlerini almaya başladığını fark etmek gerçekten çok garipti. Sage’le ders çalışıyordum, beni bir gölge gibi takip eden Gabe’le derslerime girip çıkıyordum, TE derslerinde ruhumu teslim ediyordum ve North’un malikânesinde rahatsız bir sessizlik içinde işkence gibi gelen akşam yemekleri yiyordum. Buradan kaçma planımı rafa kaldırmış değildim ama sabahları uyandığımda günümün nasıl geçeceğini dakikası dakikasına bilirken geçmişim beni bulana ve son beş yıldır kaçtığım her şey beni bütün hâlde yutana dek burada hapis kalacağımı düşünmeye başlamıştım.

Neyse ki bunu sık sık düşünemeyecek kadar yoğunludum.

Ekonomi sınavından B+ alınca kendimle o kadar gurur duydum ki çatılara çıkıp haykırmak istedim. Sage öğle yemeğinde bunu kutlamak için dev gibi krema topçuklarıyla süslü iki kapkek aldı. Gabe bile çiğ sebzelerini kemirirken *aferin* gibisinden bir şeyler homurdanmayı becerebildi.

Bağlarımın radarının dışında kalmak için elimden geleni yapıyordum, aramızdaki hassas barış ortamının başlıca nedeni birbirimizden uzak durabilme konusundaki becerikliliğimizdi. Gabe’i her gün, Nox’i derslerde görüyordum ama North’la Gryphon’i sadece haftada bir kere yemekte görüyordum ve bundan da gayet memnundum.

Keyfim yerindeydi.

Benden ne kadar nefret ettiklerini unutmaya başlamıştım.

Derslerden ve akşam yemeğinden sonra yurttaki odamın kapısının çalınması bir çuval inciri berbat etti. Kapıyı açtığımda Gracie’yi karşımda buldum. Yırtık kot şortu ve minicik atletiyile tam bir afetti. Sırıtarak beni iyi niyetli ama seksi kızlara has eleştirel bakışlarla baştan aşağı süzdü. Eski eşofman altım ve üç beden büyük fakat acayip rahat örgülü kazağımla bok gibi görünüyor olmalıydım.

Çıplak ve utanılası odamı görmemesi için kapıyı kendime yakın tutmama rağmen buna şaşırmış gibi davranmadı. “Haber vermeden geldiğim için kusura bakma ama seni internette bulmak imkânsız. Tanrım, telefon numaran bile CIA düzeyinde korunuyor sanki! Sage’de var mı onu bile bilemedim. Zaten artık telefonlarımı açmıyor. Yani ondan da alamazdım.”

Tanrım. “Şey, tamam. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Tedirgin bir tavırla boş koridorda sağma soluna baktı ve biraz mahcup bir biçimde, “İçeri girebilir miyim?” diye sordu. “Sage her gün onca saçmalıkla uğraşırken bunu etrafa yaymamı istemez.”

Kahretsin.

Tuhaf bir hatunun özel alanıma girmesine sadece Sage için izin vereceğimi biliyor gibiydi çünkü o kız benim her şeyimdi. “İyi, gir.”

Gracie sıırttı ve yanımdan geçip boş odama girdiğinde dış görünüşüme gösterdiğine benzer bir ilgiyle çevresine bakındı. Ama zerre kadar beni yargıladığını hissetmedim. Bundan ziyade

her şeyi gerektiğinde kullanmak için kutulara koyup kaldırır gibiydi ve bu onaylayabileceğim türde bir davranış değildi.

“Alınma ama meşgulüm. Kitaplarıma dönmeden önce üç dakikan var.”

Bana sıırttı ve baklayı ağzından çıkardı. “Sage’in doğum günü bu hafta. Ailesi büyük bir parti veriyor. Meclis’in yarısını ve kızın birinin on dokuzuna basmasını zerre kadar umursamayan bir sürü insanı davet ettiler. Sen de gelmelisin. Sage’in seni çağıracağını sanmıyorum çünkü sana zahmet vermek istemez. Felaket bir ortam olacak ama mutlaka gelmelisin.”

Sage bana bundan söz etmişti ama gelebileceğimi söylediğimde hayır demişti. Babasının Bağlanan’ı Maria, North için çalışıyordu ve Sage orada kaçınılmaz bir biçimde karşılaşacağım düşmanlıkla uğraşmak zorunda kalmamı istememişti.

Gracie’ye bir bakış attım, yüzünü buruşturdu ama vakit kaybetmeden nedenlerini saymaya koyuldu. “Bak, sen ne kadar gitmek istemiyorsan ben de senden bunu yapmanı istemiyorum. Ama Riley’yle Giovanna da gelecek. Sage’in gecesini zehir edecekler ve ben bu saçmalığı artık arka planda izlemekten bıktım. Sage şimdi daha güçlü demeyeyim de sen olduğun için daha dayanıklı diyeyim. Dolayısıyla bu konuda onu desteklemeye çalışırken kendimi eskisi kadar garip hissetmiyorum.”

Ona ters ters bakmamak için elimden geleni yaptım çünkü Sage tüm arkadaşlarının Riley’yle Giovanna’yı tercih ederek onu terk ettiğini söylemişti. Bu yüzden Gracie’nin birdenbire bu duruma müdahil olmasının nedenini anlayamamıştım.

Gracie’yi samimi bulmuyordum ama Sage’in desteğe ihtiyacı olduğu için şimdi o partiye gitmeyi daha çok istiyordum.

İç çektim, elimle onu geçiştirerek, “Tamam. Sage’le konuşup partiye geleceğimi söylerim,” dedim.

Bunu rahat bir tavırla söylemiştim. Sanki oraya gitmeme izin vermesi için eziklik edip North’a yalvarmak zorunda kal-

mayacakmışım gibi. Bu kıza güvenmiyordum. Bu nedenle ona Bağlarımla yaşadığım karmaşayla ilgili ayrıntı vermeyecektim.

Üstün Yetenekliler toplumunun bu konuyla ilgili söyleyeceği yeterince şey vardı zaten.

Ertesi sabah North'u aradığımda isteğimi beklediğimden daha makul karşılaması bunun gitmek isteyebileceğim türde bir parti olmadığına dair ilk gerçek uyarı oldu. Ama derslerden önce Sage'le konuştuğumda yüzündeki rahatlama ifadesi içimdeki inatçı sürtüğün devreye girmesine yetti.

Öldürseler de o partiye gidecektim.

Günün geri kalanında başımı önüme eğip derslerime odaklandım ve TE dersine gitmek için Sage'den ayrılana kadar partiyi tamamen unuttum. Gabe arkamdan koşup bana yetişince canım iyiden iyiye sıkıldı çünkü çenesini kapalı tuttuğu ve bana çok fazla yaklaşmadığı sürece ona çemkirmeyeceğime dair aramızda sözsüz bir anlaşmaya varmıştık.

Bağımın onun yakınlığından bu kadar hoşlanması beni ürkütüyordu. Elime geçen ilk fırsatta Gabe'i bırakıp gittiğimde bu *huzur* ve *mutluluğu* kaybedeceğimi düşünmeye dayanamıyordum.

Dolayısıyla Gabe'i North'un kahrolası gazabına uğramayacağım kadar kendimden uzak tutuyordum ve şimdiye dek o da bu sınırları korumaya sıcak bakıyor gibiydi.

"Yine ne oldu?" diye sordum içimden geldiği gibi onu terslemek yerine, nazik sayılacak bir ses tonuyla.

"Yarın Sage'in partisine birlikte gideceğiz. Ben gelmeden yurttan ayrılma."

Gözlerimi devirdim ama normalde yaptığı gibi bu tavrımı anlamazdan gelmek yerine başını iki yana salladı. "Hayır, bunun sana güvenmediğim için peşinde dolaşmamla ilgisi yok. Sage'in annesiyle babası bir sürü Meclis üyesini davet etti ve hiçbirisiyle konuşmamalısın."

Sage dışında biriyle konuşmak istediğim yoktu ama Gabe'in bana kiminle konuşup konuşamayacağımı söylemesinden hoşlanmamıştım. "Seni utandırırım diye mi endişe ediyorsun?"

Oflayıp kolumdan tuttuğu gibi beni patikadan geçirip binanın yan duvarının dibine doğru çekti. "Kahrolası kurban psikolojisinden çıkıp bir dakikalığına mantıklı bir insan gibi düşünüsen iyi edersin. Meclis'teki herkes dostumuz değil. North'un üyesi olduğu ve hayatını mahvetmeye çalışan bir erkekler kulübünden söz etmiyoruz. Onlar topluluğumuzun liderleri, toplumumuzun ileri gelenleri ve yarısı North'un seni onunla bağlanmaya zorlaması gerektiğini çünkü ona hayır deme hakkının olmadığını düşünüyor. Meclis'in yarısı bu durumdaki en uygun eylem planının *tecavüz* olduğu görüşünde."

Şok olduğumu görünce başını onaylarcasına salladı. "Hepsi iyi insanlar değiller. Sadece ailelerinin reisleri oldukları için oybirliğiyle seçilip masada kendilerine bir yer edindiler. Seni oraya ben götüreceğim ve kendini Sharpe'in ya da Vittorio'nun yetenekleriyle aklını karıştırdığı karanlık bir köşede otururken bulmaman için yanında kalacağım."

Sharpe ve Vittorio. Bu isimleri aklımın bir köşesine yazdım çünkü zihnimin derinliklerinde hepimizi mahvedebilecek birçok sır gizliydi.

Bir an Gabe'e güvenmekle güvenmemek arasında gidip gelerek onu süzdüm. Göğsümdeki zonklama yüzünden ona inanmak üzereydim. Dişlerini sıkarken yanağının seğirmesi yakınlığımızdan onun da benim kadar etkilendiğinin işaretiydi. Bu durum birdenbire bana tehlikeli gelmeye başladı.

Hepsinin senden nefret ettiğini unutma.

Onu kendimden uzaklaştırmak için itmeye yeltendiğimde istemsizce ellerimi göğsünden aşağı kaydırığımı fark ederek irkildim. Birden beynim şimdi hiç ihtiyacım olmayan bilgilerle doldu.

Tişörtünün altındaki gövdesinin ne kadar kaslı ve sert olduğu gibi bilgilerle.

Büyü bozulmadan önce bir an birbirimize baktık. Beynim kahrolası ellerimin hâlâ göğsünde durduğunu fark ettiğinde onları çekip arkama döndüm ve yürümeye başladım.

Sert ve biraz titrek bir sesle, “Beni partiye götürmeni bekleyeceğim ama orada Sage’le takılacağım. Peşimizde dolanmana aldırmmam fakat sen dallama arkadaşlarınla takılabilesin diye Sage’i yalnız bırakmayacağım,” dedim.

Her zamanki gibi beni terslemesini ya da azarlamasını bekledim ama kuzu kuzu peşimden gelerek hiçbir şey olmamış gibi beni iki adım geriden takip etti. TE binasına vardığımızda kapıyı itmek üzere durakladım. Gabe bana sokulup, “Belki de göründüğün kadar soğuk değildir,” diye fısıldadı.

Kahretsin ki öyle olmam gerekiyordu.

TE dersinin antrenman kısmında forma girmeye başladığımı düşündüğüm anda Vivian tekrar sayısını artırarak yaşama sevincimi bir kez daha yerle bir etti. Sınıftakilerin gerisinde olduğumdan hâlâ onlardan ayrı antrenman yapıyordum ama kollarımla bacaklarımın güçlendiğini ve biraz inceldiğimi fark etmeye başlamıştım.

Tüm antrenman senaryolarında sonuncu olmaya devam ediyordum.

Bayılmamla sonuçlanan o ilk dersten sonra Vivian tüm sınıfın bu senaryolarda yeteneklerini kullanmasına izin vermişti. Onlarla biraz bile rekabet edebilecek durumda değildim.

Kızlardan biri insan formunda bir doz kloroformdu.

Benden ölümüne nefret ediyordu ve başlama çizgisini geçtiğimiz gibi beni hedef alıyordu. Vivian onun stratejisini ânında

çözmüş, bana ulaşmasını zorlaştırmaya başlamıştı. Bunu daha çok onun strateji kurma yeteneklerini geliştirmek ve bana o sürtüğü savuşturmayı öğretmek adına yapıyordu ama kız kahrolası bir tazi gibiydi.

Ondan nefret ediyordum.

Zoey doğal olarak Gabe'e âşıktı ve her saniye benim önümde onunla kırıstırıyordu. Muhtemelen bundan daha çok rahatsız olmalıydım ama Gabe'in benden bir tepki almak için sürünmesinden hoşlanan kızgın ve zalim bir yanımdı. Zoey'nin onun pazularını okşamasına belki hafifçe irkilmek dışında tepkisiz kaldığım her an Gabe'in bozulduğunu görebiliyordum.

Öte yandan Gabe asla onu kendinden uzaklaştırmıyordu ve bu aslında ne hissettiğine dair çok şey söylüyordu.

Bu derse Gabe'le birlikte girmemizin tek iyi yanı her hafta beni North'un evindeki yemeğe onun götürmesiydi. Böylece North ve şoförüyle o dar alanda kapana kısıldığım zamanlar sınırlanıyordu.

Motosiklet yakınlık gerektirse de ölümle dans etmek o aptal haftalık akşam yemeklerine zorla götürülürken onu favori ulaşım aracım hâline getiriyordu. Ayrıca Gabe'in benimle konuşmaya çalışmaması ve North'un aksine ne yaparsam yapayım beni küçümsememesi hanesine artı puanlar yazdırıyordu.

Gabe her zaman masada yanıma oturup Nox'ın konuklarından biri benimle uğraşmaya başladığında ki bu *her seferinde* oluyordu, bana onunla ilgili yorumlar yaparak ufak tefek bilgiler veriyordu.

Nox'ın bulabildiği en saldırgan ve kaçık kızları akşam yemeklerine getirdiğine artık ikna olmuşum.

Bu gece de farklı değildi ve Lana, Nox'a delicesine âşık olduğunu diğerleri kadar belli etmese de bana attığı taşlar öbür boş kafalı mallarınkinden daha fazla canımı yakıyordu.

“Senelerce sokaklarda yaşadığını duydum. Karnını doyurmak için kendini satmışsın. O şekilde kullanıldıktan sonra *düzgün* bir yaşama geri dönmek zor olmalı.”

Kendimi satmışım ha?

Gabe gerildi ve dudaklarını büzerek ona öfkeli bir bakış attı. Bununla ilgili hiçbir şey yapmayacağını biliyordum ama bana baktığında gördüğüm tereddüt içimi yaktı. İçten içe benimle ilgili bu saçmalığa inanıyordu.

Öfkemi kismaya hazırlanıyordum ki North araya girdi. “Partiyle ilgili bazı temel kuralları konuşmalıyız.”

Neredeyse boğulacaktım. “Ne gerek var? Sizden hastalıklı gibi kaçacağım, Gabe yine kıcıma yapışacak ve Sage’le bir köşede takılıp bir an önce ölüp oradan kurtulmak için dua edeceğiz.”

Nox bir zafer kazanmış gibi hâlâ bana pis pis sırıtan Lanna’dan uzaklaşarak ilk kez konuya dâhil oldu. “Bir keresinde bir Ateş’i becermiştim. Öyle bir boşaldı ki yatağı tutuşturdu. Küçük arkadaşını arayıp biraz rahatlamaya ihtiyacı var mı diye sormalıyım.”

Yeteneğimi kontrol altında tutarken en çok zorlandığım an buydu. Ceremesini dişlerim çekti. Çenemi öyle bir sıktım ki çatırdadıklarını duydum.

Göğsümdeki bağım ilk kez üzülmeydi, onun benden başka birine dokunması fikriyle ağıt yakmadı. Bu küçük avuntuyla yetindim çünkü belki de sonunda bundan kurtuluşum olmadığı fikrine alışmaya başlamıştım.

Nox ölene kadar benden nefret edecekti.

Onun biricik arkadaşımı becermesi fikri midemi bulandırdığından tabağımı ittim. Gabe bir tabağıma, bir bana baktı. “North bazı belgelere bakmamı istedi. Henüz gidemeyiz.”

Başımı eğdiğimde ellerimin şiddetle titrediğini görüp onları bacaklarımın altına sakladım. “O zaman yürürüm. Burada onunla kalmayacağım.”

Gryphon, “Ben seni bırakırım,” dediğinde betim benzim attı.

Şimdiye dek benimle tek kelime konuşmaya tenezzül etmemiş, yüzüme bile bakmamıştı. Benden uzak durmak adına her şeyi yapabileceğini düşünmüştüm.

“Teşekkür ederim,” dediğimde tek kelime etmeden, bana bir kez olsun bakmadan masadan kalktı. Nezaket gösterilerini umursamıyordum, sadece buradan siktir olup gitmek istiyordum.

Beni evin önünde duran Camaro’suna götürdü. Yolcu kapısının kilidini açtıktan sonra sürücü tarafına geçti. Daha önce merkezi kilit sistemi olmayan bir arabaya binmemiştim. Tertemiz bir arabaydı, deri koltuklar eskiydi ama bu şeye gözü gibi baktığı belliydi. Sırf varlığımla bile arabasını mahvedebilirmiş gibi koltuğun ucuna oturdum.

Gryphon benim kadar tereddüt etmese de benzer bir özenle direksiyonun başına geçti. Arabasını seviyordu, Taktik Ekibi’ndeki çalışmaları ve giyim kuşamı dışında onunla ilgili edindiğim ilk bilginin bu olduğunu hayretle fark ettim.

Zoraki yakınlığımız nedeniyle Gabe hakkında bir sürü şey biliyordum. Draven kardeşler dersiniz yemek masasında o muhteşem karakterlerini yeterince sergilemişti. Atlas’la haftalardır mesajlaşıyorduk. O bana kendisiyle ilgili hikâyeler anlatsa da bana kendimden bahsetmem için asla baskı yapmayarak tatlı diliyle beni konuşturmayı başarıyordu. Ona North’un telefonumu kontrol ettiğini söylediğimden beri beni tanıma girişimleri daha şevkli bir hâl almıştı.

Öte yandan Gryphon beni kendinden uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı.

Bağım, kontrolümü zorlayarak Gryphon’a ulaşmaya çalıştığında dokunmasına izin vermeden onu geri çektim. Gryphon’ın uzaklığı ve mesafeli tavrı bağımın onu şiddetle arzulamasına neden oluyordu.

Gryphon Bağlarım arasında en tehlikelisiydi.

Yurt binasının önüne yanaştığında kontağı kapadı ve motor gürültüsünün susmasıyla arabanın içine dolan ani sessizlik son

derece rahatsız edici bir hâl aldı. Bir an bekledim ama bir şey söylemeyince ona usulca teşekkür edip odamın yolunu tuttum.

Bağım göğsümün içinde her zamankinden daha şiddetli ağlıyordu.

Onuncu Bölüm

Her ne kadar o aptal TE dersindeki sıkı çalışmalarımın sonuçlarını gösteren güzel bir mini elbise giymeyi çok istesem de Gabe'le motosiklete bineceğimin farkındaydım ve bu tür bir risk almak muhtemelen iyi bir fikir değildi. Özellikle de geçen günkü şu küçük yakınlaşmadan sonra. Bağımın ve etrafımdaki dünyaya verdiği tepkilerin daha önce hiç bu kadar farkında olmamıştım.

Burada olmak, kaderimdeki erkeklerin çevremde olması içimde çılgınca söndürmeye çalıştığım bir ateş yakmıştı.

Odadan çıkarken aynada kıyafetimi son kez kontrol ettiğimde içimi çektim çünkü çok fazla seçeneğim yoktu. North'un bana uyguladığı bu mahrumiyet korkunç bir işkenceydi çünkü o olmasaydı kendime doğru düzgün bir çift botla kışımı biraz daha iyi saran bir kot alabilirdim. Gerçi kötü görünmüyordum, Sage'in ödünç verdiği ceket gerektiği kadarını örtüyor, derin dekolteli atletim seksiyim diye bağırmadan seksi olmayı başarıyordu.

Gabe aşağıda beni bekliyordu, onu görünce nefesim kesildi. Lacivert kotu, kaslı göğsünü saran beyaz tişörtü ve geniş omuzlarını ortaya çıkaran sporcu ceketiyse her üniversiteli kızın erotik rüyalarının başkahramanı olabilirdi. Açık kumral saçlarına ilk kez şekil vermişti, çok uğraşmamıştı ama bu gece görünüşüne özen gösterdiğini anlamama yetecek kadar çabalamıştı. Bu hâli aklımda bazı soru işaretleri uyandırmıştı doğrusu. Etkilemek istediği ben miydim yoksa partiye katılan diğer insanlar mıydı? Meclis üyeleri karşısında North'un küçük düşmesini istemediğinden miydi? Bu tür şeyleri önemsemesi gerektiğinden bile emin değildim.

Tüm bunları düşünmek fazla zor ve karmaşık geliyordu. Lanet olsun ki bağım onun bu hâlde orada olmasını ve yurttaki kızların yarısının dikkatini çekmek için etrafımızda dolanmasını istemiyor, kıskançlıktan kıvranıyordu.

Bununla ilgili bir şey yapacak kadar aptal değildim ama *kahretsin ki* yapmak isterdim.

Mavi, delici bakışları benimkileri bulduğunda yüzüne ukala bir ifade yayıldı. Onu alıcı gözüyle süzdüğümün farkındaydı ama kuyruğu dik tutmak uğruna başımı çevirmek zorunda kaldım.

"Bu gece birini tavlama mı umuyorsun?"

Kaşlarını çatıp yedek kaskı uzattı. "Biriyle yatmak için çaba göstermeme gerek yok. Tek kelime konuşmama gerek kalmadan o kızların herhangi birini düzebilirim."

Söylediğini kanıtlamak ister gibi arkamdaki birine sırtıttığında kıkırdamalar ve iç çekişler duymak beni şaşırtmadı. Ama çileden çıkarttı, kaskı elinden hışımla kaptım. Sonra kıskançlığımı fazla belli ettiğimi fark ederek öfkemi yatıştırmaya çalıştım.

Gabe arkasına oturmama yardım etmek üzere kolunu uzattı, bir saniye bekleyip motoru çalıştırdı ve nihayet kaskını takana kadar sokağın karşısına baktı.

Sezgilerim buna hemen tepki verdi. "Ne var?"

Omzunu silkip marşa bastı. “Yok bir şey. En azından senin endişelenmeni gerektiren bir şey yok.”

Hadi oradan, diye düşünerek kaburgalarını dürttüm ama Gabe bir kas yığını olduğu için buna tepki vermeyerek gazı köklede. Trafite zikzaklar çizerek kesinlikle hız limitini aşacak bir süratle ilerlemeye başladık.

Yeteneğimi kullanmadığım sürece olağandışı şeyleri fark edemezdim ama yakınlığımız sayesinde Gabe bunu şüphesiz hissedeceğinden şimdilik ona güvenmek zorundaydım.

Benden nefret etmeseydi bile bu durum beni zorlayabilirdi. Ortadan kaybolmamın onu ne kadar incittiğinin farkındayken bir terslik olduğunu bile bile öylece oturup hiçbir şey yapamamak dayanılmaz bir şeydi.

Neyse ki Sage’in evi kampüse çok uzak değildi, Gabe’in pervasız hızı sayesinde zamandan tasarruf etmiştik. Ev North’unki gibi etrafı çitle çevrili bir sitedeydi ve onunkinden biraz daha küçük olmasına rağmen Sagelerin de Karun kadar zengin olduğu belliydi.

Çoğu Üstün Yetenekli aile böyleydi.

Her Bağlanan grubunda genellikle üç ya da daha fazla yetişkin olduğu ve hepsinin çalışarak aileye katkı sağladığı düşünülüğünde bu mantıklıydı. Dravenlar milyarder olmasaydı bile Bağlarımın para kazanma potansiyeli gerçek olamayacak kadar uçuk geliyordu. Yıllarca zar zor geçindikten sonra altı maaşla yaşamak cazip bir fikirdi.

Sonra North’un servet avcısı bir ufaklık olduğumla ilgili varsayımını hatırladım ve bir daha açlık çekmemekle ve güzel kıyafetlerim olmasıyla ilgili küçük fantezim balon gibi sönuverdi.

Üniversiteden mezun olduktan sonra ne yapmak istediğime dair hâlâ bir planım yoktu. Bunun başlıca nedeni tehlikede *ya da* tehlikenin ta kendisi olmadığım bir geleceği hayal edemememdi.

Evin önünde durduğumuzda zihnimi boşaltmak için kendimi zorladım çünkü Gabe beni tam da bununla ilgili uyarmıştı.

Burada aklımdan geçenleri okuyabilecek Üstün Yetenekliler vardı ve sırlarımı zorla öğrenip Direniş'i peşime takabilirlerdi.

Motordan inerken kaskı çıkarıp yerine koyması için Gabe'e verdim. Bir an için tereddüt ettikten sonra Gabe'i beklemeye karar verdim. Olay yaratarak Gabe'in Sage'in partisini mahvetmesini istemiyordum.

Sage zaten yeterince gergindi.

Gabe her şeyi güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra ceketini düzeltti. Sonra bana döndü ve hâlâ orada dikildiğimi görünce kaşını kaldırdı. "Yanımda kalmanı bu kadar kolay sağlayabileceğimi tahmin etmemiştim."

İtaatkâr bir köpek yavrusu gibi peşine takılsam da ona gözlerimi devirmeyi ihmal etmedim. "Sage sayesinde tüm derslerden geçiyorum, bu aptal yerde kafayı yemememin tek sebebi o. Dolayısıyla bu geceyi rahatça atlatması için seninle yapışık ikiz gibi gezmem gerekiyorsa bile bunu yaparım."

Kapıyı ya da zili çalmadı, daha önce buraya milyonlarca kez gelmiş gibi kapıyı itip içeri girdi. Sawyer'la aynı takımda oynadığını bilmeme rağmen yine de bunu tuhaf buldum.

"Onu becermediğinden emin misin? Nox diyor ki..."

Sözünü kestim. "Seninle takılmamı istiyorsan sıçtığımın Draven kardeşleriyle ilgili tek kelime etme. North kontrol manyağı bir pislik ve Nox iğrenç bir psikopat. Ağzını kapalı tuttuğun sürece sen en azından tahammül edilebilir birisin."

Gabe'in güneşten esmerleşen yanakları hafifçe kızardı. Dişlerini sıkarak, "Gerçek bir baş belası olarak böyle konuşmaya hakkın yok, Fallows. Gryphon'la Bassinger hakkında ne düşünüyorsun peki? Onları da *tahammül edebilir* mi buluyorsun?" dedi.

İkisi de uzak ve ulaşılmaz olduklarından bana göre güvenliydiler ama bunu ona söyleyemezdim. Holde, birbirlerini çocukluktan beri tanıyanların taşkın ve gürültülü neşesiyle sohbet edip gülüşen bir grup insan beni bu soruyu yanıtlamaktan kurtardı.

Onların bu hâli göğsümün kıskançlıkla sızlamasına neden oldu. Sanırım gece boyunca aynı hissiyat içinde olacaktım. Kahretsin.

Sage'i bulmak için bir an önce oradan ayrılmak beni memnun ederdi ama adamlardan biri arkasına dönüp Gabe'e seslendi ve yanlarına gelmesini işaret etti. Gabe sert bakışlarıma aldırmadan parmaklarını koluma geçirdi ve her an gırtlak gırtlığa gelebilecek iki kişi değilmışiz gibi rahat bir tavırla gülümseyerek beni o arkadaş grubuna doğru çekti.

Ancak yaklaştığımızda Riley'nin de aralarında olduğunu fark ettim. *Sage'in* evinin girişinde, yanlarında *Sage'in* şerefsiz Bağıyla bir münasebetsizlik abidesi olarak dikiliyorlardı. Sanki bu, Sage'e yapılabilecek en büyük ihanet değilmiş gibi.

Pekâlâ, biraz fazla dramatik konuşmuş olabilirim ama ben sonuna kadar sadık bir arkadaş olduğumdan böyle hissediyordum.

"Bağ'ından nefret ettiğini sanıyordum, Ardern. Neden onunlasın?" diye sordu bir kız ben yanlarında değilmişim gibi.

Onlardan usul usul uzaklaşmakla meşguldüm ki Gabe kolunu omzuma atıp tekrar sıırttı. "Başta bazı sorunlar yaşadık ama Oli nerede olması gerektiğini anladı."

Çok komik bir espri yapmış gibi hepsi güldü. Bu dallamalarla yan yana olmaktansa North'un baş düşmanının beynimi kurcalamasını yeğlediğime karar verdim. Gabe'in elinden kurtulup gruptakilerin arkamdan alayla gülmesine ve ıslık çalıp beni yuhalamasına aldırmadan koridorun diğer ucuna doğru yürüdüm.

Rasgele bir kapıyı açıp şansına mutfağı bulduğumda Gabe koşup bana yetişti ve yine kolunu omzuma doladı. "Seni beladan uzak tutacaksam en azından eleştiriye biraz daha açık olabilirsin. Sen gittikten sonra uğraştıklarımın yanında bu laflar hiç kalır."

"Beni ilgilendirmez. Bu tür insanlarla takıldığın için hata sende. Ben Sage için buradayım, sen o kahrolası ahmaklarla vakit geçirmek istiyorsan gidebilirsin." Cümlemi bitirdiğim

anda Giovanna'yla burun buruna geldim ve içimden *buraya kadarmış* dedim. Birazdan partiden kovulacaktım çünkü bu kızın suratındaki ifade sinirlerimi zıplatmıştı, her an bir öfke patlaması yaşayabilirdim.

“Ahmaklar mı? Onlar yeni nesil Meclis üyeleri ve Üstün Yetenekliler toplumunun liderleri. Her biri seçkin ailelerden geliyor; konumlarını sonuna kadar hak eden Bağlananlar onlar. Senin gibi kusurlu damızlıklardan üremediler.”

Bir sürü şeye katlanabilirdim, burada geçirdiğim zaman bana bunu kanıtlamıştı ama aileme dil uzatmasına asla müsaade etmezdim. “Çenenı kırmadan önce kes sesini.”

Gabe kolunu omuzlarımdan indirip yine parmaklarını koluma doladı ve şu kaltağı yumruklamama engel olabilirmiş gibi beni geriye doğru çekti. Sage bana Giovanna'nın yeteneğiyle ilgili her şeyi anlatmıştı ama telekinezi şu anda benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Onu bana karşı kullanabilecek kadar güçlü değildi.

Giovanna Gabe'e bakıp küçümseyici bir tavırla dilini şaklattı. “Şuna daha sağlam bir tasma taksan iyi edersin, yanlış aileye bulaşıyor.”

Onu yavaşça baştan aşağı ve her bir gözeneğimden nefret fışkırtarak süzdüm. “Eğer bu kadar önemliyseniz toplumumuz boku yemiş demektir çünkü sen bugüne kadar muhatap olmak zorunda kaldığım en adi, en şerefsiz sürtüksün.”

Dudak büktü ve kırmızı rujunun cilt rengine bir ton fazla turuncu kaçtığını minik bir zafer sevinciyle fark ettim. “Kaçak bir fahişenin fikrini neden dikkate alayım? Bu toplum için, ben ve Bağlanan'ım için hiçbir değerin yok.”

Bağlanan kelimesi bile tokat gibi yüzüme çarptı çünkü bunu Sage'in elinden almıştı. Gabe yine beni çekmeye çalıştı ama dilimi tutamayacak kadar çileden çıkmıştım. “Ben bu toplum için senin ömrün boyunca yapabileceğinden daha fazlasını yaptım seni zavallı, ilgi manyağı sürtük.”

Elini arkaya doğru savurarak bana saldırmaya hazırlandı ama buna fırsat bulamadan dağ gibi bir adam aramıza girdi. Sadece deri kıyafetini görebildim fakat Gryphon'ın bu ani yakınlığı göğsümdeki bağın nazlıca mırıldanmasına neden oldu.

Daha önce bana hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

“Bensonların mutfağında kavga çıkarmak istemezsin bence Giovanna çünkü bu senin için bile fazla aptalca olur,” dedi ve kahretsin ki son derece doğru bir tonlamayla konuştu.

Giovanna'nın yanakları kızardı ama sonunda arkasına dönüp eteğini Sage'in kendini güvensiz hissetmesine neden olan uzun ve bronz bacaklarını sergileyen bir tavırla savurarak uzaklaştı.

Doğrusunu isterseniz bence bacakları o kadar şahane değildi. Geri kalanı zaten iğrençti. Riley'nin ona nasıl dokunabildiğini anlamıyordum çünkü görünüşü bile boktan karakterini telafi etmiyordu.

Gryphon her zamanki ciddi ve ağırbaşı ifadesiyle bize döndü ama onunla ilgilenmeden önce başka bir Bağ'ıma haddini bildirmem gerekiyordu.

“Oli...” diye başladı Gabe fakat kolumu öyle bir hışımla çekerek kurtardım ki onu azarlamaya başladığımda benden bir adım uzaklaşmak zorunda kaldı. “Bana bak omurgasız pislik. Eğer bir daha bana elini sürersen o elini kırarım, anladın mı?”

Gabe, Gryphon'a göz attı ve yüzünde gördüğü şey ânında yatışmasına neden oldu. Usulca küfretmekle yetindi.

Bu konuda daha çok şey söylemek isterdim ama Gryphon sözümü kesti. “North'un radarının dışında kalmak istiyorsan Daniella'nın kız kardeşini kızdırman iyi bir fikir değil.”

Ona bir bakış attım ama deminki olaya benim yüzümden karışmasına rağmen artık bana dikkat ettiği yoktu. Odanın karşındaki yaşlıca bir adamla selamlaşıyordu. Gerçi Gryphon'ın beni korumaya çalıştığı filan yoktu. Ölen ailemin arkasından konuştuğu için Giovanna'yı duvara yapıştırmamdan çekinerek araya girmişti. Giovanna'dan daha önce de nefret ediyordum ama

şimdi onu gerçekten gebertmek istiyordum. Gerçi yeteneğimle ona yapabileceğim şeyleri düşünmek şu an pek iyi olmazdı yoksa gerçekten onun peşine düşüp hayatını karartabilirdim.

Sage'i bulup gecenin geri kalanında ortadan kaybolmak için arkamı döndüğümde Gabe'i tekme yemiş bir köpek yavrusu gibi bize bakarken buldum. Bütün gece bu boktan tavrına katlanacak değildim.

Bana arka çıkma girişiminde bile bulunmamış, bu gece gerçekten de güvenliğimi sağlamayı vazife edindiye bunda başarılı olamamıştı. Spordan pek anladığım söylenemezdi ama bu davranışı benim için kırmızı kartla eşdeğerdi. Gabe'i oyun dışı bırakmıştım.

"Oli! İyi ki geldin! Sage havuz başında saklanıyor. Onu oradan çıkarmama yardım eder misin? Ah, Gryphon, seni görmedim!"

Gracie kesinlikle şu anda ihtiyacım olan kurtarıcı değildi, yine de fırsatı değerlendirecektim. Gryphon'ın yanından geçerken Gracie'nin ona attığı neşeli ve flörtöz bakışları görmezden gelmeye çalıştım. "Bana yolu göster, Sage'i kendim bulurum."

Gracie sert ses tonumu duyunca şaşkınlıkla yüzüme baktıktan sonra Gryphon'a ağzının suyunu akıtarak baktığı için hiçbir pişmanlık duymadan kayıtsızca odanın bir köşesini işaret etti. Evet, gerçekten de bana Bağımla, yazgımdaki adamlarla muhabbet kurmak için yaklaşmıştı.

Kahretsin, buradan nefret ediyordum.

Arkama bile bakmadan uzaklaştım, hele Gryphon'ın Gracie'nin şuh kıkırdamalarının cazibesine kapılıp kapılmadığını hiç sorgulamadım. Diğer konukların arasından kolayca sıyrıldım ve North'un elinde kehribar rengi, buzlu bir sıvıyla dolu bardağıyla bir köşede başka takım elbiseli erkeklerle konuştuğunu gördüm. Bu hayatı yaşamak için doğmuş gibiydi. Beni görmemesi için başımı eğdim ve adımlarımı sıklaştırmakla bir havuzun, bir açık

hava mutfağının ve bir ateş çukurunun olduğu kocaman arka bahçeye ıktım.

Dışarıda olmak için harika bir geceydi, hava ılıktı ve alılıklardan birinde yanıp sönen minik ışıklar bir peri masalından fırlamış gibi görünüyordu. Bir an manzaranın keyfini çıkardım ama sonra köpekbalığı havuzundan çıktığımı hatırlayıp Sage'i aramaya gittim. Onu ateş çukurunun başında abisiyle birlikte buldum. İkisinin de partiden kaçıp oraya sığınmış gibi bir hâli vardı.

Onlara yaklaştığımda Sawyer irkilerek başını kaldırdı, sonra bana bakmakta zorluk çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Kabul etmeliyim ki bu beni biraz incitti. Öte yandan kimsenin derdini ekemeyecek kadar öfkeliydim.

"Tanrım, içeride neler oldu?" diye inledi Sage. Birazcık çakırkeyif olmuştu, onu böyle görünce ben de hemen bir şeyler içmek istedim.

"Bana bir içki bulursan Giovanna'nın kafasını kırmama ramak kalmasını sana dakikası dakikasına anlatırım. O sürtüğün sesini kulağımdan silmem lazım. Sage sen bir meleksin. *Kıçını ateşe vermeden* ona nasıl katlanabiliyorsun anlamıyorum."

Sawyer dediklerime alaycı bir tavırla güldü ve Sage'i yanağından öpüp kalktı. "İkinize de içki alacağım. Ben yokken isyan çıkarmamaya çalışın."

Zoraki bir gülümsemeyle başımı onaylarcasına salladım, demin bana yüzünü buruşturmasına hâlâ biraz bozuktum. Ama sonra o bronz tenli kahpeyle yaşadıklarımın tamamen doğru ve hiç de abartılı olmayan bir versiyonunu anlatmaya koyuldum.

Sawyer'la Felix bir hipopotamın boğulmasına yetecek kadar birayla bizi aynı yerde otururken bulduklarında gülmekten ölüyorduk. Bira favori içkim olmadığı için burun kıvırdım ama Felix bana sırtııp omzunu silkti. "Kaliteli içkilerden araklarken Maria'ya yakalanınca uzlaşmak zorunda kaldık."

Omzumu silkip bir şişe aldım. “Önemli değil. Sadece öfkemi yatıştırmak için alkole ihtiyacım var.”

Sage burnunu kırıştırdı ama bir şişe de o aldı. Birbirimiz hakkında epeyce bilgi sahibi olduğumuz hâlde beni Felix’le rasmî olarak tanıştırdı. Sage yer açmak için bana sokulduğunda, Felix gizlemeye gerek duymadığı bir iştahla onu izlerken tuhaf bir sessizlik oldu. Ama sonra Giovanna hikâyesini biraz süsleyerek, birkaç tane yorumla renklendirerek en baştan anlatmaya başlamamla rahatladık ve bir daha aramızda öyle rahatsızlık verici bir an yaşanmadı.

Hiç ummadığım kadar güzel bir gece geçiriyordum.

Gıybetçi grubun Gabe’i bir kez daha aralarına aldığını gördüm. Sawyer’ı dinlerken ona doğru eğildiğimde Gabe’in gözlerinde gördüğüm salt nefret bana bir zafer kazandığımı hissettirdi.

On BİRİNCİ Bölüm

Ödevlerimizden aldığımız notları öğrenmemiz üç hafta sürmüştü ama amfinin kapısından içeri girer girmez bağım bana burada korkunç bir terslik olduğunu söyledi.

Göğsümün içindeki o tuhaf ve neredeyse duyarlı sesleniştense nefret ediyor olabilirdim ama hiç yanılmazdı. O ses birkaç yıl önce, LA’de yaşadığım bir yaz beni alkollü bir trafik kazasına karışmaktan ve bir araba soyguncusundan kurtarmıştı. Draven Üniversitesi’ne geldiğimden beri iyice kudurmuştu. Sırf Bağlarıma böyle yakın olmam bile o çağrıyı bir tüfek dürbünü kadar keskin bir biçimde netleştirmişti, âdeta beni tekmeleyip bağırıyordu.

Adımlarım yavaşladığında Sage bana bir bakış attı ve adımlarını benimkilere uydurdu ki bunu bekliyordum. Ama Gabe de aynısını yapınca ve yakışıklı yüzünde kaşları çatılınca endişelenmeye başladım.

Odada bir bomba mı vardı?

Yoksa bir keskin nişancı mı?

Neden tüylerim diken diken olmuştu?

Hiçbir terslik yokmuş gibi herkes odayı doldurdu, yerlerine oturup sohbet etmeye koyuldular. Terlemeye başladım çünkü benim gibi göğsüne yumruk yemişçesine paniklememelerine bir anlam veremiyordum.

Kahrolası aklımı mı kaçıırıyordum?

Nox aylardır ilk kez amfiye yalnız girdi, orada yalnızca benim ve Gabe'in hissedebildiği o nahoş duygunun tamamen bir Draven'dan kaynaklandığını anlamam için yüzüne bir kere bakmam yetmişti.

Kahretsin.

Etrafta korkunç bir terörist mi var diye bakınmaktan vazgeçip oturduğum yerde biraz kaykıldım. Sage, Bağımın huzurunda benimle dayanışmasını sergilemek için hüzünlü bir gülümsemeyle hafifçe omzumu dürttü. Burada beni anlayabilen biri varsa o da Sage'di.

Nox söze başladığında tüm bakışlar ona çevrildi, konuşmalar ve fısıldaşmalar ânında kesildi. Dikkati üzerine çekmek için çaba harcamamıştı, sadece varlığıyla bile dikkatleri üzerine çekiyor ve tıpkı sürü hiyerarşisindeki gibi her bir öğrenciyi uysalca hizaya getiriyordu. Burada edindiği saygınlık bir kez daha onun neler yapabileceğini, hepimiz için nasıl bir tehlike oluşturabileceğini merak etmeme neden oldu çünkü bu, öğrencilerin herhangi bir profesöre duyduğu saygının ötesinde bir şeydi.

Nox'ın olası güçlerini düşünmekle öyle meşguldüm ki Gabe'in bana doğru eğildiğini, nefesi kulağıma çarpıp boynumda dans etmeye başlayana dek hissedemedim. Tüylerimin diken diken olduğunu fark etmesini hiç istemedim.

"Mesele her neyse, tepki vermen durumu zorlaştırmaktan başka bir işe yaramaz. Bu uyarıyı hak etmiyorsun ama yine de söylemek istedim."

Gözlerimi Nox'ın üzerinden ayırmadan başımı onaylarcasına salladım. Soğukkanlılığımı koruyabilirdim, erkeklerden gelen daha korkunç ve alaycı tacizlere maruz kalmıştım. Nox'ın bana

yaptığı ne çeşit bir kara büyüye artık zihnimdeki bariyerler paramparça olurken neyle karşı karşıya olduğumu düşünemiyordum. Bağım da bunu fark etmişti. Kendimi savunmasız hissediyordum.

Ders bitmek bilmedi.

Anlatılan tarih konularını Sage'le yaptığım çalışmalardan biliyordum neyse ki. Direniş'le yıllara dayanan düşmanlığımızı hafife almıyordum, zaten böyle bir şansım yoktu ama Bağlara ve Bağlananlara yönelik kaçırma ve beyin yıkama eylemlerini bu kadar sık dinledikten sonra ister istemez bunun da yeni ve özel bir işkence yöntemi olduğu hissine kapılmıştım.

Direniş'i gerçekte hangi ailenin başlattığına dair teoriler enteresandı. Kimse bu grubun kuruluşunun sorumluluğunu üstlenmemiştii fakat bunda eski ve itibarlı ailelerden birinin parmağı olduğu söyleniyordu. Dravenlar Batı Kıyısı'ndaki Meclisleri yöneten sekiz Üstün Yetenekli aileden biriydi ve buradaki potansiyeli gözden kaçırmadım.

Direniş'in beyin takımından bazılarını görmüştüm.

Onları ayırt edebilirdim. Simaları hafızama kazınmıştı, bir yerde görsem mutlaka tanırdım. Bu zor ve riskli bir uğraş olsa da çipimden kurtulmanın bir yolunu bulana kadar başka ne yapabilirdim ki?

Nox nihayet dersi bitirdiğinde ödevlerimizi okuduğunu söyledi ve onları dağıtması için asistanına verdi. Ödevlerini geri alan öğrenciler bir sonraki derslerine yetişme telaşıyla kapiya hücum ederken Gabe geride kalarak Nox'la beni süzmeye devam etti. Ona aldırmadım, eşyalarımı çantama koydum ve ödevlerimizin dağıtılmasını beklerken Sage'le sıradaki Ekonomi dersini konuştuk.

Asistan sonunda bizim sıramıza geldiğinde gülerek ödevimi uzattı. Onu uyuşmuş parmaklarımla aldım çünkü notumu gözden kaçırmam olanaksızdı.

Kocaman, kırmızı ve daire içine alınmış bir F.

Gabe'in uyarısını bir kenara bırakarak, "Bu ne be?" deyiverdim çünkü böyle bir ödevin bu notu almasına imkân yoktu. Sage'inkine göz attım, tabii ki A almıştı. Birlikte çalışmış, birlikte notlar tutmuş, birbirimizin ödevlerini okumuştuk. Onun A alıp benim başarısız olmam kadar saçma bir şey yoktu.

"Boşuna bahane arama, Fallows. Sınıfta kalmak istemiyorsan daha sıkı çalışmalısın." Nox'ın sesi amfiye yayılırken ne yaptığını cümle âleme duyurdu. Ne dersem diyeyim buradaki hiç kimse onun aşağılık bir yalancı olduğuna inanmazdı.

Odadaki herkes durup bana baktı. Üzerimdeki ilgi karşısında yanaklarıma ateş bastı, toplum içinde insanları aşağılamak Nox'ın en sevdiği şeydi. Çenemi dikleştirip, "Bunu yapamazsın. Benden nefret ettiğin için bana boktan bir not veremezsin," dedim.

Yüzüne hafif hafif bir sırıtış yayılırken gözlerini kapadı, tekrar açtığında doğal olarak koyulaşmışlardı. Yeteneği her neyse ortaya çıkmaya can atıyordu. "Lise terk birine göre fazla kibirlisin."

Öfkem yaz sıcaklığındaki bir orman yangınından daha hızlı alevlendi. "Sen kahrolası bir pisliksin, Draven. Reddedilmeyi hazmedemeyen bir dallamasın. Hangi Bağ senin gibi bir hıyarla ilişkilendirilmek ister ki?"

Sage inleyip elime yapıştı ama Gabe arkasına dönerek aklı sıra benim onları terk ettiğim gibi çekip gitti. Çevreme bakındım. Her yerde telefonlar vardı, kızlar olan biteni alenen kaydediyordu.

Nox lakayt bir tavırla bana bir işaret çaktı. "Benimle De-kan'ın odasına gel, Fallows."

Tepkimden ötürü özür dilemeyi ya da kötü hissetmeyi kesinlikle reddediyordum ama Dekan'ın odasının önünde otururken yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzöldü. Korkmuyordum, üzgün de değildim, içimden taşan aciz öfke yüzünden ağlıyordum.

Acizdim çünkü bu konuda kahrolası işe yaramaz kelimelerimi kullanarak hiç olmazsa ödevimin yeniden değeriendirilmesini sağlamaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Ama Draven Üniversitesi'nde olduğumuzun gayet farkındaydım. Dekan'ın bu kuruma ismini veren ailenin oğluna karşı benim tarafımı tutması pek olası değildi.

Bir grup kıkırdayan öğrenci bir maç öncesi etkinliğini konuşmak için ofise doluştuğunda Dekan Yardımcısı beni uzun uzun incelemelerine fırsat vermeden onları dışarı çıkardı. Yanımdan geçerken küçük bir mendil paketini elime tutuşturdu. Yaşı geçkin bir kadındı, yaşasaydı annemin olacağı yaştan da büyüktü ve bunu düşünmek daha da şiddetli ağlamama neden oldu.

Gözlerimi eski spor ayakkabılarımdın üzerindeki çiziklere dikip bir kere daha Taktik Ekibi'nin eşyalarımı toplarken arkada bıraktığı o aptal ayakkabıları düşündüm çünkü burada çok mutsuzdum. Kaçarken ve karnımı doyurmak için para kazanmaya çalışırken bile daha özgürdüm. Hiç olmazsa değeri verdiğim eşyalarım vardı. Burada tüm benliğim elimden alınmıştı. Hem de ne için?

Beni mahvetmeye *ant içmiş* Bağlar için.

Belki de onlarla savaşmaya başlamalıydım. Belki derimin altına yerleştirdikleri minik saatli bombaya rağmen risk alıp pılımı pırtımı toplamalı ve buradan gitmeliydim. Bundan daha kötü ne olabilirdi? Derslerimi geçmek için elimden geleni yapıyor, TE dersine her hafta giriyor ve sırf Bağlarımdın yakınında olmak için her seferinde ölümle burun buruna geliyordum.

Burada yaptığım hiçbir şeyin bir değeri yoktu.

“Aradığın için teşekkürler, Sherry. Bu meseleyi çözeceğim ve bir daha ağlayan Bağımı görmek zorunda kalmayacaksın.”

Donup kaldım çünkü tabii ki işler daha da karışmak zorunda olduğundan North gelmişti. Erotik rüyaların zengin ve takım elbiseli başkahramanı kılığında, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle ofise daldı.

Dekan Yardımcısı Sherry yüzünü buruşturup bana merhametli bir bakış attı. “Beni hiç rahatsız etmiyor, Bay Draven. Sadece desteğe ihtiyacı olabileceğini düşündüm.”

Destek.

Sanki North bana destek olmak için herhangi bir şey yapmış gibi.

North ona bir şeyler mırıldandı, alçak sesle konuştuğu için duyamadım ama bilmek de istemiyordum çünkü Sherry hafifçe inleyerek, “Daha çok genç ve bir ailesi yok! İyi ki siz varsınız,” dedi.

Tanrım, bu herifin gözlerini oymak istiyordum. Buraya asıl geliş amacı işkenceyi uzatmakken kurtarıcım gibi davranması ve beyaz atlı pren pozları kesmesi tahammül edilir gibi değildi.

North önümde durdu, başımı kaldırdığımda kaşlarını çatıldığını gördüm. “Sherry buraya ödevinle ilgili çağrıldığını söyledi, ödevin yanında mı?”

Başımın onayladığımda tek kelime etmeden Dekan’ın ofisine girdi. Aptallık edip aralık kapıdan bakma gafletine düştüm. Nox’la göz göze geldiğimde bakışlarındaki karanlık tatmin pırıltısı beni iliklerime kadar titretti.

Bu karmaşadan zevk alıyordu.

Ölmek istiyordum.

Cebimde telefonum çaldı ama North’un casusları her yerdeyken Atlas’ın bana gönderdiği yeni telefonu ortaya çıkaramazdım. Pantolonumun üzerinden elimi telefona bastırdım, Atlas benim güvenli alanım olduğundan o ağırlığı hissetmek beni rahatlattı. Atlas’la endişe duymadan sohbet edebiliyor-

dum çünkü kilometrelerce uzaktaydı ve o buraya gelmeden ben kayıplara karışacağımdan onunla en azından dürüstçe konuşabiliyordum.

O benim minik umut ışığımdı.

Kapı yeniden açıldı ve Nox tek kelime etmeden, bana ve Sherry'ye tek bir bakış dahi atmadan çıkıp gittiğinde bir balon gibi söndüm. Beni dik tutan gerginliğimin içimden akıp gitmesiyle omuzlarım çöktü.

“Bayan Fallows, lütfen bize katılın,” diye seslendi Dekan. Sesi Nox'ın beni buraya getirdiğindeki nazaran biraz yumuşamıştı.

Odaya girerken Sherry bana gülümsedi. Nox'ın az önce oturduğu koltuğa geçtiğimde döşeme kumaşına sinen kokusu yüzünden kusmamaya çalıştım. Neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı? Neden Aqua di Gio'yu benim için mahvetmek zorundaydı?

Pislik.

Dekan oturdu ve bir süre masasındaki belgeleri karıştırdıktan sonra boğazını temizleyip çok önemli biriymiş gibi şişindi. Yüzünden samimiyetsizlik akıyordu, North'a saplantılı bir hayran gibi baktığına göre bu pozlar kesinlikle benim için değildi.

“Bayan Fallows, bu oldukça sıra dışı bir durum, kararımı verirken de bunu dikkate aldım. Bay Draven sizin profesörünüz ve notlarınızla ilgili son sözü elbette o söyler. Öte yandan bağınızdaki *hassas* dengeleri göz önünde bulundurarak bazı değişiklikler yapılması elzem oldu.”

Buradaki tek *hassas* şey Nox'ın boktan egosuydu.

Başımı onaylarcasına salladım ve şu anda North'un oturduğu tarafa bakmaya tahammül edebilecek kadar güçlü olmadığım için Dekan'dan gözümü ayırmadım. “Meclis Üyesi Draven kardeşiyle aynı vasıfları taşıdığından bundan sonra Bay Draven'in derslerindeki ödevlerinizi kendisinin okumasını teklif etti. Şartlarımızı gözeterek bu konuyu okul yönetim kuruluna taşıyacağım ve onların da bunu makul karşılayacağına eminim.

Derslere ve atölye çalışmalarına katılmaya devam edeceksiniz, tüm teslim tarihleriniz aynı kalacak, sadece ödevleriniz Meclis Üyesi'ne gönderilecek.”

Masayı devirmek istiyordum.

Yeteneğimi salıp damarlarımda biriktirdiğim gazapla yüzleşmelerini izlemek istiyordum.

North'un ve o korkak kardeşinin suratlarını yumruklamak istiyordum.

Bunun yerine, “Teşekkür ederim, Dekan Myers,” dedim. “Bu hassas meseledeki hoşgörünüzü ve çabalarınızı takdir ediyorum.”

Alaycılığımı dizginleyememiştim ama Dekan bunu fark etmedi. Olağanüstü bir iş çıkarmış gibi North'a sırtlamakla yetindi. Hep birlikte ayağa kalktık.

Öfkemi yatıştırmak için yurda yürüyerek dönmeye hazırlanırken North beni şaşırtarak, “Oleander, seni ben bırakırım,” dedi.

Adımı söylemişti. Soyadımı söylerkenki gibi alaycı ve kontrol manyağı bir pislik tavrıyla telaffuz etmemişti üstelik. Kahretsin, o dolgun dudaklarından adımı duyduğumda titrememe engel olamamıştım.

Bu da ne demek oluyor şimdi?

Pekâlâ, odama girdiğim saniye beynimi çamaşır suyuna basmam gerekecekti çünkü bağımin hissettiklerinden bağımsız olarak bu dediğim dedik herifi düşünecek *değildim*. Siktir. Nerede olduğumu hatırladım ve North'la birlikte ofis binasından çıkmadan önce Dekan'a son kez başımla teşekkür ettim.

North ona yetişmem için yavaşlamadı, o saçma sapan uzunluktaki bacaklarıyla attığı adımlara ayak uydurayım derken yine koşmak zorunda kaldım. Nefes nefese ve canım burnumda onunla konuşmaya çalıştım. “Benden nefret ettiğini biliyorum. Doğrusunu istersen hislerimiz karşılıklı. Ama o ödev için canımı dişime taktım. Çalışmaktan ve senin kahrolası kurallarına uymaktan başka hiçbir şey yapmıyorum. Hiçbir özgürlüğüm yok.

Bir hayatım bile yok. Ama sen hâlâ o bindiğin kocaman atın üzerinden bana işe yaramaz bir velet olduğumu söylüyorsun. Kusura bakma ama siktir git, North. Ben bunu hak etmiyorum.”

Arabanın yanında durdu ve bana kapıyı açtı. Aklımdaki düşünceler yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki arabaya binene dek Gryphon’ı fark etmedim. Arka taraftaki ters yöne bakan koltuğun ortasına oturup kemerini bağlamıştı. Utanç benliğimi ele geçirirken iyice büzülerek North’la ondan uzaklaşmaya çalıştım. Her aşağılanışımın bir izleyicisi olmak zorundaydı sanki. Gryphon beni soğuk bir ilgisizlikle süzdü, gözleri bir anlığına yanaklarıma takıldığında ikisinin önünde ağlamak gibi küçük düşürücü bir şey yapmaktan korkup çabucak gözlerimi ovuşturdum.

North peşimden arabaya binip her zamanki yerine oturdu. “Nox arkadan iş çevirmez. Sen ona haksızlık ettin, o da şimdi herkesin bunu açık açık bilmesi için uğraşıyor. Kötü bir iş çıkardığını düşündüğü için onu suçlayamazsın, aklına estiğinde liseyi yarım bıraktığını biliyor, Fallows.”

Dişlerim sıkarak konuştum. “Başka şansım yoktu, Draven.”

North kaşlarını çatarak Gryphon’a baktı. Gryphon omzunu silkti. “Doğru söylüyor.”

Alayla homurdandım. “Güvenoyun için teşekkürler, Gryphon. Sen neden buradasın? Benden uzakta bir yerde insanlara işkence ediyor olman gerekmiyor muydu?”

Tenim karıncalanmaya başlayana kadar bana dik dik baktı. Gözlerimi kaçırmayı ne kadar istesem de sırf inadımdan göz temasını kesmeyip ilk onun başını çevirmesini bekledim. Bakışma yarışmasını kazanmak üzereydim ki North huysuz sesiyle dikkatimi dağıttı.

“Buraya uğrayıp bir de seninle uğraşmak zorunda kalacağımızı bilmiyordum. Biliyorsun, son zamanlarda Bağlar ve Bağlananlar ortadan kayboluyor.”

Bu sözlerin beni kalbime bir bıçak saplamış gibi incittiğini bilemezdi tabii. “Evet, biliyorum,” dedim boğulur gibi.

Arabanın içinde buz gibi bir sessizlik olunca oyalanmak için telefonumu çıkarma isteğime karşı koydum. North casusluk yapmaya devam edecekti, bunu bile bile onun kibirli kıçının yanında oturamazdım. Birkaç dakika sonra yurt binasına vardık. Şoför kapımı açtığı anda bir an duraksadım. Sonra çantamı açıp bu boktan duruma neden olan ödevi çıkardım.

Büyük, kırmızı ve daire içine alınmış F hepimizin dikkatini üzerine çekti. Yine defoluymuşum gibi yargılayıcı bakışlara maruz kaldım.

Ama bu sefer ben haklıydım.

Öfkemin emeklerimi boşa çıkarmasına izin veremezdim. Boğazımdaki düğümden yutkunarak kurtulduktan sonra kâğıtları North’a uzattım. “Nox’ın yerine ödevlerimi okumayı teklif ettiğin için teşekkür ederim. Verdiği notu haklı bulursan kabul edeceğim ve bir telafi ödevi için başvuracağım. Bunu yapabilirim, değil mi?”

North söylediklerimden ve elimden aldığı kâğıtlardan etkilenmiş benzemiyordu. “Tüm derslerini geçmekten başka şansın yok. Geçerli bir not alana kadar ödevini yeniden hazırlayacaksın.”

Ona cevap vermedim, arabadan inip şoföre fırsat vermeden kapıyı çarparak kapadım. Olanları duyan öğrencileri görmezden gelmeye çalışarak odama giderken yol bana her zamankinden daha uzun geldi. Rahat bir şeyler giydim ve soluklanmak için yatağıma uzandım. Yaylar sırtıma batıyordu ama bu hisse o kadar alışmıştım ki artık beni rahatlatmaya başlamıştı.

Öfke ve nefret içinde debelenmek üzere kendime beş dakika tanıdım.

Sonra kalkıp telafi ödevimin üzerinde çalışmaya başladım çünkü şerefsiz Nox Draven’ın bu savaşı kazanmasına asla izin veremezdim.

On İkinci Bölüm

North bir hafta sonra bana ödevden B aldığımı bir elektronik postayla bildirdi. Bana kalırsa bundan daha yüksek bir notu hak ediyordu, yine de teşekkür ettim ve daha çok ineklemeye başladım.

Sage bize kütüphanede kalıcı bir masa ayarladı ve sıçtığımanın Nox Draven'ının sadece notlarımla yıkma misyonumda bana eşlik etti. Aslına bakarsanız Sage dünyadan soyutlanmasıyla ilgili konuşurken ailesinin onu yalnızca ders çalıştığını söylediğinde rahat bıraktığından bahsetmişti. Buna yarım saniye kadar sevinebildim çünkü Sage sonra ailesinin dereceyle mezun olup iyi kazandıran bir işe girerse Riley'nin bağlarını reddetmekle ilgili fikrini değiştireceğini umduğunu söyledi.

Bir gün hepsi elimde kalacaktı.

İçimin fokur fokur kaynadığını hissedebiliyordum, bir gün sabrım taşacak ve onları mahvetmekten başka şansım kalmayacaktı. Giovanna konusunda zaten o noktaya gelmiştim. Sage ona tam bir şeytan derken abartmamıştı. Hatta az bile demişti. Giovanna'nın ukala bakışları ve alaycı sırıtişlarında beni aşırı

gıcık eden bir şeyler vardı. Hiçbir zaman bir güç seçicisi biri olmamıştım, Direniş'le geçirdiğim zamandan bunu öğrenmiştim ama bir kızın sırf dış görünüşü iyi diye diğerlerinin önüne geçmesi cinlerimi tepeme çıkarıyordu.

Kütüphanede takılmaya başlamamızın üzerinden bir hafta geçtiğinde bir gün Sawyer yanımıza geldi ve bizimle çalıştı. Bana karşı nazikti ama kendini hâlâ biraz kasıyordu. Sage bunu fark ederek ondan gitmesini isteyebileceğini söyledi ama ben inatçıydım, Sawyer'ın benden hoşlanmasını istediğimden onun gönlünü kazanmaya çalıştım. İşe yarıyor muydu bilmiyordum fakat bana asla kaba davranmamasını bir başarı olarak görüyordum.

Gracie bir kere bizimle oturmaya yeltendi ama Sage onu o kadar hızlı defetti ki katıla katıla gülmek için kendimi zor tuttum. Gracie'nin Gryphon'a sulandığını söylediğimde Sage hiç şaşırmadı. Gözlerini devirmekle yetindi ve Gracie'yi her bize katılmaya çalıştığında geri püskürttü.

Asıl sorun Felix'le Gabe'in yanımıza gelmesiyle yaşandı.

Birincisi, birlikte gelmişlerdi ki bu yüzden Sage'in partisinden sonra Felix'in hanesine yazdığım tüm artı puanları silmek zorunda kaldım. İkincisi, Sawyer'la oturduğumuzu gören Gabe onu dışarı çağırıp eşek sudan gelene kadar dövmek istiyormuş gibi bir ifade takındı.

"Hepimiz Oli'nin lezbiyen olduğuna eminiz, Benson. Bu yüzden Bağımı ayartmaya çalışmanın bir anlamı yok," diye ona laf soktu. Tam egosunu söndürüp ona Bağım olsun olmasın ona dokunmayacağımı söylemeye hazırlanırken Sage araya girdi.

"Abime takarsan varını yoğunu kül ederim, Gabe. Bisikletini, stadyumunu, aletini, *her şeyini*."

Hayretle ona döndüm. Bu taşaklı kız kimdi ve Sage bunca zamandır onu nerede saklıyordu?

Sanırım ona âşık oluyordum.

Felix'in bakışları ikisinin arasında gidip geldi. Sonra bana baktı. "Olaya el atacak mısın yoksa ben mi araya gireyim?"

Omzumu silkip pis pis sııttım ve elimi çeneme dayadım. "Sage'in bu tavrını bastırmasındansa bu odadaki herkesi ge- bertmesini izlemeyi yeğlerim. Belki de bu yüzden Bağlarım onunla yattığım düşüncesine saplanıp kaldı ya da belki fetişle ilgili bir sorunları vardır. zerine düşünecek kadar umursa- madım doğrusu."

Gabe bana öfkeyle bakınca damarına bastığımı anladım ama kavgayı o başlatmıştı ve sonuçlarına katlanmak zorundaydı. Felix hepimizi tek tek süzdükten sonra bir sandalye çekip Sage'in yanına oturdu ve kendi kitaplarını açtı. Sage ona yan gözle baksa da Felix ona sokulmak ya da konuşmak için girişimde bulunmayınca üzerine gitmedi.

Aslına bakarsanız Felix'le çok yakıştıklarını ve kaderlerinde birlikte olmak yazmadığı için dünyanın berbat bir yer olduğunu düşünüyordum.

Hepimiz onu yeterince uzun görmezden geldiğimizde Gabe nihayet nefesini verip yanıma bir sandalye çekti. Kitaplarıyla defterlerini masaya yayarak özel alanımın yarısını işgal etti. Bunu beni çileden çıkarmak için yaptığına emindim ama Sawyer'ın alanına müdahale etmeyerek onunla kaydettiğim ilerlemeyi elimden geldiğince mahvetmemeye çalıştım.

Sage olan biteni gözlerini kısıarak izliyordu fakat başımı iki yana salladım çünkü Gabe'le didişerek hiçbir yere varamazdık. En büyük umudum etrafımda gezinmekten sıkılıp beni rahat bırakmasıydı. North'u bunu sonlandırmak konusunda ikna edebileceğine emindim. Sonuçta kaçmayı filan denememiştim.

şimdilik.

Ders arası bittiğinde ve Sage'in artık İE dediği İşkence Eğitimi dersine gitmem gerektiğinde eşyalarımı toplayıp ona hızlıca sarıldım. Bir saniye kadar onu sıkıca kollarımda tutup

korumacı arkadaşlığına ne kadar minnettar olduğumu anlamasını umdum.

Sawyer, Gabe'in arkamızda huysuzca oflayıp puflamasına aldırmadan bana çabucak sarılınca şok oldum. Sonra Sage'le birlikte kütüphaneden çıktı. Felix beni başıyla selamladıktan sonra peşlerinden gitti.

Onlarla beraber sınıfa gitmeyi çok isterdim ama öğleden sonrayı tüm o işkence makineleriyle vücudumu mahvederek geçirmek bana daha iyi gelebilirdi. Aman ne güzel. Vivian ve antrenman programı her nasılsa beynimi yıkayıp beni bütün vücudumun yanmasından ve pelte kıvamına gelmesinden zevk alır hâle getirmişti.

İğrenç.

Kütüphaneden güneşli havaya çıktığımda Gabe koşup bana yetişerek her zamanki gibi üç adım geriden takip etmeye başladı. Dişlerimi sıkıp onu görmezden gelerek hızlandım. Ders başlayana ve Vivian'ın başı kalabalıklaşıp benimle uğraşamayacak hâle gelene kadar TE merkezindeki soyunma odasında saklanmaya karar verdim.

Sorun şu ki, bugün Gabe'in benimle bir derdi vardı ve bir türlü ağzındaki baklayı çıkarmıyordu. Önüme geçip yolumu kesince durmaktan ya da ona çarpmaktan başka seçeneğim kalmadı.

Ona bir kere daha yapışmaya niyetim yoktu.

"Bugün seninle bu tartışmaya girmeyeceğim. Beni rahat bırakman için Sage'in uyarısı yeterli olmadı mı?"

"Rahat bırakmam, Fallows. Benim Bağım olman gerekirken kampüsteki başka bir herifin içine düşüyorsun. Seni nasıl rahat bırakabilirim? Sen aklını mı kaçırdın? Nasıl böyle davranabiliyorsun?"

Kafayı yemişti. "Ben mi? Bu kahrolası kampüse zorla getirildiğimden beri oyunu sizin kurallarınıza göre oynamaktan başka bir şey yapmıyorum. Ne bekliyordunuz? Geri döndüğüm

gibi size bacaklarımı açmamı mı? Sırtüstü yatıp benimle bağınızı tamamlamanıza ve o gücü elde etmenize izin vermemi mi? Bunun yerine ölürüm daha iyi. Ciddiyim, Gabe. Gözlerimin içine bak ve bu durumu kabullen çünkü *bunu yapacağıma ölmeyi yeğlerim.*” Öfkeden sesim çatallanırken tam bir aptal gibi görünüyordum.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, eğilip yüzünü benimkine yaklaştırdığında her zamanki çekingenliğinden eser kalmamıştı. “Ben de oturup birinci sınıfları elden geçirmeni izleyeceğime ölürüm daha iyi. Bağların senin için yeterince iyi değilse yalnız ve sefil bir hayat yaşayacaksın, anladın mı? Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Kaşlarımı çatıp arkama döndüm ve gerekirse bu zırvalıktan koşarak kaçmaya hazırlandım. Ama kolumu yakalayıp beni zorla kendine çevirerek yüzüme doğru hırlarcasına konuştu: “Sen gittin, bunu kendin istedin, o yüzden şimdi yaşadıklarına katlanmak zorundasın. Bizden nefret ediyorsun. Peki, kabul. Ama sonuçlarıyla da yüzleşmek zorundasın.”

Gözlerimi devirdim ve ondan kurtulmak için silkindim ama kolumu daha sıkı tuttu. “Bırak beni, yoksa...”

“Ne yapacaksın, kolumu mu kıracaksın? Nasıl yapacaksın onu? Gryphon istediğinde etrafa zarar verebileceğini düşünüyor ama ben sende öyle bir ışık görmüyorum.”

Vay be. Gryphon’ın bana ne yapıp yapamayacağını fark edebilecek kadar dikkat ettiğini bilmiyordum ama belli ki TE’de yaptığım bir şey ona bir futbolcuyla baş edebileceğimi düşündürmüştü.

Ne var ki Gabe’i alt etmek için yeteneğime ya da form tutmaya ihtiyacım yoktu. Duygularını bu kadar belli etmesi onu benim için kolay lokma hâline getiriyordu.

Ona bir adım yaklaşıp göğsümü onunkine yaslayarak şaşırmasını izledim. Daha önce kafasından her ne geçiyorsa tepkile-

rini bastırabilmişti ama şimdi bunu yapamıyordu. Vücudumu hissetmek onu germiştir.

“Gryphon’ın haklı olduğunu kanıtlamadan önce çek elini üzerimden. Şimdi kurallara göre oynuyor olabilirim ama beni zorlarsan neler yapabildiğimi asıl o zaman görürsün.”

“Bugün bodruma ineceğiz. Antrenmanlarınızı buna göre planlayın.”

Tüm oda bize şeytanın ta kendisiyle dövüşmek için cehenneme gönderileceğimiz söylenmiş gibi homurdandı ama ben Vivian’ın neden bahsettiğini yine anlamadım. Herkes her zamankinden de fazla ayak sürüyerek spor aletlerine yöneldi. Ben Vivian’ın yanında kalarak o günkü antrenman programımı söylemesini bekledim.

Genelde yaptığı gibi hemen yanıma gelmedi. Bunun yerine, seçimlerini değerlendirir gibi birkaç saniye diğer öğrencileri izledi. Aklım karıştığı için ben de dönüp onlara baktım ama Vivian’ın neyi bu kadar enteresan bulduğunu anlayamadım.

Tüm öğrenciler kolay makineleri seçmişti. Koşu bandı ve egzersiz bisikletinde acımı unutmak için diğerlerinin ne yaptıklarını seyrederek çok fazla vakit geçirdiğim için Gabe’le kankalarının özellikle sert bir futbol maçından sonra ağırlık çalıştığını biliyordum. Vivian genelde onlara kardiyo yapmaları için bağıırdı ama bugün onları izlemekle yetindi.

Sonunda yanıma geldiğinde başıyla koşu bandını işaret etti. “Bugün hafif çalış, bunu sadece ısınma olarak düşün.”

Kaşlarımı çattım. “Bodrumun nesi bu kadar korkutucu? Orada bir öcü filan varsa aşağı inmeden önce kendimi öldürebileyim diye bunu önden öğrenirsem daha iyi olur. Zaten kendimi köprüden atmayı düşünüyordum, planımı biraz öne çekerim.”

Vivian bana sert bir bakış attı, yara izleri yüzünden daha da ürkütücü görünüyordu ama uzun süredir bu derse katılıp onunla çalıştığım için şaşkınlıkla bakmakla yetindim.

“Sorunlu öğrencilerin davranışlarını rapor etmek zorundayım, bu yüzden benim yanımda böyle şeyler söyleyip beni evrak işiyle uğraştırma, evlat,” diye homurdandı.

Sırıtıp aptala yatarak omuz silktim. “Nefret ettiğin öğretmenler var mı? Hatamı affetirmek için bunları onların yanında dillendirebilirim.”

Başını iki yana sallayıp maaşına ve bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmasına sövdü. Küfrederken yaratıcılıkta sınır tanımadığını da eklemeliyim.

Bazen hem aptallığım hem de inatçılığım tuttuğu için her zamanki egzersiz programına sadık kaldım. Bodrumda saklanan şey beni Vivian’a kendimi kanıtlamaktan alıkoyamayacaktı. Ayrıca bazı günler bunu çok istesem de North’un burada ölme izin vereceğini sanmıyordum.

O onay vermeden ölebileceğimi bile sanmıyordum.

Aradan koca bir saat geçtiğinde vücudumdaki her bir kas pelte kıvamına gelmişti, ayakta zor duruyordum. Bu hisse o kadar alışmıştım ki titrediğimin farkına bile varmadım ama elimin titremesinden su şişesini bir türlü ağzıma denk getiremeyince öfkeyle iç çektim.

Vivian susuzluğumuzu gidermemiz için bize yalnızca bir dakika tanıdıktan sonra emirler yağdırmaya başladı. Odanın karşı duvarındaki kapıyı işaret etti. Daha önce onu hiç kullanmamıştık ve ben her zaman ardında bir eşya deposu olduğunu sanıyordum.

Ama yanılmışım.

“Ağır bir antrenman yaptığına pişman olacaksın,” dedi Zoey yanımdan geçerken ve bana adalemi incitebileceğim kadar sertçe omuz attı. Parmak uçlarıma yayılan karıncalanma hayra alamet

değildi ama elimden geldiğince aldırmamaya çalıştım. Titreyen elimle omzumu ve boynumu ovdum.

“Haksız değil.”

Gabe’in sesine gözlerimi devirdim ama bir cevap ya da tepki vermedim. Şu anda ona ve saçmalıklarına ayıracak enerjim yoktu.

Vivian’ın bugün bizi bulaştırdığı beladan nasıl kurtulabileceğimi çözmem gerekiyordu.

“İlk üç dakika içinde biriyle eş olmazsan oyun dışı kalacaksın. Sage’le Sawyer’ın bu derse katılmaması yazık oldu. Kız arkadaşın seni kurtarabilirdi.”

Grubun arkasında olduğumuz için ona rahatça haddini bildirdim. “Kıskançlıktan kıvrandığını çok belli ediyorsun. Pisliğin biri olmasaydın seninle arkadaş olabilirdik. Sage ve Sawyer’la ilişkimi kıskanıyorsan North’un kıcını yalamaktan vazgeçip benimle arkadaş olabilirsin.”

Öfkeyle homurdanarak başını iki yana salladı. “Senin arkadaşın olmak istemiyorum, Fallows.”

Alaycı, kasvetli bir sesle güldüm. “Hayır, tabii ki arkadaşım olmak istemiyorsun çünkü sahibim olmak ve hak ettiğini sandığın şeyi almak istiyorsun. Sen de en az diğerleri kadar kötüsün.”

Takım arkadaşlarından ikisi belli ki bu konuşmanın bir kısmını duydukları için arkaya dönüp bize baktı. Onlara orta parmağımı gösterdim. Gabe hafifçe omzumu dürttüğünde Zoey’den kalma sakatlığım yüzünden acısıyla nefesim kesildi.

“Labirente herkesten uzak dur. Vivian’ın yardımcıları tüm simülasyonu izleyecek, yine de dikkat etmezsen ciddi şekilde yaralanabilirsin. Burası kampüste yeteneklerimizi sonuna kadar kullanmamıza izin verilen tek yer. Onun için bazıları burada tedbiri elden bırakacak çünkü tamamen güvenli. Bodrum katın tamamı bombalara dayanıklı şekilde izole edildi. Unser bir keresinde orayı havaya uçurdu ama tek bir duvar bile yerinden oynamadı. Yani güvenli olduğunu biliyoruz.”

Unser mi? Kaşımı kaldırdım ama Gabe bana hâlâ kızgın olduğu için pis pis sırtarak kayıtsızca omzunu silkti. Neden bahsettiğini anlamamanın bana ne kadar koyduğunu görmemesi için başımı başka tarafa çevirdim.

Bodrumu havaya uçurmak ne demekti? Canlı bir bombadan mı söz ediyordu? Bir Ateş ayarını mı kaçırmıştı? Üstün Yetenekliler toplumunda ihtimaller sınırsız olduğundan bunu daha sonra Sage'e sormam gerekecekti.

Merdiven uzun ve sarmaldı, aşağı indikçe hava çorba gibi ısınıp ağırlaştı. Karnımda telaşlı bir kıpırtı vardı, bu his için daha uygunsuz bir yer olamazdı çünkü yeteneğim buna tepki olarak kontrolümü zorlamaya başlamıştı.

Yeraltında son kez mahsur kaldığımda işkence görmüştüm.

Başka bir şey, *herhangi bir şey* düşünmek için kendimi zorladım. Sage'le Felix'i düşünmeye çalıştım. Felix, Sage'i ona bir şans vermeye ikna edebilecek miydi? Sage'in doğum gününden beri bunu sık sık düşünüyordum çünkü Felix'in ona bakışlarındaki hayranlığı fark etmemek imkânsızdı. Bazen Bağlar bir lütuf değildir, işleri karmaşıktır ve o ikisi bunun tipik bir örneğiydi.

Gabe'in bana beni boğazlamanın nasıl bir his olduğunu hayal eder gibi bakması da bunun başka bir örneğiydi.

Merdivenin dibinde küçük bir oda vardı. Üç duvarı taştandı, karşı duvarsa beton bir kapıya gömülmüş, dev gibi yangın kapılarından oluşuyordu. Diğer taraftaki şeye bodoslama dalmak zorunda kalacağım belli olmuştu.

Vivian hepimizin oraya doluşmasını bekledikten sonra bağırarak konuşmaya başladı, sesi dar alanda yankılandı. "Yine ayrılacaksınız, bu sefer üç kişilik gruplara. Hayır, kiminle olacağınızı seçemeyeceksiniz. Hayır, sizin bunu adil bulup bulmamanız umurumda değil. Hayır, şikâyet edemezsiniz çünkü burada hislerinizi de düşüncelerinizi de umursamıyorum. Tek derdim sizi elimden geldiğince iyi eğitmek. Buradan mezun

olup Taktik Ekiplerine giren iki yüz kırk üç tane öğrencim var ve bu eğitim sayesinde bugün hemen hemen hepsi hayatta. Bu yüzden çenelerinizi kapayın ve bu dersi geçmek istiyorsanız labirentin ortasına ulaşana kadar canlı kalmaya çalışın. Bayrağa ilk ulaşan bu sene bu dersten geçmeyi garantileyecek.”

Pekâlâ.

Ölmeden labirentin ortasına ulaş.

Hedefe varan ilk kişi olma şansım varmış gibi bile davranmayacaktım ama en azından oraya bir saatte ulaşmaya çabalayacaktım. Çok zor bir hedef sayılmazdı, bana canlı olarak ihtiyaç duyan diğer iki öğrenciyle takım çalışması yapacaksam da zaten şansım artardı. Gerçekten kötü görünmüyordu.

En azından Zoey’le ve daha önce adını hiç duymadığım ama Zoey’ye sıkı partileyeceklerini ima eder gibi sırttan başka bir oğlanla eşleşene kadar öyle görünmüyordu.

Gabe bana bir bakış attı ama küçük arkadaşlarını bana dallamalık yapmamaları konusunda uyarmaya gerek duymadan kendi takımının yanına gidip onlarla konuşmaya başladı. Labirentin bir strateji gerektirdiğini tahmin ettim fakat yanlarına gittiğimde Zoey ve Brenton bana tek kelime etmedi. Ben de onlarla konuşmadım çünkü bir işe yaramayacağını biliyordum.

Bu işte yalnızdım.

Kapılar açıldığında *simülasyonla* neyi kastettiklerini gördüm. Yok artık! Bu gerçek miydi? İşte şimdi gerçekten mahvolmuştum.

Pekâlâ, bunun sıradan bir cuma öğleden sonrası olmayacağı anlaşılmıştı.

On Üçüncü Bölüm

Oda zifiri karanlıktı.

Her zamanki gibi sona kaldım ama taktığım bu kez işe yaramadı çünkü belli ki diğer herkes bunu eşikten geçer geçmez duyularımızla bağımızın kopacağını bilecek kadar çok yapmıştı.

En azından hepimizin aynı durumda olduğunu varsayıyordum.

Felç geçirmenin böyle bir şey olduğunu hayal ettim. Hiçbir şey göremiyor ya da duyamıyordum. Bastığım yerde ayaklarımı hâlâ hareket ettirdiğime dair belli belirsiz bir his vardı o kadar. Böyle bir simülasyonun nasıl mümkün olabildiğine, Draven kampüsünde bu cehennemin nasıl yaratılabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama tamamen savunmasızdım.

Ayrıca antrenmanı hafif tutmalıydım.

O kapkara hiçliğin içinde ne kadar yürüdüğümü bilmiyordum ama nihayet yeniden etrafı görebildiğimde ışık beni kör etti, gözlerim sulandı ve başıma keskin bir acı saplandı. Bağım acıya hemen tepki verdi, yeteneğim irademi zorladı ve kendimi toplamak için bir saniye durmak zorunda kaldım. Çevremde

kimse yoktu, dersteki düzinelerce öğrenciye dair hiçbir iz yoktu ve bunun nedenine karar veremiyordum: ben mi çok yavaştıım, sihirli bir durum mu vardı, yoksa burada her ne oluyorsa bizi labirentin farklı yerlerine mi savurmuştu?

Tek bildiğim duvarların siyah tuğlalarla örüldüğü, zeminin beton olduğu ve yerdeki lekelerin de belli ki kan olduğuydu. Kahretsin, lekelerden biri o kadar büyüktü ki Gabe'in labirentin izlendiğine dair sözlerine rağmen burada bir insan ölmüş olmalıydı.

Ölüm burada insanın başına gelebilecek en kötü şey değildi ama ilk tercihim de olmazdı.

Ödüm bokuma karıştığı için ayak seslerini fark edemedim fakat bir kükreme dikkatimi çekti.

Yakınlarda bir şekil değiştiren vardı.

Gabe'in neye dönüşebildiğini bilmiyordum ama sınıfta üç tane şekil değiştiren olduğundan onun beni aramaya çıktığını varsayamazdım. Bende bu şans varken kesin Brenton da bir şekil değiştirendi ve boğazımı parçalayıp yerde yeni bir leke oluşmasına neden olacaktı. Kazanmak için hepimiz merkeze ulaşmalıydık fakat Zoey'nin not ortalamasını düşürmeyi göze alarak beni labirentte bırakacağına emindim.

Bir adım gerileyip duvara yaslanarak başıma geleceklere hazırlandım. O sırada bir gıcırta, bir homurtu ve bir şey kopmuş gibi bir ses geldi.

Sonra duvarlar hareket etmeye başladı.

Nasıl bir Harry Potter manyaklığının içine düşmüştüm böyle? Telaşla arkamdaki duvardan uzaklaştım ama hareket eden o değildi. Hayır, karşımdaki duvar yerinden oynamış, hızla bana yaklaşıyordu. Dizlerimin titremesini kontrol altına alıp kıcıımı kaldırmazsam ezilerek ölecektim.

Vücudumu dolduran panik aslında iyi bir şeydi çünkü korkudan altıma sıçarken var gücümle hareket etmeye programlıydım. Dolayısıyla bacaklarımı çalıştırıp yoldan çekildim.

Bir şey çıtırdadı ve bir gümbürtü koptu. Sonra küçük bir ışık parladığında duvarın diğer tarafında mahsur kalan şekil değişti-renin inlediğini duydum. Bu kişi her kimse belli ki yaralanmıştı.

Ona seslenmeli miydim? Yardım isteyip birinin onunla ilgilenmesini mi ummalıyım yoksa bunu yapıp yerimi belli ederek yardımseverliğim yüzünden kendimi öldürtür müydüm?

O anda duyduğum ses beni kararsızlıktan kurtardı. “Aklına sıçayım, Martinez. Acemi çaylaklar gibi duvarların arasında kalmak nedir?”

Bunun kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama kesik kesik soluyan şekil değiştiren, “Yeni kızın kokusunu aldım,” diye yanıtladı. “Onu Göl Cadısı’na yem etmek üzere kullanabileceğimizi düşündüm,” dedi.

Öncelikle canın cehenneme Martinez. O pisliğe yardım etmeyi aklımdan geçirdiğime inanamıyordum ama ikincisi ve en önemlisi Göl Cadısı da kimdi?

Her an kusabilirdim.

Ama sinir bozukluğunun beni ele geçirmesine izin vermeyerek yoluma devam ettim ve labirentin etrafından dolaşıyormuş gibi görünen tek yolu seçtim. Diğer seçeneğim geri dönmekti ama o mahrumiyet bölgesinden yeniden geçmek istemediğim için bunu tercih etmedim. Diğer öğrencilerin odada yankılanan çığlıklarına elimden geldiğince kulaklarımı tıkadım.

Önce normal hızda ilerliyordum ama üzerime üzerime gelen duvarlardan tırsınca hızlandım. Enerjim çabuk bitmesin diye ağır ve tempolu bir koşu tutturdum.

Buradaki sesler cidden tüyler ürperticiydi.

Bir yerlerde bir Ateş vardı, ne zaman saçma sapan yükseklikteki tavanda bir ışık patlamasının yansımasını görsem havadaki oksijen tükenmesi ve bodrum katının tamamının kül olmasıyla ilgili endişelerim artıyordu. Adrenalinin devreye girmesiyle adımlarım kendiliğinden hızlandı ve ancak binanın uç köşesine vardığımda yavaşlayabildim.

Orada durup soluklandım, kalp atışlarımı yavaşlamaya zorladım çünkü panik büyük bir motivasyon kaynağı olsa da burada aklımı kullanmaya ihtiyacım vardı. Yeteneğime ulaşımım yoktu ve bu aptal derste yaptığım egzersizler dayanıklılığımı arttırmasına rağmen kendimi savunma becerilerim hâlâ zayıftı.

İlerideki köşeyi döndüğümde tamamen dönüşmüş bir kurda, bir pumaya ya da onun gibi bir şeye rastlarsam hapı yutardım.

Bir şeyler duymak için kulak kabarttım ama orada hiçbir şey yoktu. Sadece kavga eden ve birbirlerine bağırarak öğrencilerin uzaktan gelen seslerini duyabiliyordum. Dolayısıyla yavaşça ilerleyip taş duvarın köşesinden baktım.

Orada bir bahçe vardı.

Bodrumun içine oyulan kahrolası odanın her yeri bitki doluydu. Aslına bakarsanız çarpıcı bir manzaraydı, duvarları sarmaşıklar bürümüşü ve muhteşem güzellikteki sık, yeşil bitkilerin arasında parlak renkli çiçekler açmıştı. Harikalar Diyarı'ndan fırlamış bir şeye benziyordu, hatta bodrum katın tamamı en sevdiğim masalların çarpık ve hastalıklı bir versiyonu gibiydi.

Ama baktıkça bunun bir cennet olmadığını daha iyi görmeye başladım.

Sarmaşıklar hep birlikte hareket ederek vücuduma dolanıp beni boğmaya hazırlanır gibi yavaşça bana doğru uzanmaya başladı. Çiçekler ağlıyor, onlardan sızan sıvı zeminde düştüğü yeri yakıyordu. Bir de dikenler meselesi vardı.

Her yerden fışkırıyorlardı.

Kendime baktım ve şortumla tişörtüme küfrettim çünkü beni bu boktan durumdan korumayacaklardı. Öte yandan zaman yine aleyhime işliyordu, burada kararsızlıkla dikildiğim her an odadaki dehşet büyüyerek daha tehlikeli bir hâl alıyordu.

Pekâlâ.

Tamam, bunu başarabilirdim. Sürünen sarmaşıkları atlatırken dikenlerin ve asitli sıvının arasından geçebilirdim. Mantıklıydı. Yeteneğim zaten bana bu konuda yardım edemezdi, dolayısıyla

onu kullanamadığım için kendimi kötü hissetmeme gerek yoktu. *Bu işin üstesinden çarçabuk gelebilirsin, Oleander.*

Kendi kendime konuşmak faydasızdı ama artık güçsüz olmadığım da bu sıçtığımanın okuluna yapacaklarımı hayal etmenin kesinlikle yardımını oldu. İlk diken bacağıma gömüldüğünde North Draven'ı o kahrolası dizlerinin üzerine çöktürmeyi düşündüm. Asit ayakkabılarımın tabanlarını kemirmeye başladığında, onu bir ceviz gibi kırabileceğimi gösterdiğimde Nox'ın suratının gireceğı şekli hayal ettim. Gryphon'a kendimi kanıtladığımı ve işe yaramaz bir ufaklık olmadığımı gösterdiğimi düşündüm.

Ve Gabe.

Vay canına. Gabe'e söyleyeceklerimi kelimesi kelimesine düşünmek bileğime dolanıp yaralı kolumu çeliştiren sarmaşıkların yakıcı acısını unutturdu. Ben acı çekmeye aldırmayıp ilerlemeye devam ettikçe beni durdurma çabasındaki bahçe daha da saldırganlaştı. Canımın acısından yoluma devam edemeyeceğim bir noktaya gelmem için uğraşıyordu.

Sonunda küçük bir açıklığa ulaştığımda ayakkabılarımın tabanları tamamen erimiş, tişörtüm lime lime olmuştu ve gövdemdeki yaralardan karnıma kanlar süzülüyordu. İki koluma ve bacaklarımın üst kısımlarına sarılan sarmaşıklar kıvrılıp bükülerek etimi daha da sıkıştırdığı için kendimi duvar dibine atmak zorunda kaldım. Can havliyle duvarın köşesine süründüm, nihayet dalları kopararak ana bitkiden ayrılabildiğimde dizlerinin üzerine yığıldım. Bana dolanmaya devam edebileceklerini veya birden yılanlara dönüşebileceklerini düşünerek panikledim çünkü burada tam da bunun gibi korku filmi klişeleriyle karşılaşmayı beklerdim. Neyse ki sıradan sarmaşık dalları gibi üzerimden yere düşmekle kaldılar.

Bir saniye daha dizlerimin üzerinde kaldıktan sonra acıyan omuzlarımı esnetip kaslarımın durumunu kontrol ettim. Çevremdeki çığlıklar coşkulu bir tizliğe ulaştı.

Vivian'ın bilmek istemediğim sado mazo eğilimleri olabilir miydi? Öğrencilere işkence edip dehşet çılgınlıklarını dinlemek onu azdırıyor muydu?

Bunu daha sonra ona kesinlikle soracaktım. Vivian'ın kirli sırlarını ifşa etmek bende en ufak bir utanç duygusu yaratmıyordu. Bunun kahrolası bir üniversite dersi olması gerekiyordu. Akli başında biri bunu öğrencilerine yapar mıydı?

Bir sürtünme sesi dikkatimi çekti.

Beynim gördüğü şeyin ne olduğunu algılamadan önce korkuyla geri geri yürüdüm. Katil bahçenin kapısındaki bir ağaç gövdesi sandığım şey aslında sarmaşıklara dolanmış bir öğrenciydi. Kız canlıydı, nefes aldığını görebiliyordum ama baygındı. Dikenler tüm vücudunu yaralamıştı ve ayakları çıplaktı ama kendinden geçtiği için neredeyse huzurlu görünüyordu.

Buranın kuralları neydi?

Benden ölümüne nefret eden başka bir öğrenciyi öldürmeye ya da sakatlamaya şiddetle karşı olsam da bu şeyin onu öldürme ihtimali varsa... Ben bu kızı kaderine terk edebilecek türde biri miydim?

"Küçük bir tavsiye çok makbule geçerdi, Vivian," diye söylendim. Bunu daha çok kendimi suçlu hissetmemek için yaptım çünkü gerçeği kabul edelim ki onu bırakıp gidecektim.

Duvarda bir ışık yandı.

Kırmızıydı ve tam kızın üzerine vuruyordu, ona dikkat çekiyor gibiydi. Bunun birinin onu almaya geldiğinin işareti olduğuna karar verdim ve kışımı kaldırdım. Spor ayakkabılarımdan arta kalanları ayaklarımdan çıkarıp bir köşeye fırlattıktan sonra tekrar ağır tempolu bir koşu tutturdum, çıplak ayaklarımla soğuk betona basma hissi beni biraz ürpertti. Koşarken diğer duvarlara baktım, hepsinde yanıp sönen minik kırmızı ışıklar gördüm. Sonunda bunun normal bir şey olduğuna, bir öğrenci yarıştan elendiğinde böyle olduğuna karar vererek rahatladım. Çabucak bir hesap yaptığımda en azından on kişinin yarış dışı

kaldığını tahmin ettim. Bulunduğum yerden duvarların küçük bir kısmını görebiliyordum, dolayısıyla çok fazla rakibim kalmadığını ummaktan başka çarem yoktu.

Labirentin derinliklerine doğru ilerledikçe çığlıkların azalması işkence edilenlerin sayısında düşüş olduğunu kanıtladı. Üç kişilik öğrenci grubuna görünmemek için bir duvar köşesinin arkasına saklanmak zorunda kaldım. Biri kızdı ve alevler yükselen avucunu öne uzatmıştı, erkeklerin biri bir kuvvet alanı yaratmıştı, diğerinin de gözlerinden ışıklar çıkıyordu. Hepsi epey hırpalanmıştı, yara bere içindeydiler ama yaşıyor, iş birliği yapıyorlardı. Dolayısıyla labirentin ortasına ulaşip geçer bir not alma yarışındaki en esaslı rakiplerim onlardı.

Gözlerinden ışık fışkıran oğlan benim olduğum tarafa baktı ama beni gördüğü ya da sıra dışı bir şey fark ettiğiyle ilgili bir yorum yapmadı. Bu yüzden ya beni görmediğini ya da Martinez denilen dangalak gibi beni Göl Cadısı'na yem etmekle ilgilenmediğini varsaydım.

Canın cehenneme, Martinez.

Bu labirentten çıktığım gibi suratının ortasına bir tane patlatacaktım.

Üç kişilik grup uzaklaştı. Çömeldiğim yerden kalkarken vücudum isyan çığlıkları attı. Labirentte yavaşça yürümeye başladım. Çıkamaz bir yola girdiğimde mecburen geri dönmek zorunda kalınca pek ilerleyememiş oldum. Bu iş özellikle de artık ayaklarım çıplak olduğundan sinir bozucu bir hâl almaya başlamıştı. Birkaç kere baygın öğrencilere ve yüreğimi ağzıma getiren esrarengiz kan göllerine denk geldim.

Ne var ki, asıl dehşet başka bir oda bulduğumda başladı. Bu seferkinde büyük bir su kütlesi vardı ve şu kötü şöhretli gölü bulduğumdan endişe etmeye başladım çünkü bu hâldeyken bir deniz canavarıyla savaşılabileceğimden emin değildim.

İlerleyebileceğim bir tek yol vardı ve o da diğer taraftaydı.

Önceden uyarılmamış olsam bile karşı kıyıya yüzmeyi düşünmezdim çünkü su leş gibi kokuyordu ve kusmak istemiyordum. Gölün bir tarafında tırmanabileceğim kayalıklar olsa da pelte kıvamındaki kollarım bu seçenekten nefret ettiği için çaresizliğimle sağlam bir köprü inşa edebilirmişim gibi suyun kıyısında yürüdüm.

Şans yüzüme gülmedi.

Geriye kaya tırmanışı seçeneği kaldı. Küçük taşlar ayaklarıma battı ve iri kaya parçaları ağırlığım altında hareket etti ki bu hem onur kırıcı hem de huzursuz ediciydi. Zirveye ulaştığımda soluklanmak ve kollarımı dinlendirmek için durdum. Yaptığım antrenmanların yararını şimdi görüyordum çünkü altı ay önce olsa o sarmaşıklara takılıp kalırdım.

Yüksekten baktığımda labirentin ortasına ne kadar kaldığını görebildim. Siktir. Oraya cidden çok yakındım. Yolu ezberledim ve bu işi layığıyla yaparsam kaçınabileceğim üç oda olduğunu görünce bu aptal yere tırmandığıma şükrettim.

Gabe görünürde yoktu ama odalardan birinde dev gibi bir kar leoparı vardı ve diğerini... Öf, o kadar iğrençti ki söylemek bile istemiyordum fakat sıçanlar istila etmişti ve birden tüm o çılgınlıkların nedenini anladım. Yok, ben almayayım. Milyon tane hastalıklı ve iğrenç ötesi fareyle yüzleşmektense sessiz sakın ve henüz ortalarda görünmeyen o Göl Cadısı'yla karşılaşmayı yeğlerdim.

Her yerim öyle fena karıncalanmaya başlamıştı ki burada bayılıp ölebilirdim. Buradan siktir olup gitme zamanı gelmişti. Duvarların üzerime yürümemesi için dua ettim çünkü kahretsün ki bir kere olsun şansa ihtiyacım vardı!

Kayalıkların öbür yüzünden aşağı inmeye başladığım anda Göl Cadısı'yla burun buruna geldim. Hasiktir, o kadar iğrenç bir şeydi ki tipini hafızamdan silmek istedim.

Bir zamanlar insan olduğunu tahmin ettim. Derisi griydi, kafatasındaki etler kemiklerinden ayrılıyordu. Saçlarının çoğu

dökülmüştü, sadece deri parçalarına yapışık birkaç cılız tutam kalmıştı. Dişleri kırık, uçları sipsivriydi. Süt beyazı gözleriyle bana bakarken nefes almaya çalışır gibi çenesini açıp kapatıyordu. Bir daha huzurla uyuyamayacağım artık kesinleşmişti çünkü bu sürtük kesinlik kâbuslarıma musallat olacaktı.

Eliyle ayak bileğime yapıştı, pis göl suyu korkunç vücudundan çıplak ayağıma damlıyordu ve tek düşünebildiğim ondan et yiyen bir parazit kapabileceğimdi.

Kafamda ödümü bokuma karıştıran o sesi susturup tekrar hayatta kalma moduna geçtim. Kayalıkların kenarına tutunarak boştaki ayağımla omzuna sert bir tekme savurdum. Yaratığı üzerimden atamayınca dişimi sıkıp suratını tekmeledim, sivri dişleri topuğumu kesti ama boğulur gibi bir sesle çığlık attı ve parmaklarını ayağıma kurtarabileceğim kadar gevşetti.

Kayalıklardan aşağı kayarken bacaklarımın arkaları sıyrıldı, avuçlarım berelendi ama olağandışı durumlar olağandışı stratejilerle çözülür diyerek buna aldırmadım. Yere düşüp resmen kıcımlı kırdığımda nefesim kesildi, kırık dökük bedenimin el-verdiğince hızlı oradan tüymeye baktım. Odanın eşiğini geçip tekrar koridora çıktığımda bile sürünmeye devam ettim. Göl Cadısı'nın boğulur gibi çıkardığı sesler duvarlarda yankılanıyordu.

Bu lanet dersi bırakacaktım.

İki köşeyi emekleyerek döndükten sonra gururumu toplayıp güçlkle ayağa kalktım. Burnum akıyordu, gözlerim batıyordu ve her nefeste göğsüm titriyordu ama hayattaydım.

Buradan çıktığım gibi bir şifacıya ihtiyacım olacaktı, bir şifacıya görünmemi engellerse North'u çıplak ellerimle ikiye ayırabilirdim.

Şansıma duvarlar yerlerinde kaldı ve kahrolası labirentin ortasına ulaştım. Nefes nefese ve titreyen bir kütle hâlinde yere yığıldım.

Bu canı, sikik labirentin ortasını bulmuştum.

Yeteneğimi hiç kullanmadan tamamen kendi çabalarımla bunu başardığım için kendimle gurur duymaya bile fırsatım olmamıştı çünkü Zoey'le Brenton'ın odanın karşı kapısından koşarak girdiğini gördüm. Önce bayrağa baktılar ama sonra yerde olduğumu fark ettiler.

Zoey sırtarak bana doğru yürüdü. Labirentte başına her ne geldiyse kısa bluzu ıslanarak göğsüne yapışmıştı ama genele bakıldığında benden milyon kat daha iyi görünüyordu. Karşılaştıkları zorlukları Brenton göğüslemiş gibiydi. O da benim gibi dağılmış görünüyordu ama hâlâ ayakta idi.

Yalnızca birkaç adım ilerideki bayrağa baktım fakat ayaklı kloroformum oradayken onu alma şansım yoktu.

Bu kahpeden nefret ediyordum.

Yeteneğinin beni ele geçirdiğini hissettim, zehri tenime değerek damarlarımda dolaşmaya başladı. Her cuma yaşadığım bu olaya vücudum öyle alışmıştı ki burnumun kanamaya başlamasına ve ağzıma kan dolmasına şaşırmadım.

Acayip sinir bozucuydu.

Yüzüne tükürdüm, kanım yanağında kıpkırmızı bir leke bıraktığında cıyıklaması kulağıma müzik gibi geldi. "Kahpenin tekisin ve bir gün bunları yaptığına pişman olacaksın. Ben sabırlıyım, bekleyebilirim."

Bana pis pis güldü. "Sanki yeteneksiz, ıskarta bir maldan korkarmışım gibi. İyi uykular sürtük."

Ve beni bayılttı.

On Dördüncü Bölüm

“Zoey’nin TE’den geçiş bileti almak yerine seni bayıltmayı tercih ettiğine inanamıyorum. Draven’daki en zor derstir o. Herkes böyle bir şansın tepilmeyeceğini bilir.”

Dudak büküp buzu şakağıma biraz daha bastırdım ama işe yaramadı. Başımın zonklamasını hiçbir şey geçiremiyordu.

Eğitim merkezinin ana salonunda kanlı, kırık dökük bir hâlde kendime geldiğim gibi seke seke çantamın yanına gidip Sage’e o akşamki planı iptal etmek üzere mesaj atmıştım. Bu durumdayken yurttaki boktan odamda yere oturup ders çalışmama ve pizza yememe imkân yoktu.

Sage derhâl beni kontrol etmeye gelmiş ve Felix’i yanında getirmişti çünkü o bir şifacıydı. Durumumun vahameti belli ki onun Felix’i isteyerek bir yere çağırmasına yetmişti.

Felix’ten özür dilemeye çalıştım ama omzunu silkerek vücudumdaki çok sayıda yaranın üzerinde çalışmaya başladı. Burada başka şifacılar da vardı ama Vivian sağ olsun, en boktan durumda olan bendim. Gabe karşı duvarın dibindeydi, bir şifacı arkadaşının bacağındaki çıkığı yerine oturturken ona yardım

ediyordu. Bunca zamandır bana bir kez bile bakmamıştı. Şaşırmış ya da hayal kırıklığına uğramış değildim, pislik herif beni yine yanıltmamıştı.

“O kız delinin teki. Sage, onu benim için yakarsan sana ne istersen vereceğim. Kefaletini öderim, istersen buradan kaçıp Vivian’ın beni bir daha asla bulamayacağı ve o Göl Cadısı’yla aynı odaya sokamayacağı bir yerde yeni bir hayata başlayabiliriz.”

Sage bir an bana dehşetle bakarken Felix de laflarım karşısında irkildi. “Onunla karşılaştın demek? O buralarda şehir efsanesi gibi bir şeydir.”

Dudak büküp Felix omzumu yerine geçirirken öfkeyle etrafı süzdüm. Bayılırken omzum çıkmıştı, gün boyunca onu o kadar zorlamıştım ki sonunda dayanamamıştı.

Felix omzumu sonunda yerine oturttuğunda ölmek istedim.

“Hay sıçtığımın sürtüğü, ben senin o sikik derini yüzmeyi...”

“Senin gibi ufacık bir kızın ağzının bu kadar bozuk olması... Pes doğrusu.”

Başımı kaldırdım ve tepeme dikilip bana kaşlarını çatan Vivian’a ateş püsküren gözlerle baktım. “Seninle arkadaş değiliz. Sevmediğin meslektaşlarını evrak işiyle uğraştırma teklifimi geri alıyorum.”

Felix alayla güldü ama Vivian’ın beni düşürdüğü hâli sert bakışlarla süzmesi üzerine yalandan öksürmeye başladı.

“Bizim türümüzün yapabileceklerinin en kötüsüyle baş etmeyi öğrenmeden TE’den geçemezsin. Ama hiç fena değildin, evlat. Bu kadar çok düşmanın olmasaydı senenin geri kalanında yan gelip yatabilirdin.” Bunu yapamayacağıma biraz fazla sevinmiş gibiydi. Tam ona saydırmaya başlayacaktım ki Felix kırık kaburgamı yerine oturtma işine girişti ve bırakın konuşmayı, düşünme, hatta nefes alma kabiliyetimi bile yitirdim.

Sage çevredekileri öfkeyle süzmeye birkaç saniyeliğine ara verip yaralarım dokunmamaya özen göstererek yavaşça sırtımı sıvazladı. Sırtıma gömülen birkaç dikenin hâlâ orada olduğunu

düşünmemeye çalıştım çünkü benden kolay kolay ayrılmayacaklarından emindim.

Vivian boğazını temizledi ve konuşmadan önce kendi kendine homurdandı. “Kendinle gurur duymalısın, orada yaptığın her şey mükemmeldi. Diğerlerinin yarısı ilk odayı bile geçemedi. İkinciye sadece birkaç kişi geçebildi. Ve yalnızca bir kişi ilk denemesinde göldeki kızı atlatabildi. O yaratık korkudan beslenir ve sen ona sana karşı kullanabileceği hiçbir şey vermedin.”

Demek öyle.

Pekâlâ, sanırım biraz daha iyi hissediyordum. Göldeki kız korkunç bir tipteydi ama ağızındaki bakterileri şimdi ayağıma aktarmış olduğunu düşünmediğim sürece onu atlatmak pek de zor olmamıştı.

Iyyy. Düşününce bile tiksiniyordum.

Vivian çevresine bakındıktan sonra sesini alçalttı. “Bir Taktik Ekibi’nde geçirdiğim otuz yılda şunu öğrendim ki insanı tanımlayan şey yeteneğinin ne olduğu değil, onunla ne yaptığıdır. Gryphon’a bak. Kariyer seçimi nedeniyle bir şekil değiştiren olduğunu ya da başka bir fiziksel yeteneği olduğunu düşünebilirsin. Ama her gün aslında buna hiç ihtiyacın olmadığını kanıtlıyor. Azmin varsa başka hiçbir şeyin olmasa bile hayatta yolunu bulursun, evlat.”

Ne güzel konuşmuştu. O cehennem çukurunda bu ihtiyara ölümüne sövdüğüm için kendimi bok gibi hissetmeye başlamıştım.

İç çekip buzu şakağıma bastırdım ve Felix dikenlerden birini çıkarınca irkildim. “En sevdiğin öğrencini reddettim diye benden nefret etmiyor musun?”

Vivian omzunu silkti. “Hayattaki iyi şeyler çok çabalamadan elde edilmiyor. Seni istiyorsa kendini sana kanıtlamak zorunda. Burada bir sürü kötü çocuk gördüm. Sen onlardan değilsin.”

Topuklarının üzerinde döndü ve etrafa emirler yağdırarak uzaklaştı. Vivian’ın başka kimseye iyi bir şey söylememesi üze-

rine kendimi daha iyi hissettim ama sonra Gabe gelip önümde yere oturdu. Kir ve çamura bulanmış olması dışında sapasağlam görünmesi sinirime dokundu. Özellikle de Felix sırtımdan çıkarabileceği başka bir diken bulduğunda.

“Ne kadar ilerleyebildin? Zoey’nin seni sabote ettiğini ve bu yüzden bayrağı alamadığını duydum.”

Gözlerimi devirdim. “Bunu başıma kakmak için geldiysen hiç havamda değilim ve normalde sana kötü davrandığımı düşünüyorsan bu dersten geçiş biletim zorla elimden alınmışken neler yapabileceğimi hayal bile edemezsin.”

Sırtını dikleştirip şaşkınlıkla bana baktı, ukalalığından eser kalmamıştı. “Bayrağa ulaşabildin mi?”

Dişlerimi sıkarak, “Evet, pislik. Oraya önce ben gittim. Sonra küçük kız arkadaşın—” diyecek oldum.

“O benim kız arkadaşım *değil*. Bayrağa ulaştın ve Zoey seni orada mı bayılttı? Dalga mı geçiyorsun?”

Ah, tabii. Yeteneksiz bir velet gelip bu kadar muhteşem Üstün Yetenekli sporcuları yenemezdi. Tabii ki korkularımı yenip diğerleri gibi canımı dişime takamazdım. Tabii ki Gabe böyle düşünecekti.

Dolayısıyla ukala bir sürtük gibi pis pis sırtıp omuz silk-tim. “Ne o, çok mu koydu? Doğrusunu istersen arkadaşlarının yardımı olmadan yarışı tamamlayamaman beni yeteneklerinle ilgili hayal kırıklığına uğrattı.”

Felix alayla güldü ve ne söyleyeceğine Sage’in tepkisine göre karar verecekmiş gibi bir an ona göz attı. Bakışları yine beni bulduğunda imalı bir tavırla güldü. “Kırığın çıkığın kalmadı ve dikenlerin hepsini çıkardım. Elimi göğsüne koymama izin verirsen ufak tefek yaralarını hemen iyileştirebilirim. Mahsuru var mı?”

Gabe kaşlarını çatınca onu sertçe azarladım. “Ne yani, iki odayı ve koskoca labirenti tek başıma geçtikten sonra acı içinde yaralarımın yavaşça iyileşmesini mi bekleyeceğim?”

Ona cevap hakkı tanımadım. Tişörtümün yakasını aşağı çektim. “Teşekkür ederim, Felix. Sadece arkadaşlığımızın hatırına bana yardım etmeni takdir ediyorum.”

Sage kahkahasını bastırma sırası ona gelmiş gibi öksürdü. Felix avcunu göğsüme koyarken Gabe’in suratındaki ifadeyi görünce burnundan güldü. Yeteneğini içime akıtarak dokunduğu her şeyi iyileştirdi.

Onun benim yeteneğime dokunduğunu, saygıyla etrafından dolaştığı hissettim.

Felix’in bakışları benimkilerle buluştu.

Elimden geldiğince etrafa belli etmeden başımı belli belirsiz iki yana salladım ve sağ olsun dudaklarını birbirine bastırarak beni sessizce cevaplamakla yetindi. Sage bana fikrimi sorarsa Felix’i desteklemeye karar verdim. O gerçekten iyi bir adamdı.

İyileştiğim anda Felix benden uzaklaştı. Vücudum kısaca kestirmeye karar verip içim geçtiğinde Sage sessiz bir nida koparıp beni yakaladı. Kucağına yığıldım, kendimden geçmeden önce son düşüncem o ve dokunuşuyla şifa veren Felix gibi arkadaşlar bulduğum için ne kadar şanslı olduğumdu.

Yurt odamdaki küçük ve dar yatağında uyandım.

Paçavraya dönen TE antrenmanı giysilerimleydim ama üzerime bir battaniye örtülmüş, küçük komodine bir bardak su bırakılmıştı. Suyu bir dikişte içip saate bakmak için telefonuma uzandım. Sage’in, Atlas’ın ve North’un mesajları beni bekliyordu.

Gabe seni odana kadar kucağında taşıdı. Felix’le ben de geldik, seni yatağına ben yatırdım. Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Öptüm.

Sage benim canımdı ama Gabe beni evime getirdiği için puan toplasa da hâlâ bir dallamaydı.

Her zamanki saatimizde konuşamayınca Draven'i aradım, sabah sana bir şey getirecek. Gardiyanına onun ne olduğunu söyledim. Bu yüzden götlük edeceğini sanmıyorum.

Atlas takip edildiğimizi öğrendiğinden beri mesajlarında ve telefon konuşmalarımızda North'a demediğini bırakmıyordu. Telefonunu açmadığım için onu aramasına biraz şaşırmıştım ama zaten Atlas bana başından beri onun için ne kadar değerli olduğumu hissettirmişti.

Bu konuda kendimi fena hâlde suçlu hissediyordum.

Bir de North'un mesajı vardı.

Derslere giremeyecek ve çalışamayacak kadar kötü yaralandıysan sana başka bir şifacı yollayabilirim. Derslerinden geri kalmanın hiçbir mazereti olamaz.

Sage'le Atlas'ı hemen yanıtlayıp North'un mesajını *görüldü* olarak bıraktım çünkü kıcımda değildi. Sonra işlemek ve günün dehşetinden arınmak için tuvalete doğru yavaş ve eziyetli bir yolculuk yaptım. Felix beni iyi toparlamıştı ama kemiklerimle kaslarım hâlâ ağrıyordu ve bu, nefes almamı bir işkenceye dönüştürüyordu. Şikâyet ettiğimden değil çünkü böylesi yardım almadan iyileşmekten milyon kat daha iyiydi. Ama su bin tane kızgın iğne gibi hassas tenime değdiğinde inanın ölmek istedim.

Duşlar genellikle benim güvenli alanımdı ve günümün en keyifli dakikalarını yaşadığım yerlerdi. Bunun elimden alınması Vivian'a yine sövmeme neden oldu. O ihtiyar pislikten hoşlanmam bana bunu yaptığı için aynı zamanda ondan nefret etmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Odama geri dönmeyi başardığımda kendimi yatağa atıp ânında bayıldım ve günün geri kalanında kütük gibi uyudum.

Öğleden sonra uyandığımda sersemlemiş ve kurt gibi acıkmıştım.

Rahat bir şeyler giyip erken bir akşam yemeği yemek üzere kampüsün yemekhanesine gittim. Eşofman altım ve kapüşonunu burnuma kadar indirdiğim *sweatshirt*ümle evsizlere benzediğim

için yine kınayan bakışları üzerime çekeceğimi sandım ama ya kimse beni tanımadı ya da eğlenceli bir cuma gecesinden sonra akşamdan kalma olduklarından beni fark edemediler.

Bir futbol takımını doyuracak kadar yemek yedim.

Bir Üstün Yetenekli tarafından iyileştirilmek insanı acıktırabiliyordu ama üç tabağı silip süpürdükten sonra bir galeta daha alıp makarna sosuna banmayı ve üzerine biraz peynir serpiştirmeyi düşünmek nedir? Beşinci tabağımı almaktan kendimi vazgeçirdiğimde artık yemekten çatlama noktasına gelmiştim.

Aman, atın ölümü arpadan olsun!

Yurda dönerken on kilo hazmedilmemiş karbonhidrat ve sos fazladan ağırlık yaptığı için daha yavaş yürüdüm. Binaya girdiğimde masanın üzerinde beni bekleyen bir paket vardı.

Atlas bana oyuncak ayılı bir çiçek, bu basmakalıp jesti için bir özür kartı –ki nezaketi beni ağlatmak üzereydi– ve bir kutu çikolata yollamıştı. Dürüst olmam gerekirse bu, bir erkeğin benim için yaptığı en hoş şeydi ve kandırdığımı hissetmeden ona nasıl teşekkür edebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Vicdan azabımın ürpertisinin sırtımda dolaştığını hissettim ve yine onu bastırmak zorunda kaldım çünkü Atlas'a karşı dürüst davranmıştım. En azından elimden geldiği kadarıyla. Ona burada kalmak istemediğimi, onlardan biriyle olamayacağımı söylemiştim. Kendimi dünyanın en korkunç kadını gibi hissetmeden hediyelerini kabul etmek için bu kadarı yeterli miydi?

Bağlarım ve sebep oldukları duygusal yüklerle baş etmekte zorlanıyordum.

Odama döndüm ve yemekhanede hayvan gibi yememişçesine çikolatalara yumuldum. Duygularımın içimde açtığı kara deliği çikolatayla doldurmaya ihtiyacım vardı. Atlas'a alelacele bir *teşekkür ederim* mesajı yazdım. Sonra telefonumu kapadım çünkü korkaklığım tutmuştu ve onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum.

Sage'e boktan hayatımla ilgili sızlanmak üzere bir mesaj yazmayı ciddi ciddi düşünürken kapı çaldı.

Kimdi bu şimdi?

Sage gelmeden önce mutlaka mesaj atardı ve takıldığımı hiç kimse buraya onsuz gelmezdi. Kapıya yürürken bağımın beni hafifçe çekiştirdiğini hissedip durakladım. Gabe'le North'u çekecek hâlde değildim.

Onlarla ağız dalaşı yapamayacak kadar ağrım vardı, her zamanki dik başlı ve şirret ufaklık havamda olmadığımından North'un beni alt ettiğini düşünmesini istemiyordum.

"Kapıyı aç, Oli."

Tipik.

Gryphon'ın günümün içine daha da sıçmaya geldiğini tahmin etmeliydim çünkü o beni gerçekten etkileyebilen tek Bağımdı. Midemdeki kelebekler bana tehlike uyarısı veriyordu. Yine de kapıyı açıp onunla yüzleştim.

Onunla yüzleşmek en zoruydu.

Sanırım bana meydan okumadığından böyle hissediyordum. Kelimeleriyle beni yıkmaya ya da iğnelemeye çalışmamıştı. Arkasına yaslanıp beni gözlemlemekle yetinmişti, beklentilerini karşılamadığım yüzünden açık ve net bir şekilde okunuyordu.

Kıyafetimi süzdüğünde evsizlere benzediğimi hatırladım, yanaklarım yanmaya başladı. Sonra zorla odaya girmeye çalışır gibi üzerime yürüdü.

İşe yaradı ve dokunuşu beni yakabilirmiş gibi telaşla kenara çekildim. Kapıyı arkasından sıkıca kapadı. Kilit sağlam değildi, Gryphon bir an kaşlarını çatarak ona baktıktan sonra yine de kilidi çevirdi. İçeri girmeyi kafasına koyan birini durdurabileceğini sanmıyordum ama neyse.

"Şifacı iyi iş çıkarmış. Göl Cadısı'nın ısırığı yüzünden yataklara düşersin sanmıştım."

Sert yatağa oturup yüzümü ekşittim. Odada yatağımdan başka oturacak bir yer yoktu ve yanıma otursaydı ölebilirdim. Nevresim takımını en son ne zaman yıkamıştım?

Ayrıca boktan odamla ve *sweatshirt*ümdeki küçük sos leke-
siyle ilgili fikrine neden aldırıyordum? *Kendine gel, Oleander.*

“O kadar da kötü değildi.”

Kapıya yaslanıp bana baktı, kollarını göğsünde kavuşturdu-
ğunda ne kadar iri olduğunu fark ettim. Bunu Sage’in partisinde
Giovanna’yla aramıza girdiğinde de anlamıştım ama pazularını
zorlayan deri montundan gelen gıcırıtlar neredeyse müstehcen
çağrışımlar yapıyordu.

Bağım göğsümde azgın bir sürtük gibi inliyordu.

“Göl Cadısı korkularla beslenir. Üstün Yeteneklilerin çoğu-
nun ondan ödün kopar çünkü en korkunç kâbuslarına dönüşür.
Ama sen eline bir koz vermedin. Seni korkuttuktan sonra bile.
Bu hiç normal bir tepki değil.”

Pekâlâ, öyle görünüyor ki bu bir sorgulamaydı.

North gibi duygusuzca emirler yağdırmıyor ya da Nox gibi
beni iğnelemiyordu. Gabe’in anlık duygu patlamaları bile bu
sakin ve dürüst konuşmadan alabildiğine uzaktı ve kahretsin
ki kendimi savunmasız hissetmeme yol açıyordu.

Kelimelerimi çok dikkatli seçmeliydim. “Normal olduğumu
hiçbir zaman iddia etmedim.”

Bana böyle bakmaktan vazgeçmezse iradem kırılacak ve
bebek gibi ağlamaya başlayacaktım. Gryphon’ın yeteneği de bu
muydu yoksa? Sadece gözünü dikip bakarak insanları duygusal
bir krize mi sürüklüyordu? Gücünü kullanmakta usta olduğuna
bizzat şahitlik edebilirdim doğrusu.

“Bence bir hata yaptın ve hatanı kabullenip telafi etmek
yerine suçunu ikiye katladın. O hastane odasında kaçmana
sebebi olan her ne yaşandıysa bize güvenmeliydin, çekip gitmek
yerine bize sığınmalıydın.”

O steril odada uyandığım günü düşününce buz gibi bir dehşet damarlarımda dolaştı. Göl Cadısı şimdi karşıma çıksaydı beni canlı canlı yerd, o hatıraların yarattığı lezzetli yemeği bir lokmada yutardı.

Gryphon gözlerini kısıtığında yeşim taşı gibi parlayan bakışları tenimi yaktı. Mücadeleci ruhum beni tamamen terk etti ve çaresizlik, kendime duyduğum nefret ve hapsoldüğüm bu cehennem beni öyle bunaltı ki konuşmaya başladım. Hep-ten kendimi kaybetmeden önce buradan gitmesi için her şeyi söyleyebilirdim.

Gözlerim dolduğu için neredeyse kör olmuştum ama göz-yaşlarıma aldırmadım. “Benimle ilgili düşüncelerin doğru şeyi yaptığımı kanıtlıyor. Bu konuda hiç kızgın değilim. Benden istediğin kadar nefret edebilirsin ama en azından hâlâ nefes alıyorsun, Gryphon. Git lütfen. Tedavi beni yordu, şu anda konuşacak enerjim yok.”

On Beşinci Bölüm

Hafta sonunun kalanını uyuyarak geçirdim, birkaç saatte bir Huyanıp kana kana su içtim ve sekerek tuvalete gittim. Ama vücudumun Felix'in şifasını özümsemek için kendini kapadığını söyleyebilirdim. Sinir bozucu bir şeydi ama beynim hayatta kalma ihtiyacına odaklandığından Gryphon'ın küçük ziyaretini düşünmek zorunda kalmamıştım.

Pazartesi Gabe kapıma geldiğinde aramızda bir şeylerin değiştiğini anladım.

Ondan nefret etmeye, dünyanın sonu geliyormuş ve bu onun suçuymuş gibi didişmeye hazır olsam da öyle çaresiz görünüyordu ki tıpkı üzgün bir köpek yavrusuna benziyordu. Üzgün köpek yavrularını tekmeleyecek kadar da iğrenç biri değildim.

Kampüsten geçerek yemekhaneye doğru yürürken Gabe yanımdan hiç ayrılmadı. Beni bir şeyden koruyormuş gibi keskin bakışlarla etrafı süzüyordu. Duyularım teyakkuza geçti, bağım endişelerini gidermek için onunkine hafifçe dokunduğunda hayretle bana baktı. Haklıydı, bağımın ipini öyle sıkı

tutuyordum ki Gabe onu daha önce hiç hissetmemiştii. Bağımı elimden kaçırdığım için kendime küfrettim.

Henüz dillendirmeye cesaret edemediğim soruyu sert ve boğuk bir sesle yanıtladı. “Dün gece üç Bağlanan daha buraya yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki, etrafı çitlerle çevrili mahallelerden kaçırıldı. Biri de kuzenim.”

Siktir.

Midem bulanmaya başlamıştı, iki lokma bir şey yemiş olsaydım kesin ayakkabılarına kusardım.

Çember daralıyordu.

Yeteneğimi hâlâ sıkı sıkı dizginliyordum, küçük bir güç patlamasına bile izin vermemiştim. Bölgeye tesadüfen mi yaklaşmışlardı, yoksa o adam yeteneğimi bir işaret olarak kullanmadan da izimi sürmenin bir yolunu mu bulmuştu, bilmiyordum.

İhtimalleri hesaplamakla öyle meşguldüm ki Gabe’in bizi yemekhaneye götürüp tabağıma yumurta doldurduğunu çok sonra fark edebildim. Tabağı ondan aldım. Ona başsağlığı dilememem kabalık olurdu ama ağzımı açarsam oradan ne çıkacağını Tanrı bilirdi.

Belki de gitmeme, hepimiz ölmeden buradan kaçmama izin vermesi için yalvarabilirdim çünkü Direniş’in mutlak hâkimiyet takıntısı devam ettiği sürece asla güvende olamayacaktık.

Oturduk ve sessizlik içinde kahvaltımızı ettik. Gabe tabağındakileri bitirmek üzereyken sessizliğini bozdu. “Sen ilk ortadan kaybolduğunda hepimiz kaçırıldığını sandık. Bölgede karşıt topluluklar vardı. Ben çok genç olduğum için ayrıntıları bilmiyorum ama annem de babam da Meclis’te olduğundan senin için endişe edecek kadarını duymuştum. Ne zaman bir ceset bulursa sen olduğunu düşündüm. Beyni yıkanan çocukların bulunduğuyla ilgili haberler duyunca umutlandım çünkü en azından evine dönebilecek, güvende olacaktın. Meğer sen o sırada şehirde gününü gün ediyormuşsun.”

Küçük, acıklı bir hikâyeydi ama yanlış anladığı birkaç kilit nokta vardı. Ortalığı birbirine katmadan söylediklerinin çoğunu düzeltemezdim fakat en azından bir şeyi doğru anlamasını sağlayabilirdim. “Bir araba kazası yüzünden hastanede olduğumu biliyorsun, değil mi? Tüm ailem o kazada öldü. On dört yaşındaydım ve yapayalnız kalmıştım. Korkuyordum. Yani güle oynaya hayatımı yaşamaya gitmişim gibi bir durum yok. Belki bir kerecik kendi hikâyenin ötesini görmeyi denersen aramız daha iyi olabilir.”

Gabe yutkunup yemekhanede çevresine bakındı ama sabahın bu erken saatinde hâlâ bir hayalet kasabaya benziyordu. Sanırım bu yüzden burası ikimizin de hoşuna gidiyordu çünkü yemek yerken bizi kimin izlediğini düşünmemize gerek kalmıyordu.

“North aileme Florida’daki bir plakçada çalışırken görüldüğünü söyledi. Direniş’le bağlantın olduğuna dair hiçbir iz olmadığını, tüm işaretlerin senin yalnızca kaçtığını gösterdiğini anlattı. Bunun ötesinde neyi görmemi bekliyorsun?”

Omzumu silktim. “Bir kazada tüm aileni kaybetmeyi nasıl karşılardın? Senden ansızın koparılmalarını?”

Bana baktıktan sonra tabağını itti. “Bunu hayal etmeme gerek yok. Babam iki yıl önce kaçırıldı ve bir hafta sonra parçalanmış cesedini bulduk. Annem ertesi gün Meclis’ten ayrıldı ama hâlâ tam anlamıyla eve döndüğünü söyleyemem. Benden kendi hikâyemin ötesine bakmamı istiyorsan belki sen de bunu yapmalısın.”

Buna söyleyebilecek hiçbir şeyim olmadığından kahvaltımı bitirmeye odaklandım. Hava kederimizle dolduğu için yumurtanın tadı her zamankinden daha kötü geldi.

Bir hikâyesi olmayan, kızgın ve kıskanç aşağılık bir Bağ’dan ibaret olsaydı Gabe’den nefret etmek daha kolay olurdu.

Tabağımdakileri bitirip ilk dersime gitmek üzere çantamı aldığımda Gabe peşimden geldi. Arkadaşlarını her zamanki rahat ve enerjik tavrıyla selamladı. Buradan ne kadar nefret

ettiğimi düşünmeye biraz ara verip çevreyi izlemeye başladım. Takım arkadaşları Gabe'i seviyordu, kızlar ona gözlerinden kalpler fıskırarak bakıyordu ve hatta profesörlerimiz bile onu samimiyetle selamlıyordu.

Artık hiç kimse bana dönüp bir kere daha bakmıyordu.

Sage bizi Ekonomi sınıfının kapısında bekliyordu. Önce Gabe'e, sonra bana baktı ama yorum yapmadı. Gabe her zamanki gibi üç sandalye uzağa değil de yanıma oturunca Sage kaşlarını kaldırmakla yetindi.

En yakın arkadaşım olmasının bir sebebi vardı.

Ders başlayana kadar bekledim, herkes dikkatle not almaya başladığında Gabe'e doğru eğilip fısıldadım. "Bağ kurmak istemiyorum ama bundan sonra seninle didişmeyeceğim. Sen üzerime gelmezsen tabii."

Nefesini gürültüyle verse de ders bitene kadar tek kelime etmedi. Sage'le kitaplarımı ve defterlerimizi toplarken tepemizden ayrılmadı.

"Buna arkadaş olmak denir, Oli. Sen denersen ben de deneceğim. Şu bağ meselesini daha sonra çözeriz."

Kaşlarımı çatıp çantamı omzuma attım. "Eğer beni becerip bağını tamamlamak için iyi çocuğu oynuyorsan taşaklarına tekmeyi yersin. İşte o zaman arkama bile bakmadan giderim. Ona göre."

Sage gülmeye başladı, eliyle ağzını kapaması bile tüm vücudunu sarsan kahkahalarına engel olamadı. Gabe ona öfkeli bir bakış attı. "Bu noktada seni becermem için yalvarman gerek, Fallows. Bizimkisi çıkarsız bir arkadaşlık olacak. Ben yine her adımını takip edeceğim ve sen yine bizden kaçmanın bir yolunu arayacaksın."

Omzumu silktim ve birlikte dışarı çıktığımızda Sage'i dürttüm. "Bana uyar ama Defolular Kulübü'nün ilk kuralı şu; hepimiz Giovanna'dan nefret ediyoruz ve onu öldürmek istiyoruz. Bunu desteklemezsen kulüpten atıldın demektir."

Gabe başını iki yana salladı. Sage de her zamanki gibi o pislği savundu. “Ölmesini istemiyoruz. Sadece benden biraz daha az nefret etmesini istiyoruz.”

Alayla güldüm. “Hadi oradan, ben ölmesini istiyorum. Kıyamette onu kendime ayırdım. Gabe Riley’yi halleder ve sen de Felix’i yatağa atabilirsin. Ben oyumu ondan yana kullanıyorum.”

Köşeyi döndüğümüzde hınzırca sırıtan Felix’le burun buruna geldik. Sage pancar gibi kızardı.

“Seni tedavi etmenin bana artı puan kazandırdığını biliyordum. Sağ ol, Fallows,” diye seslendi yanından geçerken ve yerin dibine geçtiğini çaktırmamaya çalışan Sage’e göz kırptı.

Gabe benimle birlikte güldü. Onunla böyle birbirimize öldürücü bakışlar atmadan takılmak tuhaf geldi. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum ama bir anlığına da olsa garip gelmişti.

Sage dirseğiyle kaburgalarımı dürtüp mırıldandı. “Bu konu oylamaya açık değil. Acele etmezsek Tarih dersine geç kalacağız ve Nox senin hakkında yeni bir karalama kampanyası başlatacak, Oli.”

Of.

Öldürün beni ya. Hemen şimdi öldürün.

Gabe Tarih dersinde yanıma oturduğunda çok önemli bir şey öğrendim: onun bu okuldakiler üzerindeki gücünü. İnsanlar sessizce konuştuğumuzu gördüğü anda bir şeyler değişti. Gabe beni *affettiği* için hepsi benim hakkımdaki konuşma tarzlarını değiştirmiş gibiydi.

Görüşlerini değiştirmek için ayrıntıları öğrenmeye ihtiyaç duymamışlar ve Zoey birden yapayalnız kalmıştı.

Bunu ilk fark eden Sage oldu. Bana fısıldayarak, “O sürtük hak ettiğini buldu,” dedi.

Ona tamamen katılıyordum. Gabe'e soru soran bir bakış attığımda bana dürüst davrandı. "Zoey Vivian'ın kurallarını çiğnedi. Kazanmak senin hakkındı, bu yüzden de Vivian onu dersten attı. Annesiyle babası çok kızdı ama Gryphon onlarla konuşmaya gitti. Takımına sadakatin yoksa bir Taktik Ekibi'ne katılamazsın."

Vay canına.

Konunun aslında benimle değil de onun dürüstlüğüyle alakalı olmasını bile umursamadım, yine de zafer kazandığımı hissettim. Sonucu buysa belki de sorguya çekilmek o kadar da kötü bir şey değildi.

İyi hislerim on saniye daha sürdü ama sonra Nox geldi ve odanın enerjisini emdi. Bugün de iyi görünüyordu, amfiye lanetli ruhuma işkence etmeye gelen bir yeraltı tanrısı gibi girerken Hades'ten daha seksiydi.

Hormonlarım beni onun peşi sıra cehenneme sürüklemekten bu şehirden gitmem gerekiyordu.

Nox yanımda oturan Gabe'e baksa da bir tepki vermedi. Birlikte oturmamıza şaşırdı mı, kızdı mı anlayamadım. Dizüstü bilgisayarını fişe taktı, sınıfın önünde dikilip herkesin susmasını bekledi ve sırf görünüşü bile odanın idaresini ele almasına yetti.

"Biri bana Kademeli Sistem'i anlatsın."

Nox'ın derslerinde el kaldırmaktansa ölmeyi yeğlerdim ama en öndeki kızlar kendilerini ona kanıtlamak için birbirleriyle yarıştı. Bu soruya cevap vermek Nox'ın pantolonunu indirip aletini ağızlarına dayamasını sağlayabilirmiş gibi.

Bu düşünce içimdeki bağın kıvranmaya başlamasına neden oldu ama belki onu Nox'ın oksijen israfı bir dangalak olduğuna ikna edebilirim diye bana birkaç saniye daha işkence etmesine izin verdim.

Nox, Amy'yi seçti. Sage o kızıdan nefret ettiği için adını biliyordum. Ses tonu bile tüylerimi diken diken etmeye yetmişti.

“Üstün Yetenekliler toplumunun üç Meclisi merkezi Bağlar iletişim ağını yaratmak için bir araya geldiğinde Üstün Yeteneklileri ve yeteneklerini sınıflandırmaya yarayan bir sistem icat etti. En güçlü Üstün Yeteneklilerin üç güç seviyesi olur; birincil, ikincil ve tesadüfi. En Üstün Yeteneklilerin birincil ve ikincil güçleri olduğu gibi pek azının da tesadüfi güçleri vardır.”

Nox başıyla onaylayıp tek kelime etmeden arkasını döndü. Tüm sınıfa bok gibi davranma huyundan yine ödün vermiyordu. Pekâlâ, onu saplantılı bir öfkeyle izleyen yalnızca bendim sanırım. Ama yapacak bir şey yoktu.

“Doğru. Bu yüzden kan testleri ve DNA dizilimi bize Bağlarımızın kim olduğunu söylemenin yanı sıra yeteneğimizle ilgili ipuçları da verebilir. Sonra yeteneğinizin hangi aşamada olduğunun saptanması için özel olarak düşünülmüş parametrelerle ölçüm yapılır. Peki, bu neden yapılır?”

Daha fazla el havaya kalktı ama bu konu ilgimi çekmişti. Düşüncelerini merak ettiğimden eleştirel düşüncelerimi şimdilik bir kenara bıraktım.

Gerçi onun düşüncelerini daima haklı bulmuyordum ya neyse.

Her zaman kamuoyuna sundukları allanıp pullanmış gerçekler ve bir de asıl gerçekler olurdu. Bu konuda yalan söylediklerinden çok emindim.

“Övünme hakkı. Herkes kimin patron olduğunu bilmek ister.”

Bu kızı tanı mıyordum ama bluzunun yakası o kadar açıktı ki meme uçlarını Nox’ın rahatça görebildiğinden emindim.

Etkilenmiş gibi görünmüyordu, o ayrı. “Tahmin yürütüyorsun ve yanılıyorsun. Vaktimizi boşa harcama. Başka var mı?”

Bu kez daha az el kalktı ama Nox, Gabe’i seçti. Hepimizin zorla yediğı o akşam yemekleri dışında birbirleriyle iletişim kurduklarını hiç görmemiştim. Nox gözlerini bize diktiğinde bakışlarından hoşlanmadım.

“Taktik Ekipleri Üstün Yeteneklilerin en üst kademesinden seçilir. İlk Meclis toplumumuzun en güçlülerinden seçildi ama bugünlerde bu aynı zamanda bir *etiketle ve serbest bırak* sistemi olarak kullanılıyor. Direniş birini kaçırıp beynini yıkadıktan sonra aramıza geri yolladığında onun ne kadar güçlü olduğunu öğrenmemiz gerek. Komşunuzun suretinde karşınıza dikilen ayaklı bir saatli bombadan daha tehlikeli hiçbir şey yoktur.”

Tanrım.

O beyni yıkanmış zombilerden birine dönüşmeye ne kadar yaklaşmıştım. Onların tek görevi diğer üst kademe Üstün Yeteneklileri bulup Direniş’e teslim etmektir, bunun için yeniden aramıza gönderiliyorlar, önlerine çıkan herkesi bu uğurda yok edebiliyorlardı. Ürkünçtü.

Parmaklarımla birlikte elimde tuttuğum kalem de titremeye başladı.

Nox başka bir tarafa döndü ve Gabe’in söylediklerinin önemini vurgulayarak derse başladı çünkü Bağım doğru cevap vermişti. Sage yaşadığım kısa süreli korku nöbetini fark ederek bana kaygılı bir bakış attı. Beni rahatlamaya çalışır gibi elini hafifçe benimkine değdirdi ama dersin ortasındaydık ve ikimizin de yapabileceği ve söyleyebileceği bir şey yoktu. Nox’ın çileden çıkıp yine beni toplum içinde aşağılamasını istemediğimden derin bir nefes aldım ve bunu atlatmaya çalıştım.

Not alırken elim enseme gitti, kahrolası takip cihazının gömülü olduğu yerdeki şişliği ovuşturdum. Kaçmayı ne kadar istesem de böyle bir seçeneğim olmadığını kendime hatırlatmaya çalışır gibiydim.

On Altıncı Bölüm

Bahar tatilinde sadece ders çalışmayı ve kampüsün çevresini biraz daha keşfederek işe girebileceğim bir yer bulmayı planlıyordum.

Biraz para kazanırsam şu çip yüzünden beynimin patlaması riskini alabilirdim. Bu noktada Nox'ın beni öldürmeyeceğinden emindim. Korkunç bir şey yapıp onlar için bir tehlike oluşturmadığım sürece tabii. Ama param olmadığından buraya hapsolup kalmıştım.

Bu kapalı toplumda kim olduğumu ve beni buraya bir Taktik Ekibi'nin zorla getirdiğini bilmeyen yoktu. Dolayısıyla otostop çekerek hiçbir yere gidemezdim. Paraya ve çipi derimin altından çıkaracak birine ihtiyacım vardı.

Yakındaki kafede ya da kampüsün içindeki kitapçıda iş bulabileceğimi düşünsem de özgeçmişimi bıraktığım iki yerden de ânında ret cevabı yedim. Kitapçıyı anlayabilirdim, North muhtemelen onları önceden uyarmıştı. Kafenin tavrı anlamsız gelmişti ama sonra Sage beni evine götürmek için kapıma dayandığında bana oranın Gryphon'ın ablasına ait olduğunu söyledi.

Gryphon'ın bir ablası olduğunu bile bilmiyordum.

Bana servis yapan kadın en azından doksan yaşında görünüyordu, yani hiç olmazsa Gryphon'ın ailesinden birinin önünde kendimi rezil etmediğime şükretmeliydim. Tanrım, bir daha oraya gidebileceğimi bile sanmıyordum.

Utancım Sage'i güldürdü, odasına girdiğimizde hemen elime bir içki tutuşturdu. Sawyer oradaydı ve çoktan içmeye başlamıştı. Birlikte gideceğimiz partiyi pas geçebilsem daha memnun olurdum ama Gabe mesaj atıp North'tan izin çıktığını söylemişti. Neden evde kalmayı tercih edeceğimi o buyurgan dallamaya açıklamak istemiyordum.

Aslında bunun başlıca nedeni Sage'in Gabe'le aramızı yapmayı aklına koymasıydı. Partiden önce kafa çekerken sadece bundan bahsedecek kadar saplantılıydı bu fikre.

“Eninde sonunda onunla bağ kuracaksın. Sen önce bu gece Gabe'i partide üstü çıplak gör, sonra onu yatakta haşat etmek istemezsen ben de Sage değilim.”

Yutkunamadığım için öksürmeye başladım, içki genzime kaçıp geçtiği yerleri yaktı. Sawyer alkol zehirlenmesi tehlikesi taşımayan bir kokteyl hazırlamayı bilmiyordu, dolayısıyla onun karışımları her zaman favorimdi.

Yeniden nefes alabildiğimde sarhoş Sage'e sert bir bakış attım. “Gabe'i üstü çıplak gördüm zaten, gayet *hoş bir görüntü* olduğunu da kabul ediyorum. Ama bu yakınlarda kimseyi becermeye niyetim yok. Bir ya da iki yüzyıllık örümcek ağlarımı temizlemek isteyen bir erkek olduğunu sanmıyorum.”

Sawyer gözünü telefonunda ayırmadan yüzünü buruşturdu. Sage onu umursamadı. Şimdiden çakırkeyiflik sınırını geçip körkütük sarhoşluğa ulaşmıştı. Onu suçlayamazdım, kızcağız zor bir hafta geçirmişti.

Giovanna Riley'nin ona hediye ettiği Bağlanan yüzüğünü sosyal medyada paylaşmıştı.

Bağlanan yüzükleri en ideal şartlarda bile epey önemli bir şeydi, Üstün Yetenekliler toplumundakiler için neredeyse nişanlanmaya eş değerdii. Ama buradaki asıl sorun Riley'nin Giovanna'ya eskiden beri Sage'e söz verdiği bir aile yadigârım takmasıydı. Yüzük ninesinindi, savaş sırasında ülkeye kaçak yollarla sokulmuştu ve bayağı havalı bir şeydi.

Sizin anlayacağınız Riley, Sage'i bir kere daha can evinden vurmuştu ve öldüreceklerim listesinde artık Giovanna'yla birinci sırayı paylaşıyordu. Bu geceki havuz partisine gelirlerse olay çıkaracaktım.

Sawyer'ın suratındaki ifadeye bakılırsa o da bana eşlik edebilirdi.

Benim çekiciliğimden midir, yoksa inekleme seanslarımızdaki zoraki birlikteliğimizden mi bilinmez ama sanırım Sawyer sonunda bana ısınmıştı. Yani belli ki hâlâ en sevdiği arkadaşı değildim fakat beni görünce artık irkilmemesini ve ben konuşurken benim adıma utanıyormuş gibi görünmemesini kanka olma yolunda ilerlediğimizin işareti olarak alıyordum.

İkinci telefonum cebimde titredi, içkimden bir yudum daha alıp alkol sinüslerimi yakarken ona baktım.

Bana bu gece giydiğin kıyafetin fotosunu at.

Atlas da içiyordu, bunu anlamıştım çünkü tatlı tatlı konuşurken birden ateşli ve buyurgan bir şey yazabiliyordu. North'un bana davranışlarını göz önünde bulundurarak bunu çekici bulduğuma inanamıyordum ama Atlas'ın aramıza mesafe koyma çabamı tamamen görmezden gelmesi beni biraz cezbediyordu doğrusu.

Yeterince kafayı bulursam bu gece ondan daha az giyinik bir fotoğrafını atmasını isteyebilirdim.

"Atlas'la erotik mesajlaşma olayına girersen telefonuna el koyacağım. Sonsuza kadar sevilmemeye ve yalnız kalmaya mahkûm edildiğime göre hiç olmazsa şu çifte kumrular muhabbetini gözüm görmesin." Sage surat asınca dudak büktüm.

“Büyük olasılıkla azmıştır, aşk değil bu. Hem sonsuza kadar kimseye bağlanmayacağımı unuttun mu? Bana artık erkek yok. Gabe hayallerimin altı baklavalı yakışıklısı olsa bile.”

“Aman be. Kafa çekip erkekler ve boktan seks hayatlarınız için zırlayacaksanız ikinizi de burada bırakıp gidiyorum ben.”

Sage, Sawyer’a kıkır kıkır güldü, fena hâlde sarhoş olmasına rağmen bu sesi duymak çok güzel bir duyguuydu. Sonra bana doğru eğilip sözüm ona fısıldayarak, “Abiler çok kötüdür. Sawyer erkek arkadaşı bu gece gelmeyeceği için bozuldu. Hem bize dadılık yapacak hem de geceyi seksle noktalama şansı kalmadı,” dedi.

Bağ’ı dememişti, *erkek arkadaşı* demişti. Önemsiz bir kelime seçimi gibi görünebilirdi ama bizim dünyamızda büyük bir fark yaratıyordu. Sawyer yazgısındaki kişileri henüz bulmamıştı ve onları beklediği de söylenemezdi. Benim *Bağlarımı* genç yaşta bulmam o konudaki kararlarımı kötü etkilemişti.

Sage’in de seçenekleri elinden alınmıştı.

“Erkek arkadaşın kim? Tanıdığım biri mi? Çekici mi? Ne olur onu kendim tavlamışım kadar mutlu olacağım taş gibi bir herifle düzüştüğünü söyle.”

Dudak bükmesine rağmen telefonuna dokunup ekranı çevirdi ve bana pazuları bacaklarımdan kalın, gamzeli ve acayip ateşli bir hokey oyuncusunu gösterdi.

“Oha! Sen neymişsin be, Sawyer. Lütfen aletinin vücudunun geri kalanıyla orantılı olduğunu söyle.”

Sage bana homurdandıktan sonra kendini tekrar yatağa attı. “Onu Grey’in aletini anlatması için cesaretlendirme. Bunu yeteri kadar dinledim. Bana erkeksiz hayatımda ne kadar yalnızlık çektiğimi hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor. Ayrıca sıfır çiçek, sıfır şeker ve sıfır oyuncak ayıyla.”

Tanrım.

Atlas’ın hediyelerini gördüğünde gözyaşlarına boğulacağını sanmıştım. Yarım saniye kadar vicdan azabıyla kıvrandıktan

sonra Sage, Bağlarım arasında en sevdiğinin Atlas olduğunu ve kaçarken onu da yanımıza almamız gerektiğini söylemişti. Bu gidişle kahrolası bir otobüs tutmamız gerekecekti çünkü Sawyer kız kardeşinin onsuz hiçbir yere gitmesine izin vermezdi ve sırf bizimle gelmek için Grey denen o taşı terk etmesine asla gönlüm razı olmazdı.

Felix'in de Sage'in peşini hayatta bırakmayacağından emindim.

Bağlarımı, kaçmayı ve hayatımdaki saçmalıklar yüzünden bilmem kaç tane erkekten olduğumu düşünmek istemediğim için bardağı kafama dikip içindeki sıvı ateşi iki yudumda bitirdikten sonra tekrar doldurması için Sawyer'a uzattım.

Bardağı elimden alırken pis pis sırıttı.

Bu gece fena dağıtacağız.

Haklı çıktım.

Sawyer havuz partisi için Sage'le beni arabayla Halliwelllerin evine götürmeden önce bize bir şeyler yedirip biraz ayılmamızı bekledi. Görünüşe bakılırsa bu akşamın popüler sosyal etkinliği buydu, dolayısıyla arabayı blokun aşağısına park edip arabaların sağlı sollu, çift sıra hâlinde park ettiği sokağın yukarısına doğru yürümek zorunda kaldık. Buradaki özel sitelerin çoğunda Üstün Yetenekli aileler oturduğu için arabadan indiğimizde kimse bize bön bön bakmadı. Gece havası yüzüme çarptığı gibi neredeyse tamamen ayıldım. Hava şaşılacak kadar ılıktı ve ağzım kurumuştı. Derhâl başka bir kokteyle ihtiyacım vardı.

Gittiğimiz ev birkaç ay önce gözüme süper lüks ve aşırı şaşalı görünebilirdi ama North'un ve ardından Sage'in evinde vakit geçirmeye başladıktan sonra dev malikânelerden eskisi kadar etkilenmediğimi fark ettim. Bir evin kaç tane lambrili kütüphanesi ve hizmetli odası olduğu artık umurumda değildi.

Ben asıl o evlerde yaşayanların yavşak olup olmadığıyla ilgileniyordum.

Evin içinde yürürken Sage birkaç şişe şarap yürüttü, şarabın tadı bok gibi olsa da o ortamda güzel gitmişti. İkimiz de burada olmak ve bu insanlarla takılmak istemediğimiz için yarınlar yokmuşçasına içmeye kararlıydık.

Üstün Yetenekliler dünyasının gerçekten çok küçük olduğuna karar vermiştim çünkü Meclis üyeleri yine her yerdeydi ve bu North'un da muhtemelen burada olduğu anlamına geliyordu. Bir köşede hiçbir zaman çalmak zorunda kalmadığı alkolü tüketirken buradaki diğer fazla resmî ve ukala dallamalarla gevezelik ettiğine şüphe yoktu.

Mutfaktan ve yemek odasından geçerken Sawyer kimseye çaktırmadan birkaç şarap kadehi bulmaya çalıştı. Ama böyle bir lüksü bekleyecek sabrım olmadığından şişeyi ağzıma dayadım. Sage'le birinci katta Meclis üyelerinin evi boşaltıp bahçeye çıkmasını beklerken saklanabileceğimiz bir ardiye bulduğumuzda çocuklar gibi kıkırdadık.

Onlar evi boşaltana kadar elimizden geldiğince sarhoş olmalıydık.

Haddinden büyük ve lüks bir malikânede olduğumuzdan ardiyede bir kanep ve bir masa vardı. Birkaç tane de bar taburesi vardı ve kablosuz bağlantı kuvvetli çektiği için Sawyer oturup telefonuna bakmaya başladı. Sage'le nefes almadan şarap içmeyi devam ettik.

Sage gözünü telefonundan ayırmadan dilini şaklatarak, "Felix gelemeyecek. Tıp fakültesine hazırlanan arkadaşlarıyla bir çalışma grubuna mı ne katılacakmış," dedi.

Burnumdan güldüm çünkü Felix'i kendinden uzak tutmaya çalışırken fena çuvalliyordu. Sonraki kelimelerimi sarhoş gibi peltek peltek söylemediğim için kendimle gurur duydum. "Kesinlikle onunla seks yapmalısın. Bir kere dene. Yatakta iyi

değilse mesafeli arkadaşlığa geri dönersiniz. Hiç olmazsa herkes kendi hayatına bakar.”

Sage homurdandıktan sonra biraz daha şarap içti. Telefonu yine titrediğinde dünyadan koparak Felix’le mesajlaşmaya döndü. Belli etmiyordu ama aslında o da Felix’e abayı yakmıştı. Onları birbirlerinden ayrı tutan şey korku ve Riley’nin Sage’e verdiği zarardı. Bence yeterince sabır ve nazik bir teşvikle Sage başından geçenleri aşip ona tutkun bu futbolcuyla çok daha mutlu olabilirdi.

Gabe bir saat sonra bizi o ardiyede kıkırdayarak telefonlarımızı bakarken buldu. Hepimizi şöyle bir süzdükten sonra gözlerini devirdi. “Hasiktir. Bin dolarlık şarabı götürüyorsunuz.”

Omzumu silkip şişeyi ona uzattım. “Tadı bulaşık suyu gibi.”

Başını iki yana salladıktan sonra şişeyi aldı ve neredeyse boş olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. Dışarı çıkıp sosyalleşmemiz için ısrar ederse ayağa kalkabileceğimden ya da bacaklarımın beni taşıyabileceğinden emin değildim ama en azından artık *hiçbir şeyi* takmıyordum.

“Mayolarınızı yanınızda getirdiniz mi bari?” diye sordu.

Sawyer suratını buruşturup gözlerini devirdi. “Kolluklarını getirmediler, bu durumdayken havuza girerlerse boğulurlar.”

Ağzımla içme becerime iftira edildiğine karar vererek doğruldum. Parkeye yüzüstü yapışmamak için bunu çok yavaşça yaptım ve Sage hareketlenmeme bozulduğu için homurdandı.

“Sage’in mayosuna sığmayı başarıp dallama Meclis üyeleriyle dolu bu aptal partiye gelmek zorunda kaldıysam ben o havuza girerim arkadaş.”

Sage odadan Sawyer’ın yardımıyla çıkabildi ama Gabe bana kolunu uzatınca onu ittim. Öfkeyle iç çektiğinde ona aklım tam anlamıyla başımda değilken o kahrolası bağıni benden uzak tutmasını çünkü bağımin ona ulaşmak için yırtındığını söyleyecekken kibarca dilimi tuttum. Gabe bana dokunursa

sırf bu yoğun kedere biraz ara vermek için onunla bu aptal partinin ortasında seks yapabilirdim.

Iyyy.

Böyle düşünmek bile yanlış geliyordu ama Bağlarımdan birinin yakınındayken hissettiğim o sızı ve zorlanma beni deli ediyordu. Gabe'le ateşkes imzalamak belki de iyi bir fikir değildi çünkü patlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Mutfaktan geçerken Sawyer usulca küfretti ve Sage'in yalpalayıp tökezlediğini çaktırmamak için önüne geçti. Gabe aynısını benim için yapınca irkildim, omuz genişliği benimkinin iki katı olduğundan beni her neyden koruması gerektiğine karar verdiyseler ondan tamamen gizledi.

Dışarı çıkana dek dilimi tutacak kadar aklım başımdaydı. Ama Sage fena dağıtmıştı, Sawyer küfürler ve tehditler mırıldanarak eliyle onun ağzını kapamak zorunda kaldı.

Dışarıda kalabalıktan ve alkolden uzak bir köşe bulduğumuzda Gabe fısıldayarak, "Direniş kampüse yaklaşıyor ve North'la Sharpe protokol konusunda bir anlaşmazlık yaşıyor. North seni hiçbir şeye zorlamayacağını zaten açıkça belirtti. Ondan istediğin kadar nefret edebilirsin ama şu anda seni bir sürü pislikten uzak tutuyor," dedi.

Kahretsin.

O adama hiçbir şey borçlu olmak istemiyordum ama bana büyük yardımı dokunduğunu inkâr edemezdim.

Elbisemi başımdan çıkarıp katladım ve onu Sage'in çantasına koymak için dikkatle eğildim çünkü memelerim Sage'inkilerden biraz daha büyüktü ve bu gece memelerimin dışarı fırlaması gibi bir tehlikeyle karşı karşıyaydım. Doğrulduğumda Gabe bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyordu ve bu kahrolası particilere tüm malvarlığımı sergilemediğimden emin olmak için aşağı baktım.

"Ne var? Neye bakıyorsun?"

Gabe homurdanıp usulca mırıldandıktan sonra havuza balıklama daldı. “Senden nefret ediyorum.”

Şimdi ne kabahat işlemiştim?

Sawyer soyunan Sage’e paravan olmak isterken bana çarptı. “Yapma Fallows, o kadar da sarhoş değilsin. Adama bir rahat ver.”

Hiçbir şey anlamamıştım ama sonra Sage yanıma gelip kıkırdadı. “Kim ateşini söndürmeye ihtiyaç duydu tahmin et. O şahane memelerine uygun bir mayo almamız gerekecek sanırım.”

İkisine de öfkeyle baktım çünkü sebebi bu olamazdı. Burada benden daha güzel memeleri olan en az on kız vardı ve Gabe büyük olasılıkla hepsini becermişti, kızların ona bakışları bu konuda her şeyi söylüyordu.

En azından bir konuda biraz şanslıydık, Riley ortada yoktu ama sonra Giovanna’nın benimkini babaanne mayosu gibi gösteren el kadar bikinisiyle havuz kenarındaki şezlonglardan birinde oturduğunu fark ettim. Doğrusunu isterseniz ona bikini bile denmezdi, meme uçlarıyla bacak arasını zar zor örten kırmızı, ip gibi bir şey giymişti. Akşam olmuştu, bahçenin ışıkları ve şenlik ateşi yakıldığından bronzlaşmak uğruna böyle giyindiğini sanmıyordum ve kimseye kıyafeti yüzünden sürtük damgası vurmaya çalışmıyordum ama kullanışlı bir seçim değildi.

Sage suya girdiğimiz gibi onu fark etti ve o pervasız neşesinden eser kalmayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. O eski özgüvensiz hâline geri dönmüştü.

Siktir.

“Sawyer, bizim kokteyle ihtiyacımız var. Bunun için kimin sikini yalamamız lazım? Bence sen grubumuz için kendini feda edersin, dostum.”

Sawyer belli ki daha fazla içmemize karşıydı, bana kaşlarını çatarak baktıktan sonra soyunup havuza atladı. Sırtının tamamını kaplayan kocaman bir dövmesi olduğunu fark ettim. Bilgisayar delisi, sporcu arkadaşımızın böyle bir dövmesi olduğunu hiç bilmiyordum.

Etkilenmişim doğrusu. Buz hokeycisi taşı kafeslemesine şaşmamalıydı.

Biraz ileride futbolcu arkadaşlarıyla gülüşüp şakalaşan Gabe’i göz ucuyla süzdüm. Arkadaşları onu Meclis üyelerinden mümkün olduğunca uzakta düzenlenen bir bira içme turnuvasına katılması için ikna etmeye çalıştığında Gabe hayır deyip başıyla beni gösterdi ve daha fazla açıklama yapmadı.

Ona yük olduğumu hissettim ve ben hayatta en çok bundan nefret ederdim.

“Neden burada olmam gerektiğini anlayamıyorum,” diye sızlandım çünkü herkesin başına dert olacağım bir yere gelmem için neden ısrar ettiklerini gerçekten anlayamıyordum. Üstün Yetenekliler, Bağlar ve Bağlananlarla dolu bir havuz partisine. Meclis üyeleri buradaydı. Sonra Riley, Giovanna, North ve kim bilir daha kimler? Facia denilen şeyin sözlük anlamı gibi bir şeydi bu.

Sage omzunu silkti. “Bir geçiş ayinindeyiz. Buraya gelmek istememiştim ama görünen o ki bundan yıllar sonra bugünü hatırladığımızda *iyi ki* o partiye gitmişiz diyeceğiz.”

Bunu hangi ebeveyninin aklına soktuğundan emindim çünkü Sage’in normal biri olmasını saplantı hâline getiren Maria’ydı. Riley’nin Sage’i reddetmesi Maria’yı darmadağın etmişti. Şimdi de Sage benimle takılıyordu. Maria’ya göre Bensonların aile şerefi ayaklar altına alınmak üzereydi.

Gerçekten çok saçmaydı, Sage bundan daha iyisini hak ediyordu.

“İçki masasını bulmalıyız. Bizi yeniden sarhoş edecek kadar sert bir şeyler vardır umarım.”

Sage yarım ağız gülümseyerek dudağını kemirdi ama Giovanna’yı orada görmenin tüm gecesini mahvettiği açıkça belli oluyordu. Bu durumun saçmalığı birden sinirime dokundu çünkü Sage’in gerçekten hiçbir kabahati yoktu. Hem de hiç.

Bunu kabul etmeye ne kadar gönülsüz olsam da en azından Bağlarımın beni elimde olmayan bir şey yüzünden suçlasalar bile benden nefret etmek için bir nedeni vardı. Ama yine de onlara neden kaçtığımı söyleyemezdim.

Suyun yüzeyinde hareler oluştu.

Neyse ki kimse fark etmedi ama bana *yatışmam gerektiğini* güzelce hatırlattı. Dolayısıyla Giovanna'yı kesmekten ve Gabe'e yük olduğumu düşünmekten vazgeçtim. Bu kahrolası partide ters giden şeyleri düşünmek yerine eğlenmeme baktım.

Sage'le Sawyer'ı havuzun şelale ve kaydırak olan kenarına doğru çekiştirdim. Kenara oturduğumuzda Sawyer son sınıftan birkaç kişiyi bize bira almaya ikna etti. Sage hâlâ sessizdi ama kasvetli ruh hâlinden az da olsa sıyrılmıştı ve beş dakika kadar cidden eğlenebildik.

Konuklar, ikram servisi yapan şirketin elemanları tarafından kurulan açık büfenin başına toplanmaya başladığında –çünkü bu üniversite partisinde yiyecek içecek ihtiyacı profesyonel olarak karşılanıyordu– durumumuzu değerlendirip şu anda yemek yemenin akıllıca olmadığına karar verdik. Aslında yemek yemek harika olurdu ama etrafta dolanmak öyle olmazdı.

Gabe boktan tavrını bir kenara bırakarak bana bir şeyler almayı önerdi ama onu başımdan savdım. Gabe'in sudan çıkıp bir havluya bile sarınmadan masaların oraya gitmesini izledim. Tanrım, cidden taş gibiydi.

“Salyaların akıyor. Onunla sadece gönül eğlendirmek için yatmak istemediğine emin misin?” Sage sözde fısıldayarak söylemişti ama herkesin duyabileceği kadar yüksek olduğundan kendine gelmesi için yüzüne su sıçrattım.

Sawyer havuzun kenarından ikimize de gözlerini devirdi. “Bunu onunla bağ kurmadan yapamaz ve belli ki öyle bir ihtimal söz konusu bile değil.”

Başımı sallayarak ciddi bir ifade takındım. “Kesinlikle olmaz, bağlanmak yok.”

Gabe'e bakındığımda North'la konuştuğunu gördüm. Sonra ikisi de dönüp bana baktı.

Hasiktir.

"Pekâlâ, millet, Grey dönmüş. Buradan hemen gidiyoruz." Sawyer ayağa kalkıp ellerini sallayarak Sage'e acele etmesini işaret etti.

Sage kıkırdayarak sudan çıkmaya çalıştı ama başaramadı. Abisiyle onu güç bela havuzdan çıkarabildik. Biralar yüzünden kafam yine güzel olmuştu ama kendimden geçecek kadar sarhoş değildim.

"Gabe'i bekleyip ona beni sağ salim eve götüreceğinizi söylemeliyim. Beni bırakacaksınız, değil mi?"

Sawyer bana kızdı. "Seni sarhoş ve savunmasız hâlde ortada bırakacak değiliz."

Ona güldüm. Sawyer'la rahatlamamıza ve beni gördüğünde artık irkilmemesine bir kere daha sevindim.

"Şu füzelere bak! Hey, defolu mal. Neden bu kadar popüler olduğunu şimdi anladım."

Bu sesi duyunca donup kaldım ve nihayet arkamı döndüğümde yanılmadığımı anladım. Kahrolası Martinez'di. Sage kaşlarını çatı ama bir şey yapmasına engel olmak için kolumu uzattım.

Sadece buradan gitmek istiyordum. Bir korkağın karakterim ya da vücudum hakkındaki fikrinin benim için hiçbir önemi yoktu.

"Sen benim Bağıma az önce ne dedin, Martinez?"

Arkamı döndüm ve ister istemez Gabe'in bir körük gibi inip kalkan göğsüne kapandım. Bu iyi bir hamle olmadı çünkü ikimiz de çıplaktık ve bağım o gün tensel etkileşim alanında epeyce saha tecrübesi kazanmıştı. Öte yandan Gabe beni fark etmedi, içinde köpüren öfke gözünün beni bile görmeyeceği kadar dikkatini dağıtmıştı.

O hâlini çekici bulunca bunun korumacı tavrıyla bir ilgisi olmadığını kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Gabe'in tek derdi kendi onurunu korumaktı.

"Gabe'in daha fazla alçalamayacağını düşünüyordum ki onu bir kenara atan kızın peşinde maymun oldu. Defolu malın tadı nasıl, Ardern?"

Gabe o kadar hızlı hareket etti ki iri yarı cüssesinin yanımdan geçtiğini hayal meyal görebildim. Sonra ikisi de yerdeydi. Aynı anda Sage'in önüne atlayınca Sawyer'la çarpıştık. Yaptığımız budalalıktı çünkü Sage istese hepimizi yakabilirdi.

Evden bağrıışmalar geldi ama Sage'i çite doğru iterek şekil değiştirenlerin kavgasından uzaklaştırmaya çalışırken neler olduğunu anlayamadım. Gabe'in Martinez'i fena benzettiğini görünce onunla gurur duydum. Gabe rakibini, bunu yapmaya gün boyunca devam edebilirmiş gibi arka arkaya yumrukluyordu.

Bu bana karma gibi geldi.

Sawyer homurdandı, cesaretini toplayıp Gabe'i Martinez'in üzerinden almak için kavganın ortasına daldığında neredeyse karnına yumruk yiyordu. Gabe ona karşı koymadı ama ikisi de doğrulduklarında gözlerinde kedigilleri çağrıştıran bir ifade vardı. İrisleri birer ateş çemberiyle çevrilmişti ve dişleriyle kemiklerindeki eti sıyırdığını hayal ediyormuş gibi hâlâ rakibini dikkatle izliyordu.

Bu kadar seksi görünmeye hakkı yoktu.

"Neler oluyor burada? Ne yaptın oğluma?"

Etrafıma baktığımda bir kalabalığın toplandığını ve herkesin cep telefonlarıyla bizi çektiğini gördüm. Bir havluya sarınmış olmayı isterdim ama Martinez'in babası bizi vahşi bakışlarla süzerken bundan daha önemli sorunlarımız vardı.

Martinez'in babası Gabe'den daha kısa boyluydu, takım elbise giydiğine göre ya Meclis'tendi ya da Meclis'teki biri için çalışıyordu. Oğluna çok benziyordu, Martinez'deki dallama tipi onda da vardı ve aşırı derecede sinir bozucuydu.

Gabe'in omuzlarını geriye atması ve bu pisliğin ona söyleyeceklerini sineye çekmeyi planlıyor gibi çenesini sıkması bana hiç doğru gelmedi.

“Sen her zaman böyle fevriydin. Bu yaptığın yüzünden seni futbol takımından attıracağım...”

Tepkimin nasıl görüneceğine ve North'un Meclis'teki rakiplerinden hangilerinin etrafta olduğuna aldırmadan araya girdim. “Benim yüzümden oldu. Gabe beni korumak için kavgaya karıştı.”

Sanki emir almışlar gibi kalabalık iki yana açıldı ve North'la Gryphon göründü. North'un elinde bir tabak olduğunu fark ettim ama suratlarına taktıkları öfkeden köpüren, baskın erkek maskeleri yüzünden düşünme yetimi kaybetmiş gibiydim.

Harika.

North sahneyi şöyle bir gözden geçirdikten sonra, “Ne oldu, David?” diye sordu.

Kimse bir şey söylemeyince söz alıp kendimi ateşe attım. Gabe beni korumak istemişti ve bu yüzden cezalandırılmasına izin veremezdim. Futbol onun hayatıydı ama benim kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

“TE'deki labirentte Martinez şekil değiştirdi ve beni Göl Cadısı'na yem etmek için peşime düştü. Burada da bana ağzına geleni söyleyince Gabe beni savundu.”

Gryphon'ın bakışları Gabe'le benim aramda gidip geldi. Defans oyuncusu dişleriyle derisini yırttığı için Gabe'in elinin üzeri kanıyordu. Nefesimi tuttum ve Gryphon'ın bizi yanına çağırarak bu tartışmayı bitirmesini bekledim. Ama o diğer adama dönerek, “İşi çok ileri götürse bile Bağını koruduğu için Gabe'i suçlayamazsın,” dedi.

David'in bakışları bana kaydı, gözleri parlamaya başlayınca Gryphon önüme geçti. Elleri vücudunun iki yanında gevşekçe sallanıyordu ama omuzlarındaki gerginlik bana bu Üstün Ye-

tenekli adam yanlış bir şey yaparsa ona haddini bildireceğini söylüyordu.

North yemek dolu tabağı elime tutuşturup David'e doğru bir adım attığında etrafımızdaki kalabalık birden sessizleşti. Ortama yayılan korku o kadar kolay hissedilebiliyordu ki bu yüzden boşulacağımı sandım.

North'un yapabildiği şey her neyse onları tir tir titretmeye yetmişti.

“Onu eve götür, Gabriel. Sage'i de. İkisini de götür buradan.”

Kimse onun kararını sorgulamaya cesaret edemedi. North'un ona böyle sertçe emretmesi Gabe'i bile rahatsız etmemiş gibiydi. Bir havlu alıp omuzlarıma sardı, Sawyer da Sage'e aynısını yaptı ve bizi dışarı çıkardılar. Ayaklarımı yere sağlam basabildim, şaşırtıcı bir şekilde Sage de yalpalamadan yürümeyi başardı.

Eve döndüğümüzde Gabe alayla gülüp başını salladı ve kulağıma eğilerek, “Eşsiz bir yalancısın,” diye fısıldadı. “Yalnızca bir profesyonel Gryphon'ı öyle kandırabilirdi. North'u bile ikna ettin,” dedi.

On Yedinci Bölüm

6'da hazır ol.

Gabe'in mesajı beni sabahın beşinde uyandırdı. Başım çatlıyordu, bok gibi hissediyordum ve tüm huysuzluğum üzerimdeydi. Bunun akşamdan kalmalık olduğunu reddedip susuzluktan böyle hissettiğime ikna olarak biraz su içtim.

Dünden sonra onun tarafından uyandırılmaya kızamazdım ama ortada önemli bir neden olmadan sabahın köründe Gabe'i göreceğim beni heyecanlandırmamıştı.

Dün gece, partiden sonra benimle odama gelmişti. Beni odama kadar sağ salim getirmiş, merdiveni çıkarken homurdanmama ve ayağımın takılmasına hiçbir şey söylememişti. Dolayısıyla onunla gerçekten barış imzaladığımızı düşünüyordum. Onun için yalan söyleyip suçunu örtbas ederek kendimi kanıtladığımdan bu arkadaşlığa bir şans tanıyacağını ve bana her fırsatta saldırmaktan vazgececeğini umuyordum.

Günlük kıyafetlerimi giydim çünkü sabahın bu saatinde yemekhane dışında kampüste hiçbir yer açık olmadığı için kimseyi etkilemeye ihtiyacım yoktu. Bedenim forma girmeye

başladığından tişörtümün bol geldiğini fark ettim. Yeni kıyafetler almak için *cidden* bir iş bulmam gerekiyordu.

Onca emek verdikten sonra bedenimi gururla gösterme imkânım bile yoktu. Kahretsin.

Ayaklarımı yere vura vura, tüm binayı ayağa kaldıracak kadar gürültü yaparak merdiveni indim. Hepsi birer dedikoducu sürtük olduğundan bahar tatilinden önceki son gecelerini mahvetmek umurumda bile değildi. Gabe’le aynı anda binanın önüne vardık. Motoruyla önümde durup bana yedek kaskı uzattı.

Kaskı taktım ve arkasına oturmak konusunda artık profesyonelleştiğimden bir dakikadan kısa sürede tozu dumana katıp motoru kükreterek sokakta yol almaya başladık. Sabah güneşi daha şimdiden keskin bir ışıkla parlıyordu ama sabah serinliği beline doladığım çıplak ellerimi dondurmuştu. Sonunda TE merkezinin önünde durduğumuzda Gabe kontağı kapatıp kışımın üzerine yapışmadan motordan inmem için kolunu uzattı.

Buraya geleceğimizi düşünmemiştim ama Gabe’in anahtarı vardı. Birlikte içeri girdik, bana yolu gösterdi, ışıkları yaktı ve çantasını almak için erkeklerin soyunma odasına girdi. Ben de aynı amaçla kadınların soyunma odasına girdim. Labirentteki kan banyosundan sonra mucizevi bir şekilde dolabımda beliren yeni spor ayakkabılarımı yalnızca bir kere giydiğim için hâlâ gıcır gıcır ve bembeyazlardı.

Üniversitenin zarar gören özel eşyaları değiştirmeye bütçe ayırdığından haberim yoktu ama Draven’ın neden insanlardan eşek yüküyle para aldığı belli oluyordu.

Yanma gittiğimde Gabe bana sııttı. Nedense pek neşeli görünüyordu. “Sabahın köründe, daha sokağa çıkma yasağım kalkmadan beni antrenman yapmak için mi yatağımdan kaldırdın? North’un beni kilit altında tutma saplantısını nasıl aştın?”

Gabe sesimin borazan gibi çıkmasına güldü. Çantasını duvarın dibinde yere bırakıp tişörtünü çıkardı. Bunu yaparken gerilen kaslarını izlememek için tüm gücümle savaştım ama

ben de insandım ve Gabe'in çekiciliğini tarif etmeye kelimeler yetmezdi.

Kahretsin. Bağım devreye girmeden ona bakmaktan vazgeçmeliydim.

“Sen her ne kadar buna inanmak istemesen de North seni TE'ye işkence olsun diye kaydettirmedi. Direniş her gün sokaklardan Bağları kaçırıyor. Duyduklarımız gerçek vakaların *yarısı* bile değil. Özellikle de bir yeteneğin olmadığı için kendini savunmayı öğrenmelisin. TE'de iyi gidiyorsun fakat meşru müdafaa konusunu henüz işlemedik. North'a sana antrenman yaptıracağımı söylediğimde bu konuda yardıma ihtiyacın olduğunu kabul etti.”

Acıttı.

Aslında doğru söylüyordu ama bu sözleri onun ağzından duymak yine de beni incitmişti. Özellikle de bunu üzeri çıplak bir hâlde çantasını karıştırırken yapması hiç hoş değildi. Vay canına, sırtı bile acayip kaslıydı. Bizim yaşımızdaki birinin kasları nasıl bu kadar belirgin olabiliyordu? Böyle şeyler zaman almaz mıydı? Belki de şekil değiştiren genlerinin etkisiyle olan bir şeydi ve ben bunun meyvesini yiyordum.

“Bakıyorum ağzın sulandı,” dedi Gabe ve her bir hecesinden kendini beğenmişlik akmasına rağmen bu ânın etkisiyle onunla biraz flört etmek güvenli geldi.

Bu sınıftaki kaslı ve taş vücutlu kızlara benzemediğimin farkındaydım ama geçmişte çirkin olmadığımı bilecek kadar ilgi görmüştüm. Çantamı onunkinin yanına atıp tişörtümü çıkardım. Yalnızca spor sütyenimle kaldığımda çantamdan atletimi almak için eğildim ve bu sırada memelerimi sergilemekten kaçınmadım.

Gabe boğuk bir ses çıkardıktan sonra nefesini tuttu.

Dilimin ucuna kadar gelen zafer çığlığını bastırmak zorunda kaldım ve atleti başımdan geçirirken memelerimin her

zamankinden daha belirgin görünmesi için sırtımı gereğinden biraz fazla dikleştirdim.

“Çok adisin. Sana yardım etmek için buradayım ama seksi yasaklayan sensin,” dedi Gabe boğuk bir sesle. Sonra su şişesini alıp vücut geliştirme aletlerinden birinin yanına gitti.

Kıs kıs gülerken azgın ve ahmak bir pislik gibi görüldüğümün farkındaydım ama Gabe’in hakkımdaki düşüncelerine aldıramayacak kadar yorgun ve kibirliydim. “Ben kazanmak için oynarım, sana dersini vermeden önce bunu öğrensen iyi edersin.”

Gabe omzunu silkti ve alete bana uygun ağırlıkları takmaya koyuldu. “Sen yapacağını yaptın, Fallows. Bu saatten sonra hiçbir şey koymaz. Ağırlık sehpasında en fazla kaç basabiliyorsun?”

Kahretsin.

Bana laf sokmasına aldırılmamaya çalışarak elimden geldince tekdüze bir sesle yanıtladım. “Üç kilo.”

Gözlerini devirdikten sonra bana sert bir bakış attı. “Kıllığına söylediğini biliyorum ama beşle başlarsak sonsuza kadar yerimizde sayarız. Buradan hiç çıkamazsın.”

Aslına bakarsanız üç kilo derken doğru söylemiştim ama ağırlıklara dokuz kilo daha eklemesine ses çıkarmadım. Başıyla başlamamı işaret ettiğinde sırf onu uyuz etmek için işi ağırdan aldım ama aynı zamanda bunu becerebileceğimden de emin değildim doğrusu.

Yarım saat sonra ölsem de kurtulsam diye düşünmeye başlamıştım.

Direnış beni bulursa yere yatıp ölmeyi yeğlerdim çünkü hiçbir şey bu antrenmandan daha korkunç olamazdı. Vivian’ın antrenmanlarını çok ağır sanmıştım ama Gabe’inkinin yanında çocuk oyuncağı kalmışlardı. Gabe’e o aptal zeytin dalını uzattığıma pişman olmaya başlamıştım.

Onları terk etmemin intikamını benden böyle alıyordu.

“Daha da kılımı kıpırdatmam. Beni bir alete daha oturtursan *imdat, adam öldürüyorlar*, diye bağırıp buradan kaçacağım. Polise giderim, Yeteneksizler bu tür bir tacizden kurtulmama yardım edecektir.”

Gabe dramatik sözlerime gözlerini devirdi. Antrenmanda o da terlemişti ama benim gibi nefes nefese kalmamıştı. “Antrenmandan sonra derdini Gryphon’a anlatabilirsin. Setlerin tekrarlarını o yazdı. Bunu kaldırabileceğini düşünüyor gibiydi ama onu arayıp durmadan sızlandığını söyleyeceğim.”

Kahretsin.

Gabe beni nasıl gaza getireceğini öğrenmişti çünkü söylediği şey benim kırmızı çizgimdi. Ânında ağırlık kaldırmaya geri döndüm ve ölmek için dua etmeye başladım. Antrenmanı tamamlamak için bildiğim tüm dikkat dağıtma yöntemlerini deneyerek bir saat kadar dayanabildim. Sonunda mindere serilir serilmez Gabe bugünlük işimizin bittiğini söyledi.

“Seni yurda kucağımda taşıyamam, bu yüzden toparlansan iyi edersin.”

Küfretmeye yeltendim ama sadece homurdanabildim ve Gabe buna gülüp geçti. Bir daha hareket edemeyeceğim için bundan sonraki hayatımı bu minderin üzerinde sürdüreceğimi kabullendim. Şu iğrenç, terli giysilerimi değiştirsem iyi olurdu aslında ama çantam bir metre kadar uzaktaydı ve onu oradan almam gerektiğini düşününce az kalsın ağlayacaktım. Gabe sızlanmama daha fazla dayanamadı ve soyunma odasına giderken çantamı üzerime attı. Az sonra su sesi duydum. Yerden kalkmak için tahminen on dakikam vardı.

Her bir saniye benim için önemliydi.

Bana her sabah antrenman yaptırmakta ısrar ederse Gabe'le arkadaş olmamızın tahminimden daha zor olacağına karar verdim. Ama sonunda kendimi yerden kazıyabildiğimde beni yemekhaneye götürdü, ikimizin de bozmak istemediğı hoş bir sessizlik içinde kahvaltı ettik.

Öğrencilerin çoğunun onu tanıyıp sevmesine şaşıırıyordum. Buradaki vaktimizin yarısı Gabe'e sporla ilgili bir şeyler sormak üzere masamıza uğrayan tiplerle tanıştırılmamla geçti. Onlara karşı nazıktım ama dost canlısı olduğum da söylenemezdi çünkü açıkçası arkadaş çevrem benim zevkime göre biraz fazla genişlemişti. Sadece Sage'le takılmaktan mutluydum ama şimdi Sawyer, Felix, Gabe ve Atlas vardı. Atlas'ın mesajları sabah gözümü açtığında gördüğüm ilk şey ve gece uyumadan önce gördüğüm son şey olmaya devam ediyordu.

Onları ardımda bıraktığımda bu kadar çok insanı özlemeye dayanamazdım.

Gabe'e bitirmem gereken ödevler olduğunu söyledim. Ruh hâlimdeki ani değışikliğı sorgulamadan benimle odama kadar yürüdü. Yalnız kaldığımda Sage'le Atlas'a mesaj atarak ders çalışacağımı söyledim ve günün geri kalanını ihtiyaç duymaya başladığım tüm bu insanlarla buraya hapsoldüğümü düşünmekle kafayı yememek için telefonumla oynayarak geçirdim. Kahretsin, hepsine muhtaçtım. Dostluklarına daha önce hiçbir şeye duymadığım kadar ihtiyaç duyuyordum ve hapi yutmuştum.

Öğleden sonra kendimi zorlayarak nihayet ders kitaplarını açabildim. Gece yarısı olup da gözlerim kanıyormuş gibi yanmaya başladığında yattım.

Sabahın dördünde telefonumun çalmasıyla uyandım.

Onu duymazdan geldim çünkü bu sefer hangi Bağım beni tatlı uykumdan uyandırarak haftamı mahvetmeye çalışıyorsa cehenneme kadar yolu vardı. Telefon yine çalmaya başlayınca dar ve rahatsız yatağımda sırtüstü dönüp yastığı başıma bastırdım. Aslında telefonu açmam gerektiğini biliyordum, Bağlarım laf

olsun diye beni gece gece aramazdı, muhtemelen acil bir durum vardı ama Gabe'le dünkü antrenmandan sonra  l  gibiydim.

On dakika sonra kapım yumruklandığında bunu o kadar da kolay duymazdan gelemedim.

Dışarıdaki pisliği memnuniyetle  ld rebilirdim.

Yataktan fırlayıp kapıyı sertçe açtım ve tam laflar saydırmaya hazırlanıyordum ki Gabe'i nefes nefese ve dehşet içinde karşımda görünce kızgınlığımı unuttum. Onu telaşla içeri aldım. Altındaki basket  ortu dışında çıplaktı ve güneş yanığı teni dandik başucu lambamın ışığında tunç gibi parlıyordu.

Tek kelimeyle harikuladeydi.

Koridordaki kapılardan birkaçı açıldı.  atık kaşlı kızlar başlarını dışarı uzatarak Gabe'in karga bokunu yemeden bir züccaciye d kk nına girmiş fil edasıyla kapıma dayanması benim su ummuş gibi beni öfkeyle süzdüler.

"Telefonun nerede? Neden a mıyorsun?" diye bağırdı Gabe bo uk bir sesle ama işlevini yitiren beynimi yeniden  alı tırmakla meşgul olduğum için ona cevap veremedim. Gabe'i görmek her zamanki hazırcevaplığım la alaycılığımın b nyemi terk etmesine neden olmuşt . Bana sürtünerek odaya girerken ayaklarının da çıplak olduğunu fark ettim. Beynim randımanlı  alı masa da bazı taşlar yerine oturdu.

Buraya  ekil de i tirerek gelmişti.

"Ne oldu? Gabe, söylesene neler oluyor?" Kapıyı kapayıp sırtımı yaslandım. Odayı turlamaya ba layan Gabe'e bakmamak için kendimle mücadele ettim. Gabe, sanki her an çatlak, boktan aynamın ardında pusuya yatmış orduya karşı bizi korumak zorunda kalacakmış gibi tüm eşyaları dikkatle inceliyordu.

"Bu gece on iki  st n Yetenekli kaçırıldı.     bu bina dandı. Bir partiden dönerken pusuya d   r lm  ler. North takip cihazının hareket etmediğini söyledi ama gelip kendim bakmak istedim."

Siktir.

Cidden siktir. Bu iş kontrolden çıkıyordu ve gitmeme izin vermezlerse yakalanmam an meselesiydi. Bu da her şeyin sonu olacaktı. Korkmamın acısını Gabe'ten çıkardım. “Kahrolası bir dadiya ihtiyacım yok!”

Bana dönüp öfkeyle, “O zaman o *sıçtığımın* telefonunu açacaksın!” diye kükredi.

Her zamankinden daha dürüst olmak gerekirse beni aradığında cevap vermediğim için bunca yolu koşması çok tatlı bir davranıştı. Öte yandan beni burada tutan arkadaşlarımın ve bağlılıklarımın olduğunu düşündükçe de hâlâ ölesiye korkuyordum. “North’un GPS’i kontrol ettiğini söyledin. Buraya gelip koca binayı ayağa kaldırmana gerek yoktu!”

Gözlerini kıstı. Sonra sabrı taşmak üzereymiş gibi derin ve yatıştırıcı bir nefes aldı. “Arkadaş olduğumuzu söyledin ve arkadaşlar böyle yapar, Oli. Telefonunu açmayınca kaçırılmadığından emin olmak zorundaydım. Benim arkadaşlık anlayışım bu. İşine gelirse.”

İşime gelmek zorundaydı çünkü onunla didişmekten bıkmıştım. Durumumuzu değiştiremezdim ve kesinlikle onun yanında gardımı düşüremezdim ama içimde onunla tartışmak için tek bir istek kalmamıştı.

“İyi, tamam. Şimdi iyi olduğumu biliyorsun işte. Söz veriyorum bir dahaki sefere telefonumu açacağım. Evine git, ben de birkaç saat daha uyuyayım.”

Yatağıma oturduğumda üzerimdeki eski püskü şortla atleti fark ettim. Neyse ki Gabe ya buna dikkat etmedi ya da sağ olsun bir evsize benzememle ilgili yorum yapmadı. İğrenç yastığıma başımı koydum ama Gabe orada dikilmiş, hiçbir özel eşyamanın olmadığı bu siktiriboktan odadaki hâlimi dünyanın en enteresan şeyi gibi izlerken rahat etmem mümkün değildi. Düzgün bir nevresim takımım ve bir battaniyem bile yoktu.

Ona attığım ters bakışı görmezden gelip kapıya yaslanarak yere oturdu. Gözleri karanlıkta hafif parlıyordu, yeteneğiyle baş etmeye çalıştığının tek emaresi buydu.

Gerçekten onunla tartışacak havada değildim. Yorgun bir sesle konuştum. “Hâlâ bitkinim, Gabe. Bırak uyuyayım.”

Omzunu silkip küçük, kirli pencereden dışarı baktı. “Kahrolası Direniş insanları kaçıırken seni burada yalnız bırakmayacağım. Uyu hadi. Sabah dersten önce birlikte yemekhaneye gideriz.”

Homurdanıp örtümü çeneme kadar çektim. Ama o buradayken uyumaya çalışmak çok garipti. Dolayısıyla denemekten vazgeçtim. “Meclis bu konuda ne yapıyor? Arkalarına yaslanıp insanların kaçırılmasını izlemiyorlardır herhâlde?”

Gabe’in uzun bir nefes verdiğini duydum ama gözlerimi tavandan ayırmadım. “Bazıları tam olarak bunu yapmak istiyor. Bir plan yapıp onlarla savaşamayacak kadar korkaklar. Bu yüzden ahlaktan dem vurup barışı korumaya çalışıyorlar.”

Siktirsinler. Bu insanlara ahlak filan vız gelirdi. Çünkü onlar tüm zayıflıkları ve ahlak gösterilerini karşılarındakini mahvetmek için kullanırlardı.

Bunu kesin olarak biliyordum.

“North ne düşünüyor? O kadar para ve nüfuzla toplum için ne yapıyor?” Bunu sert bir sesle sordum ama Gabe hemen cevap vermedi. Oda sırlarımızın elektriğiyle yüklü bir sessizliğe gömüldü.

Yastığımın altında duran telefonum titrediğinde hiç düşünmeden elime aldım ve Atlas’ın mesajını gördüm.

Kaçırılma olaylarını duydum. Bu gece burada da yedi kişiyi kaçırdılar. Transfer için baskı yapacağım. Burada oturup bu pislikle tek başına uğraşmana izin veremem.

Yutkundum çünkü gelmesini gerçekten istemiyordum. Aramızda mesafe olduğu için o benim tek neşe kaynağımdı. Buraya gelirse diğerleri gibi ondan da uzak durmam gerekecekti ve bunun düşüncesi bile beni mahvediyordu.

“Kimin telefonu o?”

Hasiktir.

Telefonu örtümün kıvrımlarının arasına attım ama onu gizlememin hiçbir anlamı kalmamıştı. Gabe görmüştü ve North’un verdiği eski model iPhone olmadığını anlamıştı. Atlas’ın bana kuryeyle yolladığı telefon yepyeniydi. Ayrıca faturalı bir hattı vardı, yalnızca Atlas’la mesajlaşmak için kullandığımdan kabul etmiştim.

“Oli, nereden buldun onu?”

Gözlerimi devirdim ve Gabe beni kendi malları gibi gördüklerini ve tüm özgürlüklerimi elimden alabileceklerini düşündüklerini bana bir kez daha gösterdiği için ona arkamı döndüm. “Atlas gönderdi. Hadi, bunu hemen North’a yetiştir. Sen onun uslu köpeğisin ya.”

Yine sessizlik oldu ve usulca mırıldandı. “Lanet olsun. Sen cidden pisliğin tekisin, Fallows.”

Buna rağmen gitmeye yeltenmediğinde sonunda uykuya daldım.

On Sekizinci Bölüm

Hiçbir şey olmamış gibi derslerimize girip çıktık. Bu gerçekten çok tuhaftı.

Gabe yurt odama yaptığı doğaçlama ziyaret ve telefon yüzünden tartışmamışız hiç yaşanmamış gibi davranıyordu ve her sabah onunla Gryphon'ın meşru müdafaa antrenmanını yapmaya başlamıştık. North telefonu almak için kapıma dayanmamıştı, dolayısıyla Gabe'in bunu ona ispiyonlamadığını varsaydım. Kaçırma olaylarıyla ilgili kimse endişeli görünmüyordu ama kampüsteki güvenlik görevlisi sayısının artırıldığı dikkatimi çekti. Binadan binaya geçerken çaktırmadan bizi izliyorlardı.

Sawyer, Sage'e yapışık yaşıyor, ondan ancak kendi derslerine girmek için ayrılıyordu. Bunu da sırf Gabe'in peşimizde bir gölge gibi dolaştığını bildiği için yapıyordu. Koridorlara daha dikkatli baktığımda tüm Bağlanan gruplarının güvende olmak için birbirlerine yapışmış gibi gruplar hâlinde gezdiğini fark ettim. Bu yüzden belki de bu duruma karşı göründükleri kadar kayıtsız değillerdi.

Cuma günü Gabe’le TE’ye gitmek için Sage ve Sawyer’dan ayrıldık. Derslerden önce yaptığım fazladan antrenmanlara rağmen diğer öğrencilerle birlikte o sınıfta olmaktan hâlâ tırsıyordum. Vivian’ın bizi yine labirente götürmesini bekledim. Oraya son gidişimizden kalma ağrılarım hâlâ gememiştı.

Ama bizi labirente götürmedi.

Antrenman kıyafetlerimi giyip eğitim alanına gittiğimde Taktik Ekiplerinden tiplerle karşılaştım. Yarışı başlarını çevirip bana baktı ve onları tanıdığımı fark ettiklerinde bu iş daha da sevimsiz bir hâl aldı.

Aralarında beni yakalayıp buraya getirenler de vardı.

Çalıştığım kafede beni yere yapıştıran herifin yanma gidip taşaklarına atalarının bile hissedeceği bir tekme atmaya hazırlanıyordum ki Vivian dersin başladığını haber verdi. “Kendinizi savunma teknikleri üzerinde çalışacak ve mindere çıkacaksınız.”

Herkesin bodrum kata ineceğimizi söylediği zamanki gibi homurdanmasını bekledim ama odada bir heyecan fırtınası esti. Kızlar sorgularcasına birbirlerine bakmaya koyulurken erkekler bunu bir gösteriş fırsatına çevirmiş gibi esneme hareketleri yapmaya başladı.

Grubun arkasında, her zamanki yerimde durmaya devam ettim ama Gabe tepeme dikildi ve futbolcu birkaç arkadaşı da beni saygılı bir tavırla selamlayarak bize katıldı. Gabe’i omzumla hafifçe dürtüp soğukkanlılıkla öldürmek istediğim herifi işaret ederek, “şunun adı ne?” diye sordum.

Kaşlarını çatarak baktıktan sonra kulağıma eğilip, “Kieran Black. Gryphon’ın yardımcısı. Asabi biridir. Ondan uzak dur,” diye fısıldadı.

Başımla onayladım ama Gabe benim de asabi biri olduğumu unutuyordu. Fitilim ateşlenmişti bir kere. İim yangın yerine dönmüştü, o dallamayı kle çevirmeye hazırdım.

“Neyi ne kadar hatırladığınızı görelim bakalım. Hanna, Ty, mindere. Bize üzerinden geçtiğimiz temel duruşları, hamleleri ve nasıl savunma yaptığınızı gösterin.”

Gabe’in takım arkadaşlarından biriyle başka bir kız öne çıktı. Hanna dedikoducu ve işveli bir kız değildi. Omuzları o kadar biçimli ve kaslıydı ki karşısına çıkan herkesi yere serebilir gibi görünüyordu. Üstelik taşaklı bir tip olduğu çok belliydi, tüm bunlar gözümün korkmasına yetmişti.

Pekâlâ.

Öte yandan ben bu pozisyonları Gabe’le zaten çalışmıştım ama bundan birine bahsedecek kadar aptal değildim. Hanna’yla Ty’in hareketleri tekrarlamalarını bunları ilk kez görüyormuşum gibi izlemekle yetindim.

Hanna bariz şekilde benden iyiydi ama Ty’in ayak hareketleri baştan savmaydı. Bunu benim gibi Vivian da fark etmiş olacak ki yüzü asıldı ve Ty’in ayak bileğini tekmeleyince iki rakip nefes nefese yere yığıldı.

Kıkırdamamı bastırmama rağmen Kieran’ın öfkeli bakışlarının hedefi oldum. Gryphon bana bakmaya tenezzül bile etmedi ki bunun değersiz bir ufaklık olduğumu düşünmesiyle ilgili olduğunu bildiğimden biraz incindim.

Hanna ve Ty ayağa kalktığında Vivian gür sesiyle bağırdı. “Kurallar basit; hiçbir koşulda yeteneğini kullanmadan rakibinin sırtını mindere yapıştıran kazanır.”

Harika, sonunda kazanma şansımın olduğu bir yarışmada mücadele etmeye hazırlanıyordum. Gabe’in gösterdiği hamlelerle beni hafife alanları yenebilecektim. Geçirdiğim boktan haftadan sonra özgüvenim tazelenecek ve keyfim yerine gelecekti.

Bir yeteneğim olmadan da kendimi koruyabildiğimi gören Bağlarım belki ayaklarını denk alırdı. Bundan kuşkuluydum gerçi ama umut etmekten zarar gelmezdi.

“Fallows, mindere. Diğerlerinden ne kadar geride olduğunı görmem gerek. Sonra onlara yetişmen için bir planlama yapabilirim.”

Vivian’a gözlerimi devirip sııttım. “Benimle uğraşmaya devam edersen insanlar hakkımızda dedikodu yapmaya başlayacak, ihtiyar.”

Önümdeki Taktik Ekibi’nden tipler sevgili antrenörleriyle böyle konuşmamı gerilerek şok içinde dinledi. Ama Gryphon sadece başını iki yana sallamakla yetindi ve benim dışımda her yere bakmaya devam etti.

Bundan ölesiye nefret ediyordum.

“Kapa çeneni. Laf yarıştıarak elimden kurtulamazsın. Hadi bakalım, Hanna’yla mindere çık. Beni yeterince etkilersen belki bu saygısızlığını hoş görebilirim. Aksi hâlde canına okuyacağım.”

Öne doğru yürürken Vivian’a kötü kötü baktım. “Buna saygısızlık diyorsan daha beni havamdayken görmemişsin demektir. Tamam, sapık zevklerini tatmin etmek için beni ateşe at bakalım.”

Gabe sııttı ve yaşlı antranör onunla küstahça konuşmamı eğlenceli bulduğunu görmesin diye başını mindere eğdi. İçimden bir ses bunun onun da yanına kâr kalmayacağını söylüyordu.

Hanna formunda ve kaslıydı, ona yaklaştıkça tereddüdüm arttı çünkü yakından bu kadar sağlam göründüğünü bilmiyordum. Pis pis sııttmadı, beni kışkırtmaya çalışmadı, sadece ayakkabılarımı çıkarıp mindere doğru ilerlememi bekledi. Vivian dövüşe başlamamızı söyleyene kadar karşılıklı dikilip birbirimizi süzdük.

“Başlayın.”

Hanna’nın ilk hatası ânında saldırmak oldu, üzerime atıldı ve hamlesini yaptı ama Gabe bir hafta boyunca aynı şeyi yaptığından buna hazırlıklıydım. Rakibimin ivmesini avantaj olarak kullanıp onu omzumun üzerinden mindere savurmak, nefes almak kadar kolay oldu.

Gabe, Hanna'nın rahat iki katıydı, dolayısıyla biraz fazla sert davranmıştım. Ama götlük ettiğim için ondan özür dilemeden Hanna yeteneğiyle beni iterek odanın karşı duvarına doğru uçurdu.

Utanç verici bir feryat kopardım. Onu bileğimin hakkıyla yendiğim hâlde kuralları çiğnemesine şok olmuştum.

"Tanrı aşkına, birinizin Fallows'u yaralamadığı bir ders yapabilecek miyiz? Bu gidişle bu çocuğa acil serviste öncelik kartı çıkartmamız gerekecek," diye homurdandı Vivian ama ayağa kalkıp ona elimle iyi olduğumu işaret ettim.

"Ben iyiyim, evrak işi çıkacak diye boşuna tribe girme."

Çevremdekilerden gergin kıkırtılar yükseldi. Benimle birlikte güldükleri için cinayete kurban gitmekten korkar gibiydiler.

Ensemi ovuşturdum ama kuyruğu dik tutmaya falan çalışmıyordum, gerçekten iyiydim. Çatık kaşlı Hanna burnumun dibinde belirince şaşırdım.

"Özür dilerim, bunu yaptığımı inanamıyorum! Yeteneğimin kontrolünü yıllardır kaybetmemiştim. Ne olduğunu hiç anlamadım. İyi misin? Seni revire götürelim mi?"

Yeterince samimi görünüyordu ve elimi sallayarak onu geçiştirdim. "Dert etme. Bu fırlatıldığım ilk duvar değil."

Hanna başını *peki* dercesine sallayıp doğruldu ve Vivian'a döndü. Ama üzerine bayılmamı filan bekliyormuş gibi yakınımda durmaya devam etti. Dikkatimi yeniden sınıfa yöneltmeye çalıştım fakat odanın havası değişmişti, ortama yoğun bir gerginlik hâkimdi. Çevreme bakınıp gerginliğin kaynağına dair bir iz göremeyince yine minderlerde dövüşenlere odaklandım.

Dersin geri kalanında kenarda oturmak zorunda kalmama rağmen kıran kırana bir mücadele başlamıştı ve izlemesi çok keyifliydi. Bilmem kaç tur sonra gruplar giderek azaldı. Gabe tüm dövüşleri kazanıp sona kalınca ancak bir Bağ'ın Bağ'ı için hissedebileceği türden bir gururla koltuklarım kabardı.

Vivian *aferin* diye homurdanmakla yetindi ama Gabe'in antrenörü sanki onu göklere çıkarmış gibi böbürlenmesi doğrusu biraz tuhaf kaçtı. Hepimiz üstümüzü değiştirmek için soyunma odalarının yolunu tuttuğumuzda Hanna yine dibimden ayrılmadı. Özrünün bir aldatmaca olduğundan ve iç çamaşırlarımla kaldığım anda bana yumruk atacağından kuşkulananmaya başladım. Ama soyunma odasının kapısı kapanır kapanmaz rahat bir nefes aldı.

"Oh be. Seni duvara fırlattığım için Shore'un Taktik Eki-bi'nin hayatımı karartacağını sandım. Sana yemin ederim isteyerek yapmadım. Yeteneğimin neden kontrolden çıktığına dair hiçbir fikrim yok."

Bunları telaşla, bir solukta söylemişti. Gryphon'un soyadının Shore olduğunu ancak birkaç saniye sonra hatırlayabildim. "Sen onlara aldırma. Vivian'ın kurallarını çiğnediğin için şok olmuşlardır. Endişelenme, yaralanmadım."

Hanna inledikten sonra spor kıyafetlerini çıkarıp kotuyla tişörtünü giydi. Ben herkesin önünde üstümü değiştirirken kendimi rahat hissetmiyordum ama bunun tek nedeni giysilerimin yarısının artık bedenime uygun olmamasıydı ve istediğim gibi görünememek utanç vericiydi.

"Zoey'nin başına gelenler ortada. Senin yanında dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Bunun tekrarlanmasına izin vermeyeceğim."

Kaşlarımı çattım ama kendi kendine söylenmeye devam edince sözünü kesmek zorunda kaldım. "Zoey takım arkadaşına adilik ettiği için dersten atıldı, benimle bir ilgisi yok. Sakin ol, Gryphon zaten bana tahammül edemiyor. Sana bir şey olmaz."

Hanna durup bana baktı. Sonra başını iki yana salladı. "Shore, Zoey'nin ailesiyle bizzat görüştü. Zoey'le birlikte bir ödev hazırladığımız için oradaydım ve hayatımda gördüğüm en ürkütücü şeydi. Kişisel meseleleriniz bir kenara, sen hâlâ

onun Bağısın ve Gryphon Shore bir anlık öfkeyle kızdırmayı göze alabileceğin biri değildir.”

Çantasını omzuna atıp söylediklerini sindirmemi beklemeden telaşla odadan fırladı. Ben soyunma odası boşalana kadar avucumda buruşturduğum *sweatshirt*ümle öylece dikilerek Bağlarım ile ilgili bildiğimi sandıklarımı sorguladım.

Gabe’le beraber Bağ yemeğimiz için North’un malikânesine gittiğimizde hâlâ karmaşık duygular içindeydim. Hiçbiriyle ilişki durumumun net olmaması son derece rahatsız ediciydi ve Gabe birden ağlamaya başlamamı bekler gibi beni endişeyle süzüyordu.

Aslında haksız sayılmazdı çünkü gerçekten ağlayabilirdim.

Gabe her zamanki gibi kapıyı anahtarıyla açtı ama içeri girdiğimiz gibi evin iki çalışanı ve North’un şoförü yolumuzu kesti. Gabe oralı olmasa da ben kendimi çok rahatsız hissettim çünkü bu insanları defalarca görmeme rağmen hâlâ isimlerini bilmiyordum. Bu bana sınıf ayrımcılığı yapmak gibi geliyordu. Kendimi onlara doğru düzgün tanıtmamam denyoluk değil de neydi!

Şoför başını eğerek beni nazikçe selamladıktan sonra çalışanları işaret etti. “Bayan Fallows, Meclis Üyesi Draven bu akşam şehirdeki bir akşam yemeğine katılacak. Siz de ona eşlik edeceksiniz. Şu anda bir telefon görüşmesi yapıyor ama bir saat sonra hazır olmanızı istediği için acele etmeliyiz.”

Yok daha neler? Böyle bir şeyi hayatta kabul edemezdim. “Ben—”

“Bayan Fallows, gerçekten acele etmeliyiz. Meclis Üyesi Draven bir süre sizinle görüşemeyecek ve çok işimiz var.”

Arkamı dönüp kampüse kadar koşmayı planlıyordum ki Gabe elini sırtıma koyup beni çalışanlara doğru hafifçe itti.

Labirenti andıran evin ikinci katındaki bir yatak odasına götürüldüm ve kadınlar ânında üzerimde işe koyuldu. Beni soyup North'un bu gece yanında istediği güzel, itaatkâr ve uysal Bağ'a çevirmek için kolları sıvadılar.

Bunun bana harikulade bir Dior elbise giydiren kadının ve eflatun saçlarımı dikkatle inceleyen ürkek kızın suçu olmadığını fark ettiğimden dilimi tuttum ve işlerini yapmalarına izin verdim. North saklandığı taşın altından çıktığında o küstah ve gösterişçi kıcına tekme basmayı planlıyordum, o ayrı.

Ama çalışanlar beni nasıl idare edeceklerini bildikleri için North'un kim bilir neresinde olduğu alt kata geri götürülmek yerine varlığını bile bilmediğim bir asansörle doğruca garaja postalandım. Beni bir Rolls Royces'a bindirip kaçmamam için kapıları kilitlediler.

Sakinleşmek için yıllar içinde öğrendiğim çeşitli meditasyon yöntemlerini denedim. Yoksa birini bıçaklayacağımdan korkuyordum. Adet dönemimde olmam ve hormonlarımın beni kana susamış bir canavara dönüştürmesi de durumu kolaylaştırmıyordu. Yeteneğim dışarı çıkıp oyun oynamasına izin vermem için bana âdeta *yalvarıyordu*.

North nihayet teşrif ettiğinde buz gibi bir tavırla karşıladım. Beni selamlamaya ya da benden özür dilemeye tenezzül etmeden yanıma oturdu. Ben de onu tamamen görmezden geldim.

Onu yemekte rezil edecektim.

Şehre yaptığımız yolculuk sessizlik içinde ve fena hâlde rahatsız geçti.

Elbisemin sağını solunu çekiştirmemek için elimden geleni yaptım ama ömrümde hiç bu kadar sık bir şey giymemiştim. Bir yanım annesinin elbisesini giymiş aptal bir çocuk gibi göründüğümünden endişe ediyordu, North'un bana karşı kayıtsızlığı da özgüvenime ağır bir darbe vuruyordu. Elinde telefonu bile

yoktu, yani ilgisizliğinin bahanesi olarak onu kullanamazdı. Resmî bir sessizliği her şeyden çok seven, yaşlı ve evli bir çiftmişiz gibi çatık kaşlarla camdan dışarıyı izlemekle yetindi.

Restoranın önünde kırmızı ışıktaki durduğumuzda sonunda benimle konuştu. “Bu yemek senin afra tafrandan daha önemli. Üstün Yetenekliler toplumuna söylediğin kadar değer veriyorsan düzgün davranmaya çalışırsın. Düzgün davranmak nedir biliyorsan tabii.”

Ondan nefret ediyordum.

Ondan ve manipülasyonlarından nefret ediyordum. Bu deneyimin her bir parçası onun çaktırmadan beni izleyip hakkımda bilgi toplayarak bunları istediğini elde etmek uğruna bana karşı koz olarak kullanmasından oluşuyordu.

Ondan tiksiniyordum.

Şoför vale park hizmetinin verildiği alanda durdu. North onun bize kapıyı açmasını beklerken bir savaşa hazırlanır gibi Rolex’ini düzelterip omuzlarını dikleştirdi.

Kendimi topladım ve doğru olanı yapmaya hazırlandım. North tanıdığım en korkunç insan olduğundan gözlerini oymayı gecenin sonuna bırakabilirdim. Ayrıca bu tanıma kardeşi olacak o bok çuvalı da uyuyordu.

North arabadan inmeme yardım ettikten sonra elini sırtıma koyup beni restoranın kapısından geçirerek masamıza yönlendirdi. Avucunun değdiği yer ateş gibi olup karıncalanmaya başlayınca bağırma North’tan nefret ettiğimizi hatırlatıp onu kendine gelmesi için uyardım. North beni umursamıyordu, zaten beni buraya pek sevgili Bağ’ı sıfatıyla da getirmemişti. Ben yalnızca onun satranç oyunundaki bir piyondum.

Geldiğimizi gören diğer Meclis üyeleri yerlerinden kalktı. Önceden uyarılmadan ve yol gösterilmeden böyle bir baskı altında bırakıldığım için dizlerim titremeye başladı. North ben-den burada nasıl davranmam gerektiğini bilmemi bekliyordu,

doğrusunu isterseniz muhtemelen her şeyi mahvedecektim ve bunu bilinçli olarak yapmayacaktım.

Yemeğe en azından yirmi kişi katılmıştı ve hepsi adımı biliyordu. North'u selamlarken beni de es geçmediler. Üzerimdeki elbiseyle, makyajlı suratımla, topuklu ayakkabılarım ve lanet olası eflatun saçlarımla orada dikilirken aptal durumuna düştüğümü hissettim.

Hepsi beni tepeden tırnağa süzdü, köy panayırında sergilenen damızlık bir domuzdan farkım yoktu. Her biri dış görünüşümü, bacaklarımla uzunluğumu, gözlerimin mavi tonunu ve ne kadar dik durduğumu değerlendirerek bana bir puan verecek gibiydi. Hangilerinin beklentilerini karşılamadığımı yüzlerindeki ifadeden anlayabiliyordum. O ifadeleri gördükçe içimde yeniden öfke kıvılcımı parladı.

North sandalyemi çektiğinde usulca teşekkür ettim. Dikkatle oturup bacaklarıma yapışan eteğimi düzelttim.

North onun için çok değerli biriymişim gibi başımın tepesine bir öpücük kondurunca hayretle yerimden sıçradım ve bir şey söylememek için dilimi ısırdım. Bunların hepsi bir oyundu, North gücünün ve otoritesinin sorgulanmaması adına benimle uyum içindeymiş ve üzerimde söz sahibiymiş gibi rol yapıyordu.

İşkenceye karşı ne kadar dayanıklı olduğumu biliyordum ve bu odada bu gerçeği ağzımdan alabilecek tek bir kişi bile yoktu ama North gerçekten müthiş bir Meclis üyesiydi.

Draven kampüsüne zorla getirildiğimden beri onun politikaları ve planlamalarıyla ilgili duyduklarımın hoşuma gitmediğini söyleyemezdim. Toplumumuzun Yeteneksizlere daha çok yardım etmesi ve Direniş Üstün Yeteneklileri kaçırıp öldürürken yetim kalan Üstün Yetenekli çocuklar için daha etkin çözümler üretilmesi North'un akılcı bulduğum politikalarındandı. Köşesine çekilip insanların zarar görmesini izlemiyordu, güvenlik önlemleri ve sosyetik ailelerle daha

az kazanan Üstün Yetenekliler arasındaki gelir adaletsizliğini düzenleme konularında aktif rol alıyordu.

Bana da burada itaatkâr Bağ'ı oynamaktan başka seçenek kalmıyordu.

Yüzüme sevimli bir gülümseme yerleştirip masadaki herkesle göz teması kurdum. North yanıma oturduğunda masanın üzerindeki elini herkesin görebileceği şekilde tuttum. Onun rol yapmaya izni varsa benim de olmalıydı.

Parmakları dokunuşumla hafifçe seğirse de bunun dışında bir tepki vermedi. Bağımın bu temastan rahatsız olduğu fikrini aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Çileden çıkıp ona saldırmadan bu yemeğin sonunu nasıl getireceğimi hiç bilmiyordum. Zor olsa da gülümsemeye devam ettim ve içimde ağıt yakmaya başlayan bağıma aldırmamaya çalıştım.

“Hayatın tekrar yoluna girdi mi, Draven?” diye sordu masanın öbür ucunda oturan, North’tan yaşça büyük ve seçkin görünümlü adam. Yakışıklıydı ama gülümsemesinde rahatsız edici bir şeyler vardı.

Yanındaki Bağlanan’ı zayıf ve mutsuz görünümlü bir kadındı ve beni küçümsercesine yüzünde bir gülümsemeyle süzüyordu. Benden hoşlanmadığını saklamaya bile çalışmıyordu, daha dik oturarak kavgacı bir tavır takındığımı fark ettim. Şu hayattaki hiçbir şey beni nefret dolu bir bakış kadar öfkeli edemezdi.

“Oleander’ın kendini bulmak için zamana ihtiyacı vardı. Bağlarının hiçbirisi onun asi yanını ehlileştirmek istemedi ama yeniden aramıza döndüğüne seviniyoruz.” North bunları sakın ve etkili bir sesle söylerken saçlarımı işaret etti. Sanki saç rengim kendi kişiliği ve özel zevkleri olan on dokuz yaşında bir kız olduğumu değil de başa çıkılması gereken biri olduğumu kanıtlıyormuş gibi.

North bana iltifat etmiş gibi gülümseyip göz süzdüm. Görenler, bu aptal bağ yüzünden hayatlarımız boyunca bir arada

kalmaya mahkûm olduğumuza *sevinen* ve mükemmel uyum yakalayan bir çift olduğunu sanırdı.

Parmakları bir kez daha benimkileri kavradı. Bunun sahte aşk oyunlarımı kısa kesmem için bir uyarı mı, yoksa bana dayattığı bu saçmalığa kolayca uyum sağlamama gösterdiği bir hayret ve sevinç gösterisi mi olduğunu anlayamadım.

“Şahsen ben ikinizi birlikte gördüğüme memnun oldum. North toplumumuza öyle büyük hizmetler yaptı ki ele avuca sığmaz bir çocuğun onu terk etmesi kabul edilemez bir şey,” dedi solumda oturan kadın.

Bakışlarını yüzüme kilitlemişti, gözlerimi kaçırmamak, bu güç gösterisi karşısında sinmemek için elimden geleni yaptım. Makyajı kusursuzdu, saçlarını tel tokalarla itinayla toplamıştı ve elbisesinin göğüs kısmındaki açıklığı örten zümrüt yeşili dantelin altından belli belirsiz görünen memeleri onu bir zarafet abidesine dönüştürüyordu. Yeteneğini kullanarak kokteyli karıştırdı, nedense parmağını tembelce bardağın kenarında gezdirmesini birkaç Meclis üyesi tedbirli bakışlarla izledi.

Bu, onların neler yapabildiğini merak etmeme neden oldu.

North hafifçe gülerek elimi masanın altına çekti ve kenetlenmiş ellerimizi bacağının üstüne koydu. Kadın bunu gözleriyle takip ettiğinde irkildiğini fark ettim. *Yok artık!* Bu da North’un eski sevgililerinden biriydi ve kıskandığı için bana dış biliyordu. Bağımı terk etmeme kızdığı için değil, geri dönmeme ve benimle rekabet etmek zorunda kaldığına bozulduğundan bana saldırıyordu.

Ava giderken avlanmak diye buna denirdi. North’un hayrını görebilirdi çünkü o taş kalpli pislikle işim olmazdı. Sırıtişım dış göstermeye dönüştü. “Bağımın ne kadar mükemmel biri olduğunu biliyorum, teşekkür ederim.”

Bu yemek artık bitebilir mi lütfen?

Bağımın konuklardan biriyle kırıştırdığını anlamak dayanışma örneği sergileme planlarımı değiştirmeme yetmişti.

North bendeki değişimi ânında hissetti ve bunun insanların dūřüncelerini okuyabilmeye dair Tanrı vergisi bir beceriyle mi, yoksa o kusursuz takım elbiselerinin altında gizlediği yetenekle mi ilgili olduğunu merak ettim.

Daha önce fevri ve şımarık bir velet olduğumu dūřünüyorduydu bu yemeğin hangi yönümü ortaya çıkardığını tahmin bile edemezdi. Herkesin iyiliği için dişimi sıkıp buna katlanmak zorunda olabilirdim ama buradan çıktığımız anda canına okuyacaktım.

On Dokuzuncu Bölüm

Yemekteki ortam göz açıp kapayıncaya kadar gerginleşti ama kendimi tartışmanın dışında tutmayı başardım. Bu kolay bir iş değildi, özellikle de North ben kendime bir şeyler seçmekten acizmişim gibi tüm yemeklerimi benim adıma sipariş ederken. Yaptığı öyle alçaltıcı, öyle rezil bir şeydi ki çatalımı gırtlığına saplamamak için kendimi zor tuttum.

Kâğıtta somon muazzamdı ve bunu North seçtiği için ondan nefret ettim çünkü seçme şansım olduğunda balığı ve deniz mahsullerini diğer şeylere tercih edeceğimi nereden biliyordu?

Meclis üyelerinin ikisi masadaki tüm erkeklerin tavır ve konuşmalarına sızan, *biz aynı seçkin erkekler kulübünün üyeleri*yiz ukalalılığıyla yemek boyunca North'la kibarca tartıştı. Ben ağzımı açmadım, sadece bana doğrudan hitap edildiğinde konuştum ve başka kimse onların yüzüne bakmadığı için garsonlara tatlı tatlı gülümsedim.

Arabaya döndüğümüzde ölmek istiyordum.

Sadece bu akşam içimdeki tüm yaşam isteğini tükettiğinden değil, ayrıca regl sancısından kıvrandığım ve muhtemelen bu

kahrolası elbiseyi kan lekesi içinde bıraktığımdan. North'tan bir eczaneye uğramamızı istedim ama beni duymazdan gelip şoföre doğruca yurda gitmesini söyledi. Tek bir kibar laf etmeden, ne bileyim işte, *bu gece iyi idare ettin* gibi bir şey bile söylemeden beni oraya bırakıp gitti.

Ondan ne kadar nefret ettiğimi anlatmaya kelimeler yetmezdi.

Odama döndüğüm gibi elbiseyi çıkardım ve tabii ki, her yerine kan bulaşmıştı. Bir havluya sarınıp yurdun en kalabalık saatleri olmasına aldırmadan ortak banyoya gittim. Kızlar hâlimi görüp güldü ve benimle dalga geçti.

Fikirlerini önemsemiyordum ama kahretsin ki o anda dost bir yüz görmek çok iyi gelebilirdi. Elimden geldiğince onları görmezden gelip bu akşamdan sonra başıma gelecekleri düşünmemeye çalışarak dar ve rahatsız yatağıma kıvrıldım. İnce örtü aşırı hassas cildimi kaşındırıyordu ama titremeye başladığımdan vücut ısıımı düzene sokacak her şeye ihtiyacım vardı.

Kasıklarındaki sancı o kadar şiddetliydi ki el ve ayak parmaklarıma yayıldığını hissedebiliyordum. Vücudumun her bir parçası ayrı sızlıyordu. Sokağa çıkma yasağım başlamadan gidebileceğim yakın bir eczane var mı diye telefonuma baktım ama bu küçük üniversite bölgesindeki tüm eczanelere gidip gelmem en az yarım saat sürerdi.

North eczaneye uğrama isteğimi bile geri çevirmişken bunu sokağa çıkma yasağımı delmem için bir mazeret olarak kabul etmezdi. Hatta çekip giderek onları düşürdüğüm durumdan sonra bu ağırları hak ettiğimle ilgili uzun bir nutuk bile çekebilirdi.

Dinlenmeye çalıştım ama ağrı yüzünden uykuya dalıp dalıp uyanıyordum. Kapım tıklatıldığında ne kadar süredir bu hâlde olduğumu bilmiyordum. Kapıyı açmanın bazı bedelleri olacağını bildiğimden duymazdan gelmeyi düşündüm. Yatağında uzanmayı sürdürerek istesem bile kalkıp kalmayacağımı değerlendirirken kilidin çevrildiğini duydum.

Anahtarım kimde vardı?

Kapı açıldı ve Gryphon içeri girdi. Buraya gelmesini beklediğim son Bağımdı. Orada durup beni ciddi bakışlarla süzerek perişan hâlimi inceledi. Ne kadar berbat görüldüğümün hiç bu kadar farkında olmamıştım. Yırtık bir kotla motorcu botları giymişti ve deri montunu omzuna atmıştı. Çene hizasındaki saçlarının uçları hafifçe kıvrıktı. Dişlerini gıcırdatıyormuş gibi durmadan çenesini oynatıyor ve burnundan soluyordu.

“Şu anda bana karşı dürüst olman gerek, Oleander. Aşağıdaki kızlar bunun başarısız bir kürtaj denemesi olduğunu söylüyor. GPS’ini kontrol ettim ve öğle yemeğinde bunu bir tuvalet kabiniinde tek başına yapmadığın sürece böyle bir şey olamayacağını biliyorum. Bu yüzden bana neler olduğunu anlat.”

Öfkeden gözlerim doldu ve North’un gazabına uğrama pahasına bu kahrolası yerden kaçmayı düşündüm. “Ne söyleyeceğimin önemi var mı? Ne dersem diyeyim bana inanmayacaksın.”

Yanaklarımdan süzülen sessiz gözyaşlarına baktı. Onları çabucak sildim. Beni böyle yıkılmış bir vaziyette gördüğü için cehenneme kadar yolu vardı.

“Sadece gerçeği söyle.”

Bu küçük hareket bile canımı yakmasına rağmen gözlerimi devirdim. “Kürtaj filan değil. Düşük de yapmıyorum. Regliyim ve çok ağrım var. Her seferinde böyle oluyor ama ağrı kesiciyle idare ediyordum. Kredi kartım olmadığı için internetten sipariş veremedim. Çevredeki eczanelerin hepsi uzak, onlara gidersem sokağa çıkma yasağı başlamadan önce dönemezdim. Geceyi burada geçirmem gerekiyor ve kahrolası bir Midol almak için yarın derse geç kalacağım.”

Gözleri irileşti. Sanırım bu gece benden böyle bir dürüstlük beklemiyordu. Şaşırmasının sebebi ya buydu ya da bana inanmıyordu, ki doğrusunu isterseniz bunu dert edemeyecek kadar sancım vardı. Tek istediğim bu tür bir sorgulamaya tahammül edebilecek kıvama gelene kadar beni rahat bırakmasıydı.

Yavaşça başını onaylarcasına salladıktan sonra ışığı kapadı. Oda karanlığa gömüldü. Nefesim yine düzensizleştğinde ağrım arttı. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

Gryphon cevap vermedi. Yatağa yaklaştı, giysilerinin hışırtısını duydum. Tanrı’ya yemin olsun birazdan suratını dağıtacaktım. Az önce ona ağrı çektiğimi söylediğim hâlde benimle bağını tamamlamak mı istiyordu?

“Git buradan. Şu anda sana istediğini veremem.”

Lafımı küçümser gibi hafifçe homurdandı ve ellerini üzerimde hissettim. Beni yatağın kenarına doğru çekti. Arkama geçti. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki zonklamasını duyabiliyordum.

“Gryphon, ne bok...”

“Kapa çeneni,” dedi sertçe.

Beni göğsüne çektiğinde yeniden yatağa uzandım. Gryphon elini ince geceliğimin altına soktu ve çıplak karnıma koydu. Avucu ılıktı ama gücü teninden benimkine akarken neredeyse beni yakacak kadar ısındı.

Ağrım dindi.

Yine ağlamaya başladım.

Hıçkırıklarımın bütün bedenimi ele geçirmemesi ve ne kadar zavallı bir hâlde olduğumu anlamaması için kollarının arasında kaskatı yattım. Bu onu rahatsız etmedi, beni hafifçe çekerek daha iyi yerleşmemi sağladı ve iyice sarmaş dolaş olduk.

Ağlamadan konuşabileceğimi hissettiğimde boğuk bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedim.

Beni geçiştirir gibi usulca bir şeyler mırıldandı. Kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissettim. Ya bu yüzden ya da gücünün sıcak, yatıştırıcı etkisinden ötürü, “Sizi bırakıp gitmek, yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi,” diye ekledim. “Bu ağrı onun yanında hiç kalır.”

Nefes alamadığımı düşündüğüm bir noktaya kadar beni sıkıca sarmaladı ama kendimi... güvende hissettim.

Yıllardır ilk kez bu kadar kolay uykuya dalıp deliksiz uyudum.

Uyandığımda yatağımda yalnızdım.

Yine sancı çekiyordum ama çok şükür ki idare edilebiliyordu. Vücudum şişmişti, huysuzluğum üzerimdeydi ve o sürtüklerden biri bana sataşırса suratlarını kafataslarından ayırmaya hazırdım. Duş almaya gittiğimde şansına ortak duşlarda kimsecikler yoktu.

Bu kızlardan biriyle saç saça baş başa kavga ettiğimi duyarsa North'un suratının alacağı şekli düşününce kıs kıs güldüm. Yüce Meclis Üyesi'nin yaşayacağı utancı ancak tahmin edebilir dim. Sonra aklımda dün gece beni buraya çöp gibi fırlatışı geldi ve gülümsemem yüzümden siliniverdi. Ne düşündüklerinin önemi yoktu. Bunu iyice aklıma sokana kadar söylemeye devam edecektim.

Kurulanıp giyinmek için odama gittim. Rahat ve şirin bir kıyafet seçmeye çalıştım, bu insanlara karşı kuşanabileceğim her türlü zırha ihtiyacım vardı ama tişörtümü başımdan geçirirken Gryphon kapıyı anahtarla açıp içeri girdi. Kapıyı yeniden kilitlerken bana hiç bakmadığından yarı çıplak olduğumu fark etmedi.

Gözleri nihayet beni bulduğunda tişörtümü sütyenimin üzerine indirebildim. Gryphon şaşır mış gibi görünmedi ama bir süre bakışlarını çıplak bacaklarımda gezdirdi. Bugün güzel iç çamaşırları seçtiğime memnun oldum çünkü adet döneminde genelde rahatlığı ön planda tutardım. Siyah külotum sıradan ama yeterince seksiydi.

Gryphon yüzüme baktı. "İstediğin ilaçları aldım. Isıtıcı ped ve abur cubur da aldım. Ablam regl döneminde avuç avuç şekerleme yer. Belki canın çeker diye düşündüm." Bana bir poşet uzattı.

Bir an hiçbir şey yapmadan sadece şaşkınlıkla yüzüne baktım. “Neden yaptın bunu?”

Poşeti almayacağımı anlayınca yatağın üzerine bıraktı. Sonunda pantolonsuz olduğumu hatırladım ve Gryphon tüm endamıyla karşımda dururken tayt giyme planımdan vazgeçerek çantamdan kotumu almak için atıldım. Bacaklarımı pantolona sokmaya çalışırken ona arkamı döndüm ve düğmeleri iliklediğimde yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Rahmimizi kahrolası bir mengene gibi sıkıştırmayan şık bir kot pantolon yapmak bu kadar zor olmamalıydı.

“Sana bir soru soracağım ve dürüstçe cevaplamanı istiyorum.”

Yüzümü buruşturup ona göz ucuyla baktım. “Sana cevap vermek zorunda olduğumu kim söyledi?”

Dudak büktü. “Dün gece sana yardım etmedim mi? Basit bir soru, büyük sırlarını açıklamayacaksın.”

Gözlerimi kısarak onu süzdüm. Bana yardım etmişti, tahmin edemeyeceği kadar yardım etmişti. Yalnızca sancımı dindirmemişti, burada olmaya daha fazla katlanamayacağımı düşündüğüm bir sırada küçücük bir iyilikle bana dayanma gücü vermişti. Sanırım ona borçlanmıştım.

Omzumu silktim. “Elimden geldiğince dürüst olacağım, daha fazlası için söz veremem.”

Midol’u poşetten çıkarıp susuz yutmaya kalkışınca kısa süreli boğazıma takıldı. Sonra ayakkabılarımı giymek için yatağa oturdum. Derslerin başlamasına az kalmıştı ve öncesinde bir şeyler yemezsem öğle yemeğine kadar beklemem gerekecekti ve bu da bana başka bir işkence gibi geliyordu. Bugün Draven kardeşlerden birini başıma bela etmeyi gerçekten hiç istemiyordum. İkisinden birinin gırtlığını sıkmaya çok yaklaşmıştım ama şu an çileden çıkmam iyi bir fikir olmazdı.

Gerçi kendimi tutmakta giderek daha fazla zorlanıyordum.

“Bizden kendi isteğinle mi kaçtın yoksa buna mecbur mu bırakıldın?”

Gayet açık bir soruydu, hayatımın içine sıçmadan tüm dürüstlüğümlle cevap verebileceğim kadar açıktı. Dolayısıyla iç çekip ona acı acı gülümsedim. “Cevap vereceğim ama bana inanmayacaksın. Başka seçeneğim yoktu. Seni ve diğer Bağlarımı tehlikeye atmadan daha fazlasını anlatamam ama düşündüklerinizin aksine ben her şeyi sizi korumak için yaptım.”

Bakışları tenimi yaktı, dün gece karnımda hissettiğim gücünden bile daha sıcaktı. “Seni kimin tehdit ettiğini söyle bana.”

Başımı iki yana salladım. “Söyleyemem. Hiç kimseye söyleyemem.”

Dişlerini gıcırdatmasını izledim, belli ki bu, onu kızdırdığımda yaptığı bir şeydi. Onunla fazla zaman geçirmememize rağmen bunu biliyordum. “Diğer Bağlara söylemeyeceğime söz verirsem bana söyler misin? Aramızda kalabilir, mesele neyse ben halledebilirim.”

Ayağa kalkarken ona güldüm ve çantamı omzuma astım. “Nox senin kankan değil mi? O aptal akşam yemeklerinde yaptığı hiçbir saçmalığa sesini çıkarmıyorsun. Ona söylemeyeceğine inanmam. Zaten önemi yok, sana söyleyemem.”

Bakışlarındaki öfke daha da belirginleşti. Kapıya doğru yürüdüğümde yolumdan çekilmedi, yanından geçerken ona sürtünmek zorunda kalacaktım. Yine de durmadım ama iki eliyle beni yakaladığında nefesim kesildi.

Çok yakındı. Gryphon bana çok yakındı ve ben kontrolümü kaybetmek üzereydim.

Birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra cebinden çıkardığı kredi kartını kotumun cebine sıkıştırdı. “Bu senin. Bundan sonra bir şeye ihtiyacın olduğunda bunu kullan. Dışarıdan yemek söyle, ilaç al, istersen yeni bir yatak al. Ne yaparsan yap işte.”

Vay canına.

Kaşlarımı çatıp doğru kelimeler seçmeye çalıştım. “Neden yapıyorsun bunu? Senden hiçbir şey almak istemiyorum.

North'u iş bulmama izin vermesi için ikna edersen başımın çaresine bakabilirim."

Kolumu daha sıkı tuttu. "İhtiyacın olursa kullanacağını söyle."

Beni duymazdan gelmesine bozularak gözlerimi devirdim. "İyi."

Kolumu elinden kurtarıp kapıya doğru bir adım daha attım ama beni bırakmaya niyeti yoktu. Beni yine yakaladı ve kendine çevirip kapıyla arasına sıkıştırdı. Hafifçe inledim, Gryphon yüzüme doğru eğildiğinde ateşli bakışlarından öfke fışkırıyordu. "Bana söz ver ve sözünü tut. Yalancılardan nefret ederim."

Yutkundum ve nefes nefese konuştum. "Gerekirse onu kullanacağım ama hâlâ bir iş istiyorum."

Bir elini kaldırıp yüzümün yan tarafında dolaştırdı. "North seni tekrar kaybetmeyi asla göze almaz. Çalışmana izin vereceğini sanmıyorum ama onunla konuşursan sana arka çıkarım."

Bu kadar yakınımdayken, sert göğsünü benimkine yaslamışken nefes alamıyordum. Benden uzaklaşmak için hiçbir şey yapmıyor, aksine beni kapıya mıhlamaya devam ediyordu. Derken cebindeki telefonun titremesi aramızdaki büyüyü bozdu. Gryphon geri çekilirken usulca küfretti.

"Eşyalarını al. Seni yemekhaneye götüreceğim."

Tek kelime daha etmeden odadan çıktı ve ben kapıyı kilitleyene kadar da dışarıda dikildi. Koridor kız kaynıyordu ve hepsi Gryphon'a bir et parçasıymış gibi bakıyordu. Ama Gryphon hiçbirinin yüzüne bakmadı. Koşmadan ona ayak uydurabildiğim kadar yavaş yürüdü ki davul gibi şiştiğim için zaten koşamazdım. Sonra bunu bildiği için adımlarını benimkilere uydurduğunu fark ettim.

Bana karşı bu kadar düşünceli davranılmasına alışık değildim.

Arabasına bindiğimde yine ilk seferki gibi tedirgin oldum. Gabe'e bir mesajla nerede olduğumu bildirip telefonu tekrar

çantama attım. Gryphon hiçbir şey söylemedi, üç dakikalık araba yolculuğumuzu sessizce tamamladık.

Yemekhanenin önünde durduğumuzda boğazımı temizledim. “Ben gerçekten teşekkür...”

“Yine kaçmaya çalışacak mısın?” diyerek sözümü kesti. Bir yandan da güpegündüz kaçırılabilirimden endişe eder gibi etrafı gözlüyordu.

Kaşlarımı çatıp enseme ovuşturdum. GPS’in olduğu yerdeki minik şişliği hemen buldum. Orası hâlâ sızlıyordu, acıyı daha çok hissetmek için üzerine bastırdım. “Hayır.”

Gryphon bakışlarını çipi kurcalayan elime kaydırıldı. “Seni takip etmeseydik kaçacak mıydın?”

Yalanlarımın kokusunu alabildiği için doğruyu söyledim. “Kaçmak zorunda kalırdım. Öylesi daha iyi olurdu.”

Yavaşça başını salladı. “Bana söyleyebilirsin. Söylersen buradaki hayatın tamamen değişir.”

Omzumu silktim. “Hiçbir şeyin değişmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Kankan hiçbir mazeretimi kabul etmeyeceğini söyledi. Burada tutsağım ve bu yüzden kötü şeyler olacak. Bunun önüne geçmek için elimden geleni yapıyorum ama muhtemelen yine de olanlar olacak.”

Direksiyonun üzerinde parmaklarıyla tempo tuttu. “Sorun şu ki, buna gerçekten inandığını biliyorum. Ayrıca mesele her neyse kaçmak yerine bize gelmen gerektiğini de biliyorum. Bize güvenmeliydin.”

Kasvetli ve çaresizlik kokan bir tavırla güldüm. “Hadi ya? On dört yaşındaydım. Annemle babamın ben test edilmeden hemen önce öldüğünü biliyor muydun? Her şeyimi kaybettiğimi ve üzerine... bunun olduğunu düşünsene? Bağlarım olduğunu, her şeyin yoluna gireceğini öğrenmiştim. Sonra onları kaybettim. Her şeyi kaybettim.”

Gryphon direksiyonu öyle sıktı ki deriden gıcırtilar geldi. “O zaman Bağlarını istiyor muydun? Yani eskiden?”

O günleri her hatırladığımda olduğu gibi gözlerim doldu, kırpıştırarak gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. “Her şeyden çok. Tek istediğim buydu.”

Başını onaylarcasına salladı. “Ya şimdi? Şimdi Bağlarını istiyor musun?”

Kaçmak için kapı koluna uzandım. Onlardan biriyle her yalnız kaldığımda içimi kemiren tek gerçeği ağzımdan almadan önce bu arabadan inmem gerekiyordu.

“Oli, bana cevap ver. Bağlarını istiyor musun, istemiyor musun?” diye homurdandı ben dışarı çıkamadan kapıları kilitleyerek.

Bana bunu yaptığı için ona büyük bir öfkeyle baktım. “Buna cevap vermem anlamsız. Bağlarımla olamam. Hepiniz benden nefret ediyorsunuz. Bunu denemenin bile ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum. Yalnızken daha iyiyim.”

Arabadan indim ama kapıyı kapatırken ne söylediğini duydum. “Bu senin gerçeğin olabilir ama benimki değil.”

Hepsinden uzak durmalıyım.

Yirminci Bölüm

Gabe beni kampüse neden Gryphon'ın getirdiğini sordu ama onu kolayca geçiştirdim. North'la o Meclis yemeği fiyaskosuna gitmemde payı olduğu için zaten ona hâlâ kızgındım. Ama Gabe ona ne kadar öfkeli olduğumu anlamadı ve her zamanki gibi peşimde gezmeye devam etti.

Öğle yemeğinde yemekhanede Sage ve Sawyer'la otururken olayın ayrıntılarını öğrenerek nihayet ona bozulduğumu fark etti.

“O yemekten seninle aynı anda haberim oldu! Kötü vakit geçirmen nasıl benim suçum olabilir? Bağlarının becerdiği kızlarla tanışmak gününü mahvediyorsa sana bayağı kötü haberlerim var.”

Dirseğimi kaburgalarına geçirdim ama kendisi bir kas yığını olduğundan bunu hissetmedi bile. “Beni o insanların arasına attın ve çekip gittin! Neredeyse ölüyordum. Sonra North bir eczaneye uğramayı bana çok gördüğü için yurttaki dedikodularla uğraşmak zorunda kaldım.”

Sage yüzünü buruşturdu. “Dedikoduları ben de duydum. Tabii ki inanmadım ve Gracie’yi dilini tutmazsa başkalarının Bağlarına sarktığını annesine söylemekle tehdit ettim.”

Gabe kaşlarını çatıp bir ona bir bana baktı. “Hangi dedikodular? Ben bir şey duymadım.”

Sawyer burnundan gülüp sonunda başını telefonundan kaldırdı. “Duymazsın tabii. Yeni barıştığın Bağının arkasından konuşuyorlar. Zoey ve o aptal sürtükler Bağını kendi kendine düşük yapmaya çalışmakla suçladıklarını senin yüzüne söylerler mi sanıyorsun?”

Gabe’in yeteneğinin kontrolünü kaybetmeye başladığını hissettim. Olaydan haberim yok derken yalan söylemediğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Onun beyaz atlı prens saçmalıklarına ihtiyacım olmadığı için gözlerimi yemeğimden ayırmadım.

“Seni bu yüzden Gryphon okula getirdi. Bunları duydu ve—”

Sözünü kestim. “Evet. Onu söylentilerin doğru olmadığına ikna etmem gerekti.”

“Tabii ki değil! Kim uydurdu bunu? Zoey’nin hangi arkadaşı? Geberteceğim onu...”

“Kimseyi gebertmeyeceksin...”

Sawyer söze karıştı. “Yemekhanenin ortasında mercimeği fırına vermeye başlamazsanız iyi olur çünkü bu bana ateşli bir ön sevişme gibi göründü. Lütfen, pizzamı huzur içinde yemek istiyorum.”

Ona bir bakış attım ama yeniden Gabe’e odaklanmam gerekti çünkü her an masayı devirebilirmiş gibi görünüyordu. Bağının kaçması onda nasıl bir travma bıraktıysa bu da üzerine tuz biber ekmiş gibiydi. Resmen intikam almaya programlanmıştı.

“Unut gitsin. Birkaç kötü kalpli, kıskanç kızın benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil. Dravenlarla başım derde girmedığı sürece sorun yok.”

Sage yine yüzünü buruşturdu çünkü North'tan da Nox'tan da feci tırsıyordu. Ona minnetle baktım. İyi ki yanımdaydı, iyi ki tüm sızlanmalarımı dinliyordu ve huysuzun biri olduğum için beni eleştirmiyordu.

Gabe sağlıklı yiyeceklerle dolu tabağındaki son ızgara tavuk parçasını ağzına attıktan sonra, "Gryphon, North'a gerçeği anlatır," dedi. "Nox yine de bu konuyu açabilir çünkü o öyle biri."

Çantamı sırtıma atıp kalktım ve bugünü bir an önce bitirmeye hazırlandım. "Nox'ın gelecek elli yıl boyunca bu konuyu yemek masasına taşıyacak bir dallama olduğunu daha kibarca ifade edemezdin."

Günü bir şekilde bitirdik. Sage *taco* yiyip ders çalışmak için beni evine davet ettiğinde karnım hâlâ şiş olduğu ve ağrıdığı için onu atlattım. Bu gece odamda takılıp hayatımdan sessizce nefret etmek istiyordum. Sage anlayış gösterdi çünkü durumumu anlamayacak bir kız yoktu. Sarılıp vedalaşarak ertesi gün görüşeceğimizi söyledikten sonra beni kendi hâlime bıraktı.

Akşam yemeğini erken yedim ve duş alıp rahat bir kıyafet giymek için yurda gittim. Atlas'ın mesajını cevaplayarak günün nasıl geçtiğini kısaca anlattıktan sonra ders kitaplarına gömüldüm.

Gece yarısını biraz geçe Nox'ın verdiği diğer ödevin üzerinde çalışırken kapım açıldı ve Gryphon elinde bir torbayla içeri girdi.

"Kapıyı çalma alışkanlığımızı tamamen bıraktık mı?" diye sordum bitkin bir sesle. Not alırken yorgunluktan elim hafifçe titremeye başlamıştı. Çalışmayı saatler önce bırakmalıydım ama beynim henüz durmak istemiyordu.

"Uyuduğunu sandım, seni ineklerken bulmayı beklemiyordum. Sınavlara daha aylar yok mu?"

Omzumu silktim ve ayakkabılarını çıkarmasını izledim. Şu anda neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. "Ben lise

terkim, unuttun mu? Tüm boş zamanlarımda ineklemekten başka şansım yok.”

Montunu çıkarıp kapının arkasındaki askıya asarak pis ve çatlak aynayı gizledi. Kapüşonlu *sweatshirt*ünü de çıkarmasını izledim. Düşük belli kotu ve siyah, yumuşak tişörtüyle bir seks ilahı gibi karşıma dikildi.

Kahretsin.

“Aç mısın? Kendime *burrito* aldım ama bölüşebiliriz.”

O sırada dudağımın kenarından bir Twizzler sarktığı için başımı iki yana salladım. Doğrusunu isterseniz yorgun beynimle neler olduğunu algılamaya çalışıyordum. Gryphon yatak odamdaydı ve sebepsiz yere benimle yemeğini paylaşmayı öneriyordu.

Burnuma tuzak kokusu geliyordu.

“Bana öyle bakma, Oli. İyi misin diye bakmaya geldim. Dün gece kollarımda saatlerce ağladın. Uyuduktan sonra bile.”

Tanrım, ne utanç vericiydi. “İyiyim. İlaçlar iyi geldi. Bir sürü getirmişsin zaten. Gerçekten evine gidip beni unutabilirsin.”

Homurdanıp birkaç hafta önce Gabe’in yaptığı gibi yere oturdu ve yemeğine yumuldu. Ben yine dikkatimi kitaplarıma verip kendimi kan testlerinin tarihiyle Bağ işaretlerinin keşfedilişine kaptırdım.

Sonra Gryphon’ın dokunuşuyla uyandım, beni nazikçe yatağıma yatırıyordu. Ona teşekkür etmeye çalıştım ama yalnızca anlaşılmasa bir şeyler mırıldanabildim. Gryphon usulca homurdanıp beni kollarına alarak o kahrolası sihirli elini karnıma koydu.

Buna bağımlı olmama ramak kalmıştı.

Uyandığımda bu kez yalnız değildim, Gryphon siyah baksırıyla yanımda sere serpe yatıyordu. Yatak dönemeyeceğim kadar dar olduğu için kıpırdamadım ve onu uyandırıp bu ânı bozmamak için nefes almaya bile korktum.

Onunla Bağımı tamamlamama izin verilseydi bunu hep yapabilirdik.

Bunu düşünür düşünmez kendimden nefret ettim çünkü bağım ona ulaşmak için beni zorlamaya başladı. Öfkemi ondan çıkartarak hışım la geri ittim.

Kapının sertçe çalınmasıyla Gryphon irkilerek uyandı. Derhâl ayılıp yataktan fırladı, botunun içinden odada olduğunu bile bilmediğim bir tabanca çıkarıp iki adımda soluğu kapıda aldı.

Beynim burada birinin olduğu gerçeğine bile alışmamışken Gryphon kapıyı sertçe açtı. Üzeri çıplaktı, darmadağınık bir hâldeydi ama bir insan sabahın bu saatinde ancak bu kadar şahane görünebilirdi.

Sage'le Sawyer yüzlerinde benzer şok ifadeleriyle ona baktılar.

Aşırı derecede yüz kızartıcı bir durum olmasaydı kesinlikle gülerdim. Duyunca ölmek isteyeceğim bir yorum yapmaları kaçınılmazdı çünkü tüm geceyi azgın tavşanlar gibi düzüşerek geçirdiğimizi varsaymaları için Gryphon'a bir kez bakmaları yetmişti.

"Hasiktir, kusura bakmayın. Sage, yürü gidiyoruz. Hadi, sallanma."

Gryphon, Sawyer'ı bakışlarıyla döverken homurdandım. Gryphon sonunda tabancasını indirdi ve odaya girmeleri için kenara çekildi. Gelgelelim Sage şaşkınlıktan kapının önüne çivilenip kalmıştı. Ona hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını açıklamak için yataktan fırladım.

Gryphon'ın arkamda dolaştığını duyduğumda giyindiğini varsaydım. Ama konuşmaya yeltendiğimde Sawyer lafımı kesti. "Penisiyle ilgili söylentileri doğrulaman lazım," diye fısıldadı. "Onun hakkında bir sürü gıybet dönüyor. Hangilerinin doğru olduğunu öğrenmeliyim."

Sage, Sawyer'ın karnına sert bir dirsek attı. Sawyer acıyla homurdanınca Sage'e sıırttım. "Affedersiniz, alarmı kurmayı unutmuşum. Bir dakikaya hazır olurum. Yoldan yiyecek bir şeyler alırız, değil mi? Her şeyi açıklaya—"

Gryphon yolundan çekilmem için beni dirseğiyle dürttükten sonra elinde anahtarıyla koridorda ağızları bir karış açık bizi izleyen kız güruhuna sert bir bakış attı. “Açıklayacak ne var? Sen benim Bağımsın.”

Sonra o kızlara dün gece beni sabaha kadar becerdiğini doğrularcasına çekip gittiğinde ölmek istedim. Onunla takılmamızın yanlış bir tarafı yoktu ama Bağlarımdan nefret etmeye o kadar şartlanmışım ki sırf Gryphon öyle buyurdu diye ona bacaklarımı açmışım gibi görünmeyi kendime yediremiyordum.

İç çekip iki kardeşi içeri aldım ve homurdanarak kapıyı kapadım.

Sage bir şeye dokunmamaya çalışır gibi diken üstündeydi ama Sawyer yatağıma oturdu. “Tüh be. Sonunla onlardan birini yatağa attığını sanmıştım. Tuhaf ama hayal kırıklığına uğradım.”

Alelacele giyinirken Gryphon’ın *sweatshirt*ünü unuttuğunu görünce içten içe sevindim. “Üzgünüm, sadece ağrı kesici olarak buradaydı. Bana inanacağını düşünmemiştim. Güvenin beni şaşırttı, Sawyer.”

Gözlerini devirip çarşafı kokladı. “Seks kokmuyor. Sağlam bir düzüşmenin kokusunu tanırım.”

Bu yaptığı garip biçimde iğrençti. Nihayet çantamı sırtıma attığımda Sage’in beni kaygıyla süzdüğünü gördüm. “İyi olduğundan emin misin? O kadar ağrın varsa derslere girebilecek misin?”

Şimdi iyiydim ve hastalık izni almak için North’u aramayı aklımdan bile geçiremezdim. “Bunu unutalım, olur mu? Gryphon hâlâ benden nefret etse de o düzgün biri. Uzun bir süre odama geleceğini sanmıyorum.”

Bir hafta sonra, Gryphon'ın olmadığı bir yatağın neye benzediğini neredeyse unutmuştum. Odamda kalırken artık daha ihtiyatlıydı, hep ben uyuduktan sonra geliyor ve sabah ben uyanmadan gidiyordu ama orada olduğuna dair daima küçük izler bırakıyordu.

Uyandığımda yatağımın yine boş olduğu gerçeğine aldırma-maya çalıştım. Yalnızca bir kere benimle uyanmasını isterdim ama bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum çünkü Gryphon onlarla arama mesafe koyma konusundaki kararlılığını yavaş yavaş yok ediyordu. Onu ne kadar istersem isteyeyim buna izin veremezdim.

Ortak banyo kalabalıktı ve dişimi sıkıp kızların bakışlarıyla arkamdan fısıldaşmalarına aldırış etmemeye çalıştım. Ben ve kahrolası Bağlarım hakkında dedikodu yapmaktan daha iyi bir uğraş bulmaları gerekiyordu ama hayır, şeytanın izlerini tenimden silmeye çalışırcasına vücudumu ovalarken Bağlarımın yatakta ne kadar iyi olduğunu konuşmaktan başka yapacak işleri yoktu. Bir kere olsun Nox'ın dilini ne kadar iyi kullandığını ve Gryphon'ın aletinin ne kadar büyük olduğunu dinlemeden yıkanmak isterdim doğrusu. Sadece bir kere!

Bugünlerde Gryphon'la ilgili yorumlar daha çok canımı sıkıyordu.

Odama döndüğümde bu kahrolası yurttaki tüm kızların haddini bilmezliğine öyle kızgındım ki Atlas'ın günlük günaydın mesajını okumak için telefonuma bile bakmadım. Altıma bir tayt çekip sütyenimin üzerine kapüşonlu bir *sweatshirt* geçirdim. Gryphon'ın dün gece buradayken giydiği *sweatshirt*tü. Kendime onun kokusuna bağımlı olduğum için değil de sadece dışarısı soğuk olduğundan giydiğimi söyledim. Gabe öğle yemeğinde üzerime bir şey dökerse ve onu yıkamam gerekirse Gabe'i öldürürdüm. Sage'den onu yakması isterdim. Cidden yapardım bunu.

Ama neden kızdığımı Sage'e söyleyemezdim tabii.

Bağlarımdan birini yakma planlarıma gülerken kapım çaldı ve Gryphon'ın *sweatshirt*ünü almaya ya da bana bir konuda çatmaya geldiğini düşünüp gözlerimi devirdim. Çatık kaşlarım ve ruhumda bir yangınla kapıyı açmaya gittiğimde huysuzluğumun acısını Gryphon'dan çıkarmaya hazırdım. Ama karşımdaki manzara nefesimi kesti.

Atlas'ın bana yolladığı fotoğraf gerçeğinin hakkını vermemişti.

Dumura uğramış bir vaziyette orada dikilip ona baktım. Tüm heybetiyle karşımda dikilen bu uzun boylu, esmer ve yakışıklı çocuğu incelerken ağzımın suyu akıyor mu diye kontrol ettim. Kapının çerçevesini tamamen doldururken dar tişörtü geniş ve biçimli omuzlarını gözler önüne seriyordu. Acayip seksiydi! Kollarının tamamını kaplayan dövmeler çenesinin altına kadar yayılıyordu. Gözlerimle onları takip ettim, bakışlarım yüzüne ulaştığında yakışıklılığıyla kendimden geçmemi komik bulmuş gibi sırttığını görerek kızardım.

"Vay canına! Gerçekte daha güzelsin ve doğrusu fotoğrafından bile etkilenmiştim," dedi kelimeleri yaya yaya konuşarak. Çokbilmişliğine aşına olduğum için utancımı unuttum.

"Arayıp geleceğini haber verebilirdin! O zaman taytla karşına çıkmazdım. En azından güzel görünmeye çalışırdım."

Bana güldü ve kocaman elleriyle kalçalarımı tutup beni geri geri yürümeye zorlayarak odaya soktukten sonra kapıyı ayağıyla kapadı. Yemin ederim, kalbimin duracağını sandım.

"En güzel hâlin bu değilse diğer hâlini görünce ne yapardım bilemiyorum."

Kızardım ve çantamı aldım. Atlas liseli aptal bir âşık gibi onu benden alıp kendi omzuna takınca daha da kızardım.

"Çantamı kendim taşıyabilirim," derken beni hırçın değil, cilveli bulmasını umdum. Diğer kızlara duyduğum öfkeye Atlas'ın gelmesinin şoku eklenince iyice aklım karışmıştı.

Sırıtip omzunu silkti. “Tabii ama bugünlük ben taşıyacağım. Aslında burada kalıp seni daha iyi tanımama izin vermemi ummuştum. Ama dışarı çıkmakta ısrar ediyorsan en azından bırak seninle ilgileneyim.”

Tatlı gülümsemesi yüzüne bakmamı daha da zorlaştırıyordu. “Dersleri asmam yasak. Takip cihazı yüzünden North’un bundan hemen haberi olur ve beni cezalandırmak için bizzat buraya gelir.”

Atlas’ın dalgacı ve oyunbaz neşesi sönüverdi. Tatlı ve flörtöz birinden avının kokusunu alan soğuk bakışlı bir canavara dönüştü. “Evet, yakında o meseleyi çözeceğim. North ülkenin bu ucundaki Meclis’in üyesi olabilir ama Doğu Kıyısı’ndaki Meclis’i ailem yönetiyor. Bu konuda götlük ederse seni evime götürürüm. Onların burada çürümesi de umurumda olmaz.”

İçime bir ürperti yayıldı. “Bu beladan kurtulabileceğimize inansaydım tamam derdim. Ama içimden bir ses North Draven’in kendinden ödün verip biriyle uzlaşmayacağını söylüyor.”

Atlas bana sıırttı ve omzumdaki saçlarımı arkaya atıp yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. “*North Draven*’ın ne istediği sikimde değil, hayatım. Yoluma çıkarsa ya da seni üzerse canını fena yakarım.”

Pekâlâ, kendimi tutmazsam ona kapılabilirdim.

Bu adamların hiçbirine haddinden fazla yaklaşmamam gerektiğini kendime hatırlattım ve yarım adım geri çekildim. “Derse yetişmeliyiz. Geç kalmak istemiyorum.”

Ondan uzaklaşmama bozulmak şöyle dursun, elimi tutup parmaklarını benimkilere kenetledi. Dışarı çıkmam için kapıyı açtığı anda beni derse götürmek üzere bekleyen Gabe’le burun buruna geldik. Gabe bitişik odanın kapısından başını uzatan kıza sıırıtıyordu ama Atlas’ın çantamı taşıdığını ve elimi tuttuğunu görünce suratı asıldı.

Kahretsin.

İçimden kıkır kıkır gülmek geldi ama kendimi tuttum. Atlas hafifçe elimi sıkıp kulağıma fısıldadı. “Kapını kilitle, hayatım.”

Bunu bana bu kadar yaklaştırmadan da söyleyebileceği için ona ters ters baktım. Ama sonra dediğini yaparak Gryphon’ın taktırdığı ekstra güvenli kilidi kilitlemek için arkamı döndüm.

Gabe’in homurdandığını duyduğumda dönüp ona bakma arzumla savaştım ve şekil değiştiren Bağıma karşı Atlas’ın arkamı kollayacağına güvendim. Kapıyı kilitleyip yırtıcı bir kurdun beni parçalamasından hiç endişe etmiyormuşum gibi ağır ağır arkamı döndüm. Burada olup bitenler büyük bir merak uyandırmıştı. Tüm kapılar açıktı ve her yerde kızlar vardı. Birkaç tane oğlan bile Bağları ve kız arkadaşlarıyla bizi izliyordu.

Atlas güldü. “Oli’nin bugün asık suratlı gardiyanına ihtiyacı yok, Ardern. Bas git.”

Gabe’in gözleri parlamaya başladığında derin bir nefes aldım. Kontrolünü kaybederse kimi aramalıyım? Telefonumu çıkar-
dım, bana en iyi Gryphon destek olurdu ama mesajlarımı asla cevaplamazdı. Nox alçağın biriydi ve North’la konuşmaktansa kendi ellerimle gözlerimi oymayı tercih ederdim. Kahretsin.

“Bana Bağımla ne yapıp ne yapmayacağımı sen söyleyemezsin, Bassinger,” diye tısladı Gabe sıktığı dişlerinin arasından. Atlas elimi bırakıp kolunu omzuma attı.

“Kimse asık suratlı bir dallamanın peşinde dolaşmasını istemez. Kaybol, Ardern. Yoksa ben seni göndermeyi bilirim. Bunu *cidden* istemezsin.”

Gabe kendini kontrol etmekte zorlanıyor, gözleri parlıyordu ve yüzünde bir değişim başlamıştı. Kolları yumuşak bir kürkle kaplanıyordu. Daha önce kontrolünü kaybettiğini görmemiştim. Martinez ona sataştığında bile yeteneğini baskılayabilmişti.

Kavga çıkmasını istemiyordum, hele yurdun koridorunda ve bu dedikoducu kızların önünde hiç istemiyordum. “Derse gidebilir miyiz, lütfen? Geç kalmak istemiyorum. Senin de ders programını alman gerekmiyor mu, Atlas?”

Kopuk Bağlar

Omzunu silkip bana elini uzattı. Tereddüt ettim çünkü bu sefer buna bir sevgi gösterisinden daha fazla anlam yüklediğini hissettim. “Ağırdan almamızı istiyorsan ağırdan alacağız. Elimi tut.”

Derin bir nefes aldım.

Sonra elini tuttum.

Yírmí Bíríncí Bölüm

Öğle yemeği genellikle günün en sevdiğim kısmıydı ama Atlas'la Gabe'in arasına sıkışmak zorunda kalmam ve Sage'le Sawyer'ın birbirlerini dürtükleyerek gülmekten ölmesi bunu benim için bir keyif olmaktan çıkardı. Atlas ders programını Gabe ve benimle aynı derslere gireceği şekilde düzenletmiş, bunu bunu sorguladığımda bana sıırtmıştı.

“Temel dersleri seçmişsin. Bu dönemi tekrarlayacaksam bari rahat olayım dedim.”

O dersler benim için hiç rahat geçmeyeceğinden homurdanarak gözlerimi devirmiştim ve samimiyetimiz Gabe'i çileden çıkarmıştı. Sonra ikimizin peşinde dolaşmaya ve Atlas bana doğru her eğildiğinde ya da rahat ve dalgacı tavrıyla beni her güldürdüğünde tadımızı kaçıran şeyler yapmaya başlamıştı.

Çantamı geri almıştım ve kampüse girdiğimiz gibi elimi elinden çekmiştim ama Atlas bununla ilgili hiçbir yorum yapmadan benden bu tavrı bekliyormuşçasına çizdiğim sınırları kabul etmişti.

Sage’le Sawyer, Atlas’ı sorgusuz sualsiz kabullenmişti, ikisi de daha şimdiden ‘bağlanma yarışımızda’ –Sawyer hayatımdaki kördüğümüne böyle demeyi uygun buluyordu– onu destekliyordu.

Öğle yemeğinden sonra Sawyer bilgisayar bilimi dersine gitti ve ben sonraki dersime Sage’le yürümek için Gabe’i atlatmaya çalıştığımda aramızda tuhaf bir an yaşandı. Gabe kenara çekilmeyerek Sage’le yürümeme bir türlü izin vermedi. Sonunda onu ittiğimde Atlas kıs kıs güldü ve buradan kurtulana dek her gün bununla uğraşmaktansa North’un gazabını üzerime çekme pahasına okuldan ayrılmayı yeğlediğime karar verdim.

Ekonomi dersine gittiğimizde Gryphon’ın yardımcısı Kieran’ın amfinin kapısında nöbet tuttuğunu gördük. Taktik Ekibi’nin güvenlik görevlilerinden en itici bulduğum oydu ve kapıda öğrencilerin kimliklerini kontrol ettiğini görünce bundan duyduğum hoşnutsuzluğun yüzüme yansımaya izin vermemeye çalıştım.

Atlas’ın Kieran’la geçmişimizi bilmediğini unutmuştum. Ama yüzüme dikkatlice baktı ve hemen yerini değiştirerek beni diğer tarafında koruma altına aldı.

“Neler oluyor? Bu herif sana ne yaptı?”

Başımı iki yana salladım çünkü çevredekileri tanıımıyordum ve yeteneklerinin ne olduğunu bilmiyordum. Ama saplantılı bir ısrarla bizi gözleyen Gabe, “Kieran, Gryphon’ın Taktik Ekibi’nde,” diye mırıldandı. “Oli ondan nefret ediyor.”

Sage kaşlarını çattı ve Kieran’ın zehrini ona bulaştırmasından korkar gibi onu tiksintiyle süzdü. “Oli’yi yakalayıp onu adi bir suçluymuş gibi güpegündüz yere yatırdıktan sonra zorla buraya getirmiş. Meclis Üyesi Draven’in tüm özgürlüklerini elinden alması için. Oli’nin burada olmasına ne kadar sevinsem de ona yaptıkları yüzünden ben de Kieran’dan nefret ediyorum.”

Atlas’ın bana doladığı kolu bir anlığına kaskatı kesildi ama sonra gevşedi ve sırtıttı. Bu sırtıtışın tehlike anlamına geldiğini çok çabuk öğrenmiştim.

Kimlik kontrolü zorunlu olduğu için kuyruğa girdik. Kimliğimi çıkardım, Sage'se gelişigüzel tıktığı kâğıtlarla dolu çantasını karıştıarak kendisinininkini bulmaya çalıştı. Gabe çatık kaşları ve mahkeme duvarı suratıyla oflayıp uflayarak sırasının gelmesini bekledi.

Sonunda kapıya yaklaştığımızda sakinleşmek için derin bir nefes aldım, yeteneğimin ve bağımın kontrol altında olduğundan emin oldum. Kieran yakından daha da iri ve korkutucuydu ama ben yokmuşum gibi davrandı. Gabe'e sırtıp omzuna vurduğunda kimliğine bakmadan ve Bağımın mutsuz görünüşüne aldırmadan onu sınıfa aldı. Sage'in kimliğine baktı ama bunu sırf Sage kimliğini çıkardığı ve suratına doğru salladığı için yaptı.

Atlas'ı kolunu önüne uzatarak durdurdu. Mecburen ben de durdum.

“Sen kimsin? Derslere dışarıdan kimse alınmıyor.”

Sesini duymak bile dişlerimi sıkmama yetmişti ama Atlas ona kimliğini gösterdi. “Buraya yatay geçiş yaptım. Kolunu çeksen iyi edersin.”

Kieran gözlerini iki siyah çizgi oluncaya dek kısıp ona baktı ama kolunu çekmedi. “Bassinger. Doğu Kıyısı Meclisi'nden Athena Bassinger'la akrabalığın var mı?”

“Kendisi halam olur. Kolunu çekmen için seni bir daha uyarmayacağım.”

Gabe kapıdan girerken geriye doğru bir adım attı. “Doğu söylüyor,” dedi. “O da Oli'nin Bağlarından biri.”

Kieran'ın bakışları nihayet beni buldu, yüzündeki nefret öyle belirgindi ki bana bir tokat gibi çarptı. Yanlış bir şey yapmışım gibi kıpkırmızı kesildim.

Bu tepki Atlas'ın hiç hoşuna gitmedi ve sırtışı yüzünden silindiğinde Kieran nihayet karşısındakinin yalnızca dalgacı ve ukala bir oğlan değil, onu tehdit eden bir Üstün Yetenekli olduğunu anladı.

Durumun daha da karmaşıklaşması şartmış, o anda tek ihtiyacım olan buymuş gibi Gryphon köşeyi döndü ve ortamın gerildiğini fark ederek bize yaklaştı. “Kenara çekil, Black. Derse geç kaldılar. Yeteneğini kampüste kullanmayacağını biliyorum, Bassinger. Buradaki bir numaralı kural bu.”

Atlas sırtıp omzunu silkti. “Ben bundan muafım, Shore. Yeteneğimi kontrol edemem, o benim bir parçam. Gorilin onu ciddiye almadım diye bozuldu. Aslında yerden yere vurabildiği, onun yarısı kadar Yeteneksiz bir kız olmadığıma bozuldu.”

Tanrım, bu sidik yarışının bir parçası olmak istemiyordum. Tüm gözler üzerimizdeyken hayatıma dair ayrıntıların ortalığa serilmesini hele hiç istemiyordum.

“Sikerler. Ben derse gidiyorum. İsterseniz birbirinize siklerinizi gösterip hanginizinkinin daha büyük olduğunu tartışabilirsiniz ama durup bunu izlemeyeceğim.”

Kieran kaşlarını çatarak bana baktı. “Kaçarsın tabii. Oleander Fallows, en küçük zorlukta ortadan kaybolur çünkü o öyle biridir.”

Ona verecek bir cevabım olmadığından oradan uzaklaştım. Diğerlerinin tepkilerini görmek istemiyordum. Sage ânında koluma girip beni genelde oturduğumuz arka sıralara yönlendirirken tüm sınıf kapıda yaşanan olaya kulak kabartmamış gibi davranmaya çalıştık. Hâlbuki herkes profesörün derse başlaması için Bağlarımın aralarındaki sorunu çözmesini bekliyordu.

Çığlık atmak istedim.

“Aldırma, seninle ilgisi yok. Yeteneklilerin kaçırılması yüzünden diken üstündeler. Atlas zaten ortalığı karıştırmaya geldi,” diye fısıldadı Sage. Zoey ve kıkırdayan arkadaşları bize bakmak üzere başlarını çevirince Sage onlara ters ters baktı.

Hepsini görmezden geldim. Atlas nihayet yanıma oturduğunda sakin ve kontrollü görünüyordu. Hiçbir şey olmamış gibi ders kitaplarını ve not almak için dizüstü bilgisayarını çıkardı. Gabe Sage’in yanına oturdu. Öfkeden köpürüyordu, yürüyen.

bir saatli bombadan farksızdı. Bir öfke kriziyle canıma okumayı planladığına emindim.

Sonunda ders bitti ve ders çalışmak için hep birlikte kütüphaneye giderken Atlas kolunu omzuma attı. Kieran ortada yoktu, yerine gelen adamsa bize şöyle bir bakıp başını çevirdi.

Kütüphane her zamankinden daha kalabalıktı, nihayet masamıza ulaştığımızda Sawyer'la Felix'i bizi beklerken bulduk. Onlara gülümseyip Atlas'la Felix'i tanıştırdım. Felix bunu gayet olağan buluyormuş gibi onu aramıza kabul etti ve Gabe'in öfke saçmasını umursamadı.

Gabe'in burnundan soluduğunu görmezden gelip sadece ödevlerime odaklanmaya karar verdim. Öte yandan Sawyer'ın ortalığı karıştırmayı ne kadar sevdiğini artık bildiğimden her şeye hazırlıklıydım.

"Sabahki tartışmayı duydum ama buradaki asıl soru Bağlarının hangisinin sikiinin daha büyük olduğu. Kavgayı kimin kazandığını söyle de cevabı öğrenelim, Fallows."

Sage homurdanarak yüzünü avuçlarına gömdü. "Tanrı aşkına, beş dakikacık olsun siklerden konuşmasak olmaz mı?"

Sawyer kız kardeşine işkence etmeye devam edecekmiş gibi sıırttı ama Gabe araya girdi. "Kieran pisliğin teki olabilir ama haklı değil miydi? Herkesin sabıka kaydını bildiği birini savunmak zor."

Atlas masanın üzerindeki elimi tutup parmaklarını benimkilere kenetledi ve bunu herkese göstere göstere yaptı. Bu davranışının bana sevgisini göstermekten ziyade üzerimde hak iddia etmekle ilgili olduğunu düşündüm.

Gabe gözlerini indirip bakışlarını ellerimize kilitledi. Atlas ona pis pis sıırttı. "Hadi ya? Ben senin aksine insanlara siktirip gitmelerini söylemekten ve Bağımı kendime saklamaktan çekinmiyorum. Geçmişte ne olduğu umurumda değil. O mesele kapandı. Oli benim ve siz onun adına tercih yaparak size ait olmamasını istediniz."

Gabe'in burun delikleri genişledi. “*O benim* demekle her şeyi kestirip atamazsın. Daha başka durumlar...”

“Sikimde değil,” diye sözünü kesti Atlas ve günün kalanında Gabe'in hır çıkarma girişimlerini azimle savuşturdu.

Yemekhanede akşam yemeği servisi başlayana kadar ders çalıştık. Hepimiz kafalarımıza mümkün olduğunca bilgi sokmaya çalışırken masa gergin bir sessizliğe gömüldü.

Sawyer, Felix ve Gabe futbol antrenmanı için kütüphaneden birlikte ayrıldı. Sage'in Felix'in yanında daha sakin ve daha az stresli olduğu gözümünden kaçmadı. Yemeğe giderken bunu ona sorarcasına tek kaşımı kaldırdım.

Sage, Atlas'a bakıp, “Ona şimdilik sadece arkadaşça takılmak istediğimi söyledim,” diye mırıldandı. “O da üstelemedi. Yeniden yakın olmamız hoşuma gidiyor. Esas Bağını bulup beni terk edebilme ihtimali hâlâ var ama o zamana kadar bunun tadını çıkarmak o kadar da kötü bir şey olmayabilir.”

Koluna girip fısıldadım. “Kesinlikle öyle yapmalısın. Riley kararını vermişse sen neden sonsuza dek yalnız kalasın? Riley senin sahibin değil, Sage. İstedini yapabilirsin.”

Sage hafifçe gülümseyerek omzunu silkti ve sağ olsun bizi duyamıyormuş ve neyle ilgili dedikodu yaptığımızı umursamıyormuş gibi davranan Atlas'a baktı. Ona Sage'in Bağ probleminin kafamı ne kadar kızdırdığını anlatmıştım. Sage'in bana güvenerek söylediği özel ayrıntıları atlayarak yalnızca genel durumdan bahsetmiştim. Dolayısıyla Atlas'ın neler konuştuğumuza dair bir fikri olduğundan emindim.

Birlikte akşam yemeği yedik. Lazanya kupkuru ve tatsızdı, Sage arabası, parası ve evdeki buzdolabına erişimi olduğundan

yemeğinden iki lokma alıp bıraktı. Atlas kendisinininkinin hepsini bitirdi fakat yemeğinden memnun görünmüyordu.

Ben tabağımdakileri silip süpürerek seçeneklerimin azlığına takılmamaya çalıştım.

Sage evine gitmeden önce bana sarıldı ve Atlas'la beni Gabe o sabah kapıya dayandığından beri ilk kez yalnız bıraktı.

Birden ne yapacağımı bilemedim.

Atlas yine elimi tuttu ve sıktı. "Seninle odana kadar yürüyeyim, Oli. Tabii önce başka bir yere gitmek istemiyorsan."

Başımı iki yana sallayıp korkudan altıma sıçtığımı belli etmemeye çalıştım. Tam da bu yüzden herkesle arama mesafe koyuyordum işte. Pekâlâ, işin aslı tam öyle sayılmazdı çünkü Draven kardeşler benden zaten uzak duruyorlardı. Gabe deseniz onunla iki arada bir derede kalmış, tuhaf bir durumdaydık. Bence Gabe hem aramızda köprü kurmak istiyor hem de onu terk ettiğimi varsaydığı için bunun travmasını atlatmakta ayak diriyordu. Bir de Gryphon'ın her gece yatağımda uyumasının yanı sıra şu anda bile onun *sweatshirt*ünü giymem ve kokusuna yasaklı bir madde gibi bağımlı olmam gerçeği vardı.

Atlas'a ne söyleyeceğimi düşünürken otomatik pilota bağlanmış gibi yürüyordum. Kendisinden ne kadar hoşlanırsam hoşlanayım onunla bir şey yaşamamın imkânsız olduğunu Atlas'a nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Yurda vardığımızda odama çıkana kadar bizi takip eden bakışlardan rahatsız olarak kaşınmaya başladım. Atlas'ın Bağlarımın sonuncusu olduğu ve defolu Esas Bağ'ıyla bağını tamamlamak için ta ülkenin öbür ucundan geldiği haberi belli ki çabuk yayılmıştı. Bize gösterilen abartılı ilgi sinirimi tepeme çıkarmaya yetti.

Buradan cidden nefret ediyordum.

Koca binadaki herkesin bizi izleyen bakışlarından bir an önce kurtulma telaşıyla hiç düşünmeden Atlas'ı odama soktum.

Kapıyı kilitleyip çantamı yatağa fırlattım ve sabah yatağımı toplamadığımı fark edince irkildim.

Gryphon'ın boktan yatağımda bıraktığı izin kaybolmaması için toplamaktan hoşlanmadığımı kendime bile itiraf edemiyordum. Buradaki imajıma tamamen ters düşen budalaca ve zavallica bir şeydi bu. Aptal bir âşığın yapacağı bir şeydi.

Odamın ne denli sefil görüldüğünü unutmuş olmalıydım çünkü Atlas'ın etrafa bakarken neden dudak büktüğünü anlayabilmem birkaç saniye sürdü. "Sabah buranın bu kadar berbat bir yer olduğunu nasıl fark edemedim? Çantayı topla, Oli. Bana taşınyorsun."

Sinirle kahkaha attım. "Yapamam! Meclis beni buraya yerleştirdi, odanın parasını onlar ödüyor. Hiç param yok. Çalışmama izin vermiyorlar."

Utançtan mideme taş oturmuş gibi hissettim. Ne kadar boktan bir durumda olduğumu itiraf etmekten nefret ediyordum. Ne param ne de bir işim vardı. Aldığım eğitimin amacı beni kontrol altında tutmaktı. İstedğim gibi bir iş bulmam için yapmıyorlardı bunu. Tamamen güçsüzdüm ve böyle olduğu için berbat hissediyordum.

Gryphon'ın çantamdaki kredi kartı aklımı çeliyordu ama biri ölmedikçe o küçük, plastik dikdörtgeni kullanmamaya karar vermiştim.

"Çantayı topla. Fazla eşyan yok sanırım. Hepsi spor çantana sığar. Şimdi benimle geliyorsun. Meclis'in bununla bir sorunu olursa bana gelsin. Sen benim Bağımsın. Seninle ilgileneceğim."

Utançtan yanaklarım kızardı. "Buna gerek yok, ben kendime bakabilirim. Yani eğer North çalışmama izin verirse. Çünkü bütün gün boş oturmaktan sıkıldım."

Atlas dirseğimi tutarak beni nazikçe yatağıma götürdü. "Toplan. Bu bok çukurundan kurtulduğunda iş konusunu konuşuruz. Kendi ayaklarının üzerinde durana kadar seninle

ilgilenmekten onur duyarım, Oli. Sen de benim için aynısını yapmaz mıydın?”

Düşünmeden cevap verdim. “Tabii ki. Ama diğerlerini kızdıracaksın. Hem seninle bağımı tamamlayamam. Bunun nedenini de söyleyemem. O iş karışık.”

Dudak büktü. “Hazır olduğumuzda bağ konusunu çözeceğiz. Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Oli. Ne düşündüklerini umursamadığımı anlamalısın. Ben sadece bağımızı umursuyorum. Seni tanımayı ve seninle ortak kararlar vermeyi umursuyorum. Ben de öyle fiyakalı bir yerde kalmıyorum zaten. Alt tarafı bir apartman dairesi. Ama buradan iyidir. Doğru düzgün bir şeyler yeriz. Biraz önce tıkmak zorunda kaldığımız yemekhane yemeklerine talim etmekten kurtulursun.”

Onunla tartışmamın anlamı yoktu. Tüm eşyalarımın küçük spor çantama sığabileceği konusunda haklı çıkmıştı. Aslında çantada şişkinlik yaratanlar benim bile değildi, Gryphon’ın odamda bıraktığı diğer iki *sweatshirt*tü.

Atlas elimden aldığı çantayı sırtlandı. Birlikte dışarı çıktığımızda kızlardan birine hayatımda gördüğüm en kibirli ve havalı bakışı attı. Dayanamayıp kıs kıs güldüm. Kız şok olmuş ve biraz da sarsılmış hâlde odasına kaçtı.

“Gel, hayatım. Bu bok çukurundan bir an önce çıkalım.”

Atlas beni okulun arkasındaki küçük otoparka götürdü. Birileri beni her zaman binanın önündeki cepten aldığı için oraya daha önce hiç ayak basmamıştım. Atlas’ın arabasının hangisi olduğunu bir bakışta anladım çünkü Dodge Challenger Hellcat kadar Büyük Sik Enerjisi yayan başka araba yoktu ve Atlas kilidini açarken tam bir egomanyak gibi bana havalı havalı baktı. Çekiciydi ama aşağılık bir pislik gibi görünmeden bu havalara girebilmesi biraz korkunçtu doğrusu.

Atlas’ın oturduğu apartman yalnızca birkaç blok ileride ve kampüse yürüme mesafesindeydi. Gryphon kadar özgüvenli ve

Gabe'in çılgın motor sürüşünden biraz daha az intihara meyilli araba kullanıyordu.

En üst katta yer alan dairesinin fiyakalı olmadığını söylerken halt etmişti. North'un malikânesi gibi değildi elbette ama kampüsü yukarıdan görüyordu. İki yatak odalıydı, granit tezgâhlı mutfak tam teşekkülüydü ve banyoda bir küvet vardı.

Yurt buraya kıyasla küçük, pis bir ahıra benziyordu.

Atlas banyoyu gösterdikten sonra bana ev gezdirmeye son verip çantamı yatağa attı ve elini saçlarının arasından geçirip nefesini verdi. "Ben kanepede yatabilirim."

Aralık duran kapıdan bakıp hayretle ona döndüm. Atlas'ın iki kişilik kanepeye sığması imkânsızdı. Kahretsin, ona ben bile sığamazdım. "Önemli değil, yatağı paylaşabiliriz. Sonuçta biz Bağ değil miyiz? Buna bir ara alışmamız gerekecek."

Gamzelerini göstererek sırtıttı. "Benimle aynı yatağı paylaşmaya biraz daha hevesli görünmeni isterdim ama bunu sonra konuşuruz."

Kaşlarımı çatıp göğsünü hafifçe ittim. "Onunla ilgisi yok. Kendimi otlakçı gibi hissediyorum. Seni sömürüyormuşum gibi. İş bulma konusunu nasıl halledeceğimi hiç bilmiyorum. North beni takip ediyor. Kampüsün sınırlarına yaklaştığımda bile beni arayıp azarlıyor."

Atlas dramatik bir tavırla onu ittiğim yeri tuttu ve yanımdan geçip buzdolabından iki şişe su aldı. "İnternette yapabileceğin işler var, böylece burada kalabilirsin. North'un ruhu bile duymaz. Para *ve* mahremiyet, tam bir çifte kazanç olur."

Kanepeye tünedim, hâlâ biraz tedirgindim. "Kamera kızı mı olacağım? Sanırım memelerimi gösterebilirim. Sence sesim seks sitelerine uygun mudur?"

Şaka yapıyordum, asla o tür işler yapabilecek kadar özgüvenli değildim ama Atlas'ın bana attığı öfkeli bakış harikaydı. Diğer Bağlarımdan bu tür sahiplenici davranışlar görmediğim için Atlas'ın memelerime değer vermesi hoşuma gitti.

“Önce ölümü çiğnemen gerekir, Fallows. Daha ben onları görmeden hayatta olmaz.”

Kaşlarımı oynatarak güldüm. “Kartlarını doğru oynarsan belki onları görebilirsin.”

Yine şaka yapıyordum. Onunla bizzat tanışalı henüz on saat filan olmuştu ama bana bakışları içimi gıcıklıyordu. “Ben kazanmak için oynarım, Oli ve bu eli asla kaybedemem.”

Kahretsin, bence de kaybetmeyecekti çünkü soğukkanlılığımı sürdürmekte zorlanıyordum. Üstelik Atlas beni baştan çıkarmaya bile çalışmıyordu. Üzerime geldiğinde kendimi zapt edemeyebilirdim. Kafamı karıştırdığını fark edince ahlaksızca sıırttı ve konuyu değiştirmek için televizyonu açtı.

Evinde onunla takılırken başta biraz zorlandım ama Atlas tam anlamıyla bir beyefendiydi, beni asla zorlamıyor ya da sorgulamıyordu. Televizyonun önünde yere yayılarak North’a teslim edeceğim yeni ödevi yapmaya başladım. Bunu takıntı hâline getirmiştım, bu uğurda ölsem bile o adamın eline koz vermeyecektim.

Sonunda yatmaya gittiğimizde pijama niyetine kullandığım eski ve bol tişörtümle saten uyku şortumdan utandığım tuhaf bir an yaşandı ama ben iç çamaşırı seven bir kız değildim. Atlas danteller içinde karşısında dikiliyormuşum gibi yine de beni takdirle süzdüğünde ateşli bakışlarının bağımlısı olmaya başladığımı hissettim.

“Sadece baksırımla uyuyabilir miyim? Bu sıcakta tişört giymek istemiyorum,” diye mırıldandı örtüyü açıp yatağa girdiğimde.

Omzumu silktim. “Nasıl rahat edersen.”

Gryphon’ın da aynısını yapmaya meyilli olduğundan bahsetmedim. Bu gece yurttaki odamı boş bulacağını düşününce yüreğim sızladı. Ona nerede olduğumu bildiren kısa bir mesaj yazdım. Cevap vermeyeceğini biliyordum ama en azından şansımı denemiştım.

Yirmi İkinci Bölüm

Tekmelenen kapının sesiyle uyandım.

Atlas beni incitmemeye dikkat ederek üzerimden yuvarlandı ve benim tarafımdan yataktan fırladı. Kapıdaki her kimse onunla benim aramda durdu. Hareket tarzının çevikliği ve esnekliği düzenli antrenman yaptığını hemen belli ediyordu. Jet hızıyla uykusundan sıyrılmasını kıskanmıştım çünkü ben hâlâ neler olduğunu kavramaya çalışıyordum.

“Noluyor be... dalga mı geçiyorsun? Senin derdin ne, Draven?”

Gözlerim mutfaktan odaya dolan ışığa nihayet alıştığında North'un tam kadro Taktik Ekibi'yle Atlas'ın dairesine baskın yaptığını gördüm. Tüm bunların sebebi onun aptal kurallarını çiğneyerek geceyi Atlas'ın yurda iki blok uzaklıktaki dairesinde geçirmemdi.

Büyük olasılıkla sabahın ikisinde uyandırıldığımdan birden öfke ve umutsuzluk gözyaşlarına boğulmak istedim. Atlas, North'a kafa tuttu ve tek başına hepsiyle baş edebilirmiş gibi çevresindeki tam teçhizatlı adamlara baktı.

İkisine karşı da çekim hissetmiyordum, dolayısıyla en azından Gryphon'ın bu rezalete karışmadığından emin oldum.

“Onun sokağa çıkma yasağı var ve bunu biliyor,” dedi North her zamanki soğuk ve ruhsuz sesiyle ama ondaki değişimi hemen fark ettim. Buzdağı maskesinin ardında kurallarını çiğnemeye cesaret etmeme kudurduğunu anlayabilecek kadar onunla vakit geçirmek zorunda bırakılmıştım.

Kendimi azarlanan bir çocuk gibi hissediyordum ve Atlas'ın kaşlarını çatışına bakılırsa o da aynı duygular içindeydi. “O benim Bağım ve ben yatağымda uyumasını istiyorsam uyuyacak. Oli kaçmadı, senin listendeki kurallara karşı gelmedi. Onun buraya gelmesine engel olursan Meclis'e başvuracağım.”

North kravatını düzeltti. “Meclis'in geri kalanını benimle zıtlasmaya ikna etmekte başarılar dilerim.”

Sonunda gözlerini bana çevirip eski, salaş pijamamı sinsi ve ilgisiz bakışlarla süzdü. “Yataktan kalk, Fallows. Gidiyoruz.”

Dizlerimi göğsüme çekip odada dikilen adamlara baktım. “Üzerimde sütyen bile yok. Gelmek istemi—”

“Sana ne istediğini sormadım. Aşağı inip arabama bin.”

Yüreğim ağzымda atıyordu. “Atlas da Bağlarımdan biri. Neden burada kalamıyorum?”

North geri adım atmadı, dudaklarını mühürlediğinde ağzı incecik bir çizgi hâlini aldı. Hasiktir. Atlas hepsine saldıracak gibi öne doğru bir adım attı. Gerçekten bu işe bulaşmak istemiyordum. Yeteneğimin tetiklenmesini göze alamazdım çünkü bu benim için oyunun sonu olurdu. Dolayısıyla iç çekip yataktan kalktım.

Atlas'a bakmadan gözlerim dolu dolu oradan ayrıldım. Yüzündeki ifadeyi görmek beni kendimi kaybetme eşiğine bir adım daha yaklaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Atlas bir baş belası olduğumu anlamış olabilirdi. Belki de hiçbirine iyi gelmeyeceğimi fark etmişti.

Lanet olsun.

Kaçmayı düşünsem de bundan hemen vazgeçtim. North beni bulurdu. Nereye gidersem gideyim beni bulurdu.

Asansör buz gibiydi ve gece gece imdat diye bağııp pijamalarımla kaçabilirmişim gibi bana aşağı kadar eşlik eden Taktik Ekibi'ndekilerin bakışlarını üzerimde hissedince kollarımı göğsüme doladım.

Faydasız gözyaşlarım yine göz pınarlarımı zorladığında onları içime akıttım.

Arabaya yaklaştığımı gören şoför kapıyı açtı. Sütyenimin olmayışını gizlemek için kollarımı göğsüme daha sıkı bastırdım. Gülümseyip teşekkür ettiğimde şoför beni duymazdan gelerek kapıyı üzerime kapadı. Harika. Herkes benden nefret ediyordu, North'un şoförü bile.

Kapı açılıp günün adamı karşıma oturuncaya kadar kendi kasvetli düşüncelerimle boğuştum. Araba hareket etti ve sokağın diğer ucuna, yanlış yöne doğru ilerledik.

Bu boğucu sessizlikte hareketsiz oturmakta zorlanarak hursuzca kıpırdandım.

North her zamanki gibi oralı olmadı. İlgisiz bakışlarla üniversite kampüsünü izledi.

"Sana sağlanan konaklama hizmetini yetersiz buluyorsan seni kendi evime taşıtacağım. Kampüse oradan gidip gelersin."

Ulu Tanrım, hayır. Orada haftada bir kere akşam yemeği yemeye bile dayanamıyordum. "Kampüs iyi. Oraya dönebilirim. Bir taksi çağırıp gideyim, olur mu? Bırak ineyim."

Bakışları o kadar keskindi ki bir yerlerimin kanayacağından korktum. "Bir sorun mu var, Fallows? Benimle yolculuk etmek istememen için bir neden mi var? Her ihtiyacını karşılayacağım."

Yutkundum. "Bağlarımdan biriyle vakit geçirmek için Atlas'la kalacaktım. Ama kampüste kalabilirim. Orası şey... evim gibi oldu. Oraya dönebilirim."

Ev kelimesi yumru gibi boğazıma oturdu ama bu kahrolası arabadan inmek için her şeyi söyleyebilirdim.

“Şanslısın. Bağlarının üçü benim evimde yaşıyor. Her an onlardan biriyle olacaksın.”

Faydasız gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü görmesin diye cama döndüm. Harika. Sefil bir odada yalnızlık çekerken muhtemelen lüks içinde ama benden nefret eden erkeklerle birlikte yaşamaya başlayacaktım.

“Söyleyeceğin başka bir şey var mı, Fallows?”

Gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi kırptırdım. “Hayır. Teşekkür ederim.”

Sesim cılız ama yeterince net çıktı. North’un telefonunu çıkarmasını bu konuşmanın sona erdiğinin işareti olarak yorumladım.

North’un garajında arabadan iner inmez evin üç çalışanı tarafından karşılandık. Kollarımla gövdeyi sıkıca sarmalamaya devam ettim. Göğsümü gizlersem kimsenin bir evsiz gibi göründüğümü fark etmeyeceğini umdum ama hiçbiri bana bakmıyordu.

“Meclis Üyesi Eversong geldi, çalışma odanızda bekliyor.”

North usulca küfrettikten sonra adamlardan birinin elindeki dosyayı aldı ve bana bakmadan her zamanki buz gibi sesiyle konuştu. “Evelyn sana odanı gösterecek, Fallows. Sabah seni kahvaltıya indirmek için oradan alacağım ve o zamana kadar odanda kalmanı istiyorum.”

Mükemmel.

Şahane.

Muhteşem ötesi.

Kahrolası bir kafese kapatılmış, son kalan özgürlüğümü de kaybetmiştim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu güzel ve haddinden fazla süslü malikâne her hafta işkence

çekmeye geldiğim bir yer olmaktan çıkıp geberene kadar hap-solacağım bir cehenneme dönüşmüştü.

Şu saatten sonra Direniş'in beni bulması başıma gelebilecek en kötü şey olmayabilirdi.

North ve iki adam tutsağı olduğum yakıcı öfkeyi fark etmeden Evelyn'le beni yeni hapisane hücreme götürülmem için orada bırakıp gitti.

"Beni takip edin, Bayan Fallows. Odanız üçüncü katta."

Ona siktirip gitmesini söylemeyi her şeyden çok istesem de başımı çevirdiğimde Evelyn'in itaatkâr bir tavırla gözlerini yere diktiğini gördüm. North'un çalışanlarına nasıl davrandığına dair hiçbir fikrim yoktu ama hepsi bizler kölesi oldukları canavarlarmışız gibi yanımızda el pençe divan duruyorlardı. Bu da kendimi korkunç rahatsız hissetmeme neden oluyordu.

Bu yüzden dilimi tutup zavallı kadını kafamın içinde dolaşan sert sözlerin hedefi yapmadım.

Bu evi iyice öğrenmem gerekiyordu çünkü döndüğümüz ikinci köşeden sonra tamamen aklım karıştı ve yön duygumu kaybettim. Uzun bir koridorun sonundaki asansörün sesini duyunca irkildim; geçen sefer zorla bindirildiğim asansörü binanın diğer tarafında sanıyordum.

Evelyn konuşmadı, etrafına bakmadı, gergin bir tavırla kıyafetleriyle da oynamadı. *Her şeyi* gören ama *hiçbir şey* görmeyen itaatkâr hizmetçi rolünü mükemmel oynuyordu.

Bende onun soğukkanlılığının yarısı bile yoktu. Damarlarımda milyonlarca böcek dolaşıyormuş gibi kıpırdanıp oramı buramı kaşıyordum.

Bir köşeyi daha döndük ve bu kahrolası evde kalmak istemememin asıl sebebiyle burun buruna geldik. En korkunç kâbusum siyah kumaş pantolonu ve yumuşak, kaşmir kazağıyla bize doğru geliyordu. Nox, Evelyn'e şöyle bir göz attıktan sonra, "Bizi yalnız bırak," diyerek onu kovdu.

Bu kadardı işte.

Üç kelimenin ardından ölmemi istediğinden emin olduğum tek Bağımla koridorda yalnız kalmıştım. Evelyn hiçbir şey söylemeden apar topar uzaklaştı.

Nox baş başa kaldığımız gibi laflarını sıralamaya başladı. “Neden orospu gibi giyindin? North seni bir öğrenci evi partisinde mi buldu yoksa? Abimi nasıl kızdıracağını iyi biliyorsun, değil mi, Zehir?”

Zehir.

Adımı istemeden hepimizi düşürdüğüm korkunç durumla ilişkilendirmeyi akıl edebilecek tek kişi oydu tabii. Ben ailesini zehirleyen kişiydim.

Ağlamayacaktım ve beni ne kadar tedirgin ettiğini anlamasına kesinlikle izin vermeyecektim. “Bir kız eğlenmesini bilmeli, Nox. Hem neden umursuyorsun? Beni istemiyorsun ki. Tabagında yiyebileceğinden fazlası yok mu zaten?”

Bir adım atarak beni duvarla arasına sıkıştırdı. “Belki de seninle bağımı tamamlamalıyım, Zehir. Böylece bir dahaki sefere kız arkadaşımı becerdiğimde bunu hissedip kalbini yerinden söküyorlarmış gibi acı çekersin. Kaçtığında ne çektiğimizi belki o zaman anlarsın.”

Biraz daha sokuldu, aramızdaki cüsse farkı yüzünden bana tepeden bakıyordu. Yerimi korumaya çalıştım. Daha önce bana hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Gözlerinde yanan öfkeyi bir zamanlar çekici bulmuştum ama beni duvarın dibine kısırdığında vücudundan yayılan sıcaklığın yanında bu hiç kalırdı. Bağının vücudumun üzerinden şöyle bir geçtiğini hissettim ve ona ulaşmak için sınırlarını zorlayan kendi bağımın dizginlerine asıldım. Bu adamla bağımı tamamlamama imkân yoktu.

Diğer Bağlarımın herhangi birini ona tercih ederdim. Bu dallamaya kalmaktansa North’u bile seve seve kabul edip ona ‘Teşekkür ederim, efendim’ demeye razıydım.

“Bunu saklayamazsın, Zehir. Bir yeteneğin olmayabilir ama bağını hissedebiliyorum, beni arzuluyor.”

Bağımın ne istediği şeyimde bile değildi, onunla bağ kurmayacaktım.

Ellerimi göğsüne koyup onu itmek istedim ama tüm varlığımla bağımı dizginlemeye çalışıyordum. Yumruklarımı ve dişlerimi sıktım. Titremelerine engel olmak için dizlerimi kastım.

Elini boğazıma sardığında tek kelime söyleyemedim. Beni boğmayı hayal eder gibi parmaklarını açıp kapadı. Üzerime yürüdüğünde geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldım. Sırtım duvara çarptı ve Nox vücudunu benimkine yapıştırdı. Olabilecek her şekilde tuzağa düşmüştüm. Bağımın dizginlerini sıkıca tutarken ona bağlanmamak için akıl sağlığını korumaya çalıştım. Fiziksel olarak ona karşı koymamın hiçbir yolu yoktu.

Dizini bacaklarımın arasına soktu ve birden sadece saten bir baksır giydiğimi hatırladım. Onu bir ikinci el mağazasında bulmuştum, hiç giyilmemişti, etiketi üzerindeydi ve o sırada gözüme pek havalı görünmüştü. Ama şimdi Nox bacaklarımı ayırıp dizini bana sürterken ürkek bir kuzu gibi titriyordum. Siktir, bu hayatımda yaptığım en zor şeydi çünkü boşaldığım anda bağım serbest kalıp bizi sonsuza dek bağlayacaktı. Fakat bu fena hâlde kötü olsa da içinde bulunduğum durumun en korkunç yanı bile değildi.

Gücüm artarsa hepimiz *hapı yutardık*.

Boğazımı tutan elini hafifçe gevşetip öne doğru eğilerek dudaklarını kulak mememe sürterken meşum bir sesle fısıldadı. “Gücümü istiyorum. Bana borçlu olduğun şeyi istiyorum. Bunun için beş yıl bekledim. Ondan öncesinde de beş yıldır bekliyordum. Tam on yıl gücümün tamamına erişmeyi bekledim. Şimdi sen karşımıza çıkmış hepimize hayır mı diyorsun? Hiç sanmıyorum, Zehir.”

Ondan kurtulmaya çalıştım, bir koridorda bu kibirli pisliğe bacaklarımı açmaya niyetim yoktu. Ama beni kolayca kendine çekip dudaklarıma yapıştı. Beni ısırarak öpmeye başladı.

Bağım buna ânında tepki verdi.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, içimden fıskıran güçle neredeyse dizlerimin üzerine yığılacaktım. Bağı tamamlanmasına ve ruhlarımızın sonsuza dek birleşmesine engel olmak için var gücümle savaştım.

Nox dudağımı ısırarak beni ağzımı açmaya zorladığında dillerimiz birbirine dolaştı. Ona karşı çıkamayacak ve hareket edemeyecek durumda olmamdan faydalanıyordu. Bağı serbest kalmak için her zamankinden de çok çabalıyordu ama onu dizginleyip yatıştırdım.

Bağımın Nox üzerinde hak iddia etmesini engellemeye o kadar odaklanmışım ki vücudum başına buyruk hareket etmeye başlamıştı. Bu da Nox'ın onu dilediği gibi yönlendirebildiği anlamına geliyordu. Yaptığı şeyin yumuşak ve duygusal bir yanı yoktu. Bir bağı tamamlanması için ne gerektiğini gayet iyi biliyor ve acımasızca bu adımları izliyordu.

Aklımın uzak ve karanlık bir köşesinde beni bu kadar çabuk ele geçirmesinden neredeyse etkilenmişim. Beni öpüyor, okşuyor, dizini bacaklarımın arasına sürtüyordu. Kalçam kendiliğinde hareket etmeye başlamıştı, tek vücut olmuştuk. Aynı anda hem ona hem bağıma karşı koyamıyordum.

Nox'ın bağı başlı başına bir güç unsuru olarak beni ele geçirdiğinde onu öyle arzuladım ki neredeyse çılgılık atacaktım. Kahretsin, aklım artık benim değildi. Sadece bağ vardı, tek bildiğim oydu. Sadece bağı düşünebiliyor, sadece onu istiyordum.

Nox'ın beni boşaltacağı gerçeğini kabullendim.

Ondan nefret ediyordum, bana yaptığı şeyden nefret ediyordum ama şu anda kendimi kaybetmemem kötünün iyisiydi. Parmakları bana dokundu, eski ve pasaklı tişörtümden aşağı kayıp saten şortumu indirerek kalles vajinama ulaştığında kendimi bağlanmaya bırakmama ramak kaldı. Neredeyse kontrolümü kaybedip ben de onu öpmeye başlayacaktım çünkü kendimi bu zevkten neden mahrum edecektim ki? Vücudumda dolaşan

güce karşı koymamın ne anlamı vardı? Nox beni okşarken neden kendi bağımı ısrarla içime hapsediyordum?

Sonra aklım başıma geldi ve gücümünden kaynaklanan yıkımı hatırladım. Daha fazla güçlenmeme izin veremezdim. Direniş'in olmamı istediği canavar olamazdım.

Tek bir kasımı dahi oynatırsam bağım kontrolümü ele geçireceği ve her şey biteceği için Nox'ı itmeyi bile beceremedim. Durdurmak için canımı dişime taktığım olayların gerçekleşmesine izin veremezdim. Hele buna Bağlarımın en kibirlisinin, her şeye hakkı olduğunu sanan Nox'ın sebep olmasına katlanamıyordum.

Kadınlar konusunda belli ki çok tecrübeliydi çünkü klitorisimi bulmakta hiç zorlanmadı, ıslak kıvrımlarımın arasına parmağını soktu ve bir profesyonel gibi daireler çizerek okşamaya başladı.

Bunu yapmanın onun için bu kadar kolay olması neredeyse onur kırıcıydı.

Parmakları amansızca beni doruklara çıkarırken yalnızca bir anlığına Nox'ın bundan benim kadar zevk aldığını düşündüm.

Bir iniltiyle dudaklarımı onunkilerin üzerinden çekip nefes almaya çalıştım. Hâlâ kendimi dizginlemek için mücadele ediyordum. Nox kulağıma eğildi. "Ne cevherlerin olduğunu görelim bakalım, Zehir."

Orgazm olduğumda yeteneğimi bastırmak, onu gizli tutmak zorundaydım ve cidden alev alabileceğimi düşündüğüm bir âna dek tenimi ve kaslarımı yakan acıya karşı koymaya çalıştım. Boğazımdan bir hıçkırık yükseldiğinde sonunda dizlerimin bağı çözüldü. Nox beni ayakta tutmaya bile çalışmadı. Benden bir adım uzaklaşarak dudak büktü ve benden istediğini alamayacağını anlayınca bağını tenimin üzerinden çekti. Duvardan kayıp onun önünde dizlerimin üzerine yığıldım. Bağlanmaya direndiğim için tüm vücudum acıyla yanıyordu.

Nox kaşlarını çatarak iliklerime kadar işleyen o acımasız ve öfkeli ses tonuyla konuştu. “Doğru düzgün bağlanmayı bile beceremeyen bir sefilsin sen. Tam bir ayak bağısın, Zehir.”

Böyle dedikten sonra ayak bileklerime düşen şortum ve kırılan onurumla beni orada öylece bırakıp gitti.

Ne yapmıştım ben?

Ama hayır, yanlış bir şey yapmamıştım. Öyleyse neden kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissediyordum? Doğru olanı yapmıştım. Onunla bağımı tamamlamamıştım. En doğrusu bu değil miydi? Hepsi Nox'ın suçuydu.

Yumuşak bir ses beni sefil düşüncelerimden uyandırdı. “Hanımefendi? Sizi odanıza götürebilirim.”

Yanaklarımdan süzülen yaşlarla başımı kaldırdım. Tepemde duran hizmetçi vücudumun alt kısmındaki çıplaklığı görmemek için özellikle başını diğer tarafa çevirmişti. Evelyn'den daha gençti ama bu iyi miydi kötü müydü bilmiyordum.

Ayağa kalkıp çıplaklığımı örterken boğuk bir sesle konuştum. “Teşekkür ederim, memnun olurum.”

Başını onaylarcasına salladı ve kendime çekidüzen vermemi bekledikten sonra bana yolu gösterdi. Odam evin kuytu bir yerinde, deniz manzarasından mümkün olduğunca uzaktaydı ama sessiz ve bana özeldi. Aslında tek ihtiyacım buydu.

İçeri girdiğimde hizmetçi birkaç dakika daha oyalandıktan sonra, “Kapı içeriden kilitleniyor, onu açan anahtar sadece Bay Draven'da var,” dedi ve ekledi: “Bay North Draven'da. Burada güvendesiniz, Bayan Fallows.”

Ah, harika. Nox'la aramda geçenlerin benim için endişele-neceği kadarını görmüştü. “Teşekkür ederim. Kusura bakma, ne kabayım, sana adını bile sormadım.”

Hizmetçi gülümsedi ve bunun önemli olmadığını belirtmek için elini salladı. “Üzülmeyin, hanımefendi. Sabah odanızı temizlerim. Bir ihtiyacınız olursa bana not yazarsınız. Bay Draven tüm ihtiyaçlarınızın karşılanmasını emretti.”

Özgürlüğüm, bağımsızlığım ve beni buradan götürecek bir uçak bileti... tek ihtiyacım bunlardı. “Çantam North’un arabasında kaldı. Kıyafetlerim onda.”

Başıyla onayladı. “En kısa sürede size ulaştıracağım. İyi geceler, hanımefendi.”

Hizmetçi gittiğinde çabucak banyoyu kontrol edip Nox’ın bende uyandırdığı korkunç vicdan azabından arınmak için kendimi duşa attım.

Yine pijamalarımı giymekten başka çarem yoktu ama şortumu çamaşır sepetine attım. Bir daha ona elimi sürmeyecektim. Hatta onu yakmalıydım. Yeni bir şort almanın bana kaç patlayacağını düşündüğümde kamera kızı olma fikri birden gözüme daha çekici göründü.

Memelerimi görmek için para veren birini bulurdum elbette.

Odaya döndüğümde çantam yatakta duruyordu, bu bana yatmadan önce kapıyı kilitlemeyi hatırlattı.

Telefonumu çıkardığımda Atlas’ın mesajını gördüm.

Meclis’i aradım ve resmî olarak şikâyetçi oldum. Büyük olasılıkla North’un lehine karar verirler ama haftanın birkaç gecesini burada kalman için baskı yapıyorum, Oli. Üzgünüm, North’un konu sen olunca ne kadar mantıksız davranabildiğini fark etmemiştim. Tatlı rüyalar, tatlı kız.

Ama ben tatlı değildim. Nox’ın dediği gibi kahrolası bir zehirdim. Bağımızda ters giden her şeydim. Ben hatalı doğmaydım bunlar olmayacaktı. Onları yeniden terk etmeme gerek kalmayacaktı ve kopmak yerine tek vücut olacaktık.

Nox benim yapmaya mecbur kaldığım şey yüzünden öyle sorunlu biri olmuştu ki bir daha beni affedebileceğini sanmıyordum.

Ben de onu affetmeyeceğimi biliyordum.

Bir daha o adamın yüzüne bile bakamayacaktım.

Kahretsin.

Telefonum elimdeyken titredi.

Mesajımı okuduğunu görebiliyorum, Oli. Bana iyi olduğunu söyle. İyi değilsen şimdi oraya geliyorum. Sikmişim Meclis'i.

Atlas'ın telefonumda kayıtlı fotoğrafının üzerinde parmağımı gezdirdim. Boş versene, biz Bağ değil miydik?

Nox kızgın ve benimle bağlanmaya çalıştı. Bunu yapamayınca kusurlu olduğumu söyledi. Bunu hak etmeyen biriyle bağına güçlendirmeye çalıştığın için seni uyarmak istedim. Telefonumu kapatıp yatıyorum. İyi geceler, Atlas. Sen tanıdığım en iyi erkeksin ve defolu bir Bağ'a mecbur kaldığın için üzgünüm.

Mesajın gönderildiğini görür görmez telefonumu kapadım. Cevabını merak etmiyordum, sadece hayatım dediğim bu zıvalığı unutmaya ve uyumaya ihtiyacım vardı.

Sonsuza dek olmasa da hiç olmazsa bir geceliğine bundan kaçabilirim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Evin sarsılmasıyla uyandım.

Deprem olduğundan emindim, panikledim çünkü bir deprem sırasında ne yapılması gerektiğini bilmiyordum. Sonra North'un evinde olduğumu hatırladım. Bırakın doğal bir afeti normal bir zamanda bile buradan nasıl çıkabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ne bok yiyecektim?

Biri cevaplayıp bana ne yapacağımı söyleyene kadar Bağlarımı aramak için telefonumu açtım. Atlas'tan gelen otuza yakın mesajla karşılaştım.

Ev yine sarsıldığında bunun bağlarımla ilgili olduğunu fark ederek Atlas'ı aradım.

"Oli? Neredesin? Kaçınıcı katta? Seni eve götüreceğim."

Yataktan fırlayıp pencereye koştum. Dışarıya bakmak için perdeyi çektim. Tabii ki oradaydı.

Bahçe kapısı bir moloz yığınınına dönüşmüştü.

"Neler oluyor? Neyse boş ver. Üçüncü kattayım. Sana iyi şanslar..."

Sözümü kesti. “Sikmişim Dravenları. Bana engel olmaya kalkıştırlarsa bu evi başlarına yıkarım. North denen alçak herif bana burada güvende olacağını söyledi ama seni kendi kardeşinden bile koruyamıyor. Geberteceğim o şerefsizi.”

Tanrım bana yardım et. “Düşündüğün gibi değil, Atlas. Lütfen dinle...”

Kapının kilidinin çevrildiğini duyduğumda az kalsın telefonu elimden düşürüyordum. Sonra hizmetçinin söylediğini hatırladım. Sadece North’ta anahtar vardı, yani en azından Nox bir insan ve bir Bağ olarak bana ne kadar değersiz olduğumu hatırlatmaya gelmemişti.

Kapı açıldı, North ışığı yakıp önce yatağa baktı ve beni bulana kadar odaya göz gezdirdi. Görünüşü beni öyle şaşırttı ki hiçbir şey söyleyemedim çünkü daha önce onu yalnızca takım elbiseyle görmüştüm. Şimdi kalçasından sarkan eşofman altıyla acayip iyi görünüyordu. Hepsi böyle iri yarı mıydı? Tom Fordlarının altında böyle bir vücut sakladığını kim tahmin edebilirdi?

“Oli? Orada neler oluyor, Oleander?” Atlas’ın sesi kulağımda çınlayınca irkildim, North gözlerini kıstı.

“Onu buraya mı çağırdın?”

Ben tek kelime edemedim Atlas araya girdi. “Hoparlörü aç, Oli.”

Şerefim, akıl sağlığım ve yaşama arzum ayaklar altında çığnenmeden bundan kurtulma şansım yoktu ama Atlas’ın dediğini yaptım.

“Aç şu kahrolası kapıyı, Draven. Bağımı almadan buradan gitmeyeceğim. Bu arada kardeşin olacak o tecavüzcü pisliğe söyle onu bulduğum anda geberteceğim.”

Hasiktir.

Tanrım. Ağzımı açtım ama North beni bakışlarıyla ezerken söyleyecek söz bulamadım. Kızgın görünüyordu, hatta burnundan soluyordu, dolayısıyla bana doğru yürüyünce sindim. Aslında

ondan korkmuyordum ama egom yaralandığı için kimsenin hakaretlerine tahammül edecek hâlde değildim.

Çenesini sıkıp sonra gevşetti ve alçak ama her zamankinden biraz daha duygulu bir sesle, “Aşağı gel, Oleander,” dedi. “Ben Nox’la konuşurken Atlas’ın içeri girmesine izin vereceğim.”

Atlas, “Hadi, sallanma,” diye bağırdığında onlara bu durumu nasıl açıklayacağımı düşünmek için telefonu kapadım. Aslında yaşananlara tam olarak şey denemezdi... Yani bir şey olmuştu ama belki de kafalarında canlanan senaryoya benzemiyordu.

Benzemiyordu, değil mi?

Yok, kesinlikle benzemiyordu.

Siktir.

“Üzerine bir kazak al. Gece ev soğuk olur.”

North’un isteğine karşı çıkabilirdim çünkü yine bana patronluk taslıyordu ama içimde hiçbir şey kalmamıştı. Ne hırs ne de savaşıma isteği duyuyordum. Yalnızca bu gece beni yine aşağılayacakları bir karar verdiğimi onlara nasıl söyleyeceğimi düşünürken içi boş bir kabuk gibiydim. Hâlbuki elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştım.

Kahretsin.

Asıl ben North’un üzerine bir kazak giymesini isterdim çünkü kat kat giysilerimle onun peşinden odadan çıkarken bağım yine uyandı. Bu saçma durumdan ötürü ona kızgın olduğum için sertçe derinlere ittim.

O kadar haşın davranmıştım ki North benden dalga dalga yayılan gücü hissetmiş gibi kaşlarını çatarak arkasına baktı. Yine ona bir şeyler söylemeyi denediğimde bu sefer dilim çözüldü.

“Atlas’la konuşup bunu çözebilirim. Yalnızca birkaç dakikaya ihtiyacım var, sen karışmak zorunda değilsin.”

Bana bakmadan asansörün düğmesine bastı. “Hayır, bu iş çığırından çıkmadan önce meselenin özünü öğrenmeliyim. O kadar çok sorunla uğraşıyorum ki bunlara bir de Bağ düşmanlığı ekleyemem. Gerekirse Nox’ın hakkından gelirim.”

Panikten çılgına dönmüşken daracık asansörde iyice zorlandım. Neden bu kadar panik olmuştum? Herkesten ve şimdiye kadar beni öpen herhangi bir şeyden daha çok nefret ettiğim Bağım tarafından bir duvara itilip bacağına sürtünmem için teşvik edilmekten ve oyuna dâhil olan parmaklarıyla canımı acıtacak kadar şiddetli doruğa ulaşmaktan başka yanlış bir şey yapmamıştım.

Bir de bağımızı tamamlamamıştım.

Tüm gerçekler bunlardı ve yalnızca bazılarının üzerinde söz hakkım vardı. Orgazm olmam kesinlikle bunlardan biri olmadığına göre Atlas ona yolladığım o aptal mesaja delirmeden önce bunu North'a neden söyleyememiştim?

Atlas'ın beni almaya gelmesi doğaldı.

Tabii ki gelirdi, ülkenin öbür ucundayken bile daima korumacı ve sahiplenici bir tavır sergilemişti.

Asansörün kapısı açıldı, North indi ve peşinde olduğumdan emin olmak için duraksadı. Sonra beni hole götürdü. Yolu ezberlemeye çalıştım ama bir dakika içinde yine her şey karman çorman oldu.

North'un şoförü üç adamla birlikte kapıda duruyordu, hepsi Atlas'ın ön bahçeye verdiği zarara bakıyordu.

"Yetkilileri ve Ev Sahipleri Birliği'ni aradım. Hasar kontrolü yapıyoruz, efendim."

North şoförüne başını salladı. "Teşekkür ederim, Rafe. Bundan sonrasını ben hallederim."

Rafe'in adını aklımın bir köşesine yazdım çünkü ona içimden *şoför* demeye devam edemezdim. North'un gidip kapıyı sonuna kadar açmasını izledim. Önümde durmasına rağmen bahçedeki yıkımın boyutunu anlamama yetecek kadarını gördüğümde irkildim.

Dilimi tutmalıydım. Atlas'a o mesajı hiç atmalıydım.

North kenara çekildiği gibi Atlas eve girdi. Bana sarılmaya niyetlendi ama bağımı zar zor kontrol edebildiğim için geri çekildim.

Ortam iyice gerildi.

Ne yaptığımı hemen fark ettim ve tüm dünya bana karşı olduğundan Nox gelmek için tam da o ânı seçti. Garajın kapısından içeri girdiğinde üstü başı viski kokuyordu.

Başını kaldırıp bana baktı ve çarpık bir biçimde güldü. Can havliyle Atlas'ın koluna yapışarak belki de Nox'ın canını kurtardım.

Nox küçümseyici gülümsemesinden vazgeçmeden Atlas'a baktı, gözeneklerinden şerefsizlik akıyordu ama orada uykudan yeni kalkmış şahaneliğiyle, yarı çıplak dikilen North'u görünce şaşırdı.

“Neler oluyor?”

North bana baktığında bu utanç verici ortamdan imdat diye bağırarak kaçmak istedim. Olanları nasıl açıklayacağımı hâlâ bilmiyordum.

Atlas bu temkinli aile siyaseti oyunlarına pabuç bırakmadı. “Olan şu, Oli'yle zorla bağ kurmaya çalıştın ve bir Draven olduğun için bunun yanına kâr kalacağını sandın. Sana işkence edecek *sonra da* öldüreceğim.”

Lanet olsun.

Aynı sertlikte bir karşılık ve yetenekler devreye girmese bile en azından bir yumruklaşma beklediğimden yüzümü buruşturdum ama oda yine tuhaf bir sessizliğe gömüldü.

North gözlerini Nox'a dikerek, “Gerçekten de yaptın mı?” diye sordu.

Birbirleriyle konuştuklarını yalnızca yemek masasında görmüştüm. North kardeşinin beni iğneleyici yorumlarıyla kırıp dökmesine seyirci kalıyordu. Bir kez bile ona müdahale etmemiş, beni rahat bırakmasını hiç söylememişti. Enteresan bir durumdu doğrusu. Nox'a sorunlu biriymiş gibi fazla nazik davranıyor,

onunla daima sakince konuşuyordu. Hâlbuki benim tanıdığım North böyle bir adam değildi, etrafında bulunmaktan nefret ettiğim biriydi.

Nox pis pis sırtarak kaşını kaldırdı. “Bana hayır demedi. Bir kere bile. Elime boşaldı. Bu yüzden hayır, abi, ona tecavüz etmedim.”

Yer yarılıp içine girebilir miydim? Bu gerçekten harika olurdu. Bunları yaşamaktansa ölümün sıcak koynuna sokulmayı tercih ederdim.

Atlas’ın öfkesinin bir kısmını bana yöneltmesini, benden bir cevap istemesini ya da hışımınla çekip gitmesini bekledim ama bunları yapmadı. Hayır, aksine, beni korumak ister gibi gelip önümde durdu.

“Sen Üstün Yeteneklilere ders veren birisin, hepimiz bağıni ona karşı kullandığını biliyoruz. Ne yaptığını biliyordun, Oli’yi bu şekilde tehdit etmene izin vermeyeceğim. Karşında Yetenekli biri olduğunda borunu öttürmek kolay değilmiş demek, değil mi göt herif?”

Nox pis pis sırtıttığında gözleri simsiyah oldu. “Emin misin? Hodri meydan. Dene ve gör.”

Gözleri siyah olduğu için bir an beynim kepenklerini indirdi. *Siyah*. Benimkiler kadar siyah ve dipsiz gözlerle ilk kez karşılaşmıştım. Sonra Atlas’ın gözleri bembeyaz oldu ve tehlikenin boyutunu nihayet anlayabildim. Kahrolası bir Üstün Yetenekliler kavgasının ortasında savunmasız kalacaktım.

Atlas, Nox’a hain bir sırtıyla karşılık verirken arkasına saklanabileceğim bir şey ya da sihirli bir şekilde ortaya çıkan bir kapı görme umuduyla etrafıma bakındım.

“İkinizden biri *benim* evimde ve *benim* Bağımın önünde dövüşmeye kalkışırsa araya girmeye mecbur kalırım ve ikiniz de bunu istemezsiniz.”

North’a baktığımda az daha bayılıyordum çünkü yalnızca gözleri değil, tehditkârca öne uzattığı eli de yavaşça kararıyordu.

Bağlarımın neler yapabildiğini öğrenmeliydim. North onları neyle tehdit ediyordu ki Nox bile tereddüt ediyordu? Benimkilere çok benzeyen siyah, parlak gözlerinin sebebi nasıl bir yetenektir?

“İstersen bu gece Oleander’la kalabilirsin, Bassinger. Oleander’ın nerede kalacağını yarın tartışalım çünkü sabah hepimizin gitmesi gereken yerler var.”

Nox bile buna karşı çıkamadı.

North başka bir şey söylemeden Atlas’la beni odama götürüp kapıyı dışarıdan kilitledi. Ben yaşadıklarımızın etkisiyle hâlâ utançla kıvranıyordum fakat Atlas üzerinde yalnızca baksır kalana kadar soyunup yatağı girdi. Her şey yolundaymış ve bu buraya geldiğimden beri geçirdiğim en kötü gece değilmiş gibi davranıyordu.

Bölük pörçük uyudum ve gece gözlerimi her açtığımda Atlas’ın çatık kaşlarıyla tavanı izlediğini gördüğümünden onun da uyumadığını biliyordum. Sabah altıda, Gabe’in beni sabah antrenmanına götürmek için almaya geleceğini bildiren mesajı geldi. Kalkıp gününe başlamaya karar verdim.

Hızlıca duş aldım ve tüm olanlara rağmen hiç olmazsa dedikoduların hedefi olmadığım, kendime ait bir banyoda yıkanabildiğime şükrettim. Giyinip hazır olduğumda odaya geri döndüm. Atlas giyinmiş, beni bekliyordu ama yüzü hâlâ asıktı.

Telaşım dilime vurdu. “Gabe’le antrenman yapıyoruz. Gryphon’ın yazdığı ağır bir programı uyguluyoruz ama TE’de bana yardımcı oluyor. Vivian buraya geldiğimden beri gösterdiğim gelişimden etkilendi. Ondan hoşlanacaksın. Huysuz ihtiyarın tekidir, bodrumdaki labirentte hepimizi öldürmeye çalışıyor. Yine de onu seviyorum.”

“Vivian Wentley’nin kim olduğunu biliyorum, Oli. Şu anda ondan daha çok seni düşünüyorum. Nasıl bir yol izleyeceğimize karar vermemiz gerek. Ailemle çoktan konuştum. Seninle Philadelphia’ya gitmemizi ve birbirimizi yakından tanıyana kadar kahrolası Dravenlarla aramıza mesafe koymamızı istiyorlar. Birçok seçeneğin var, sana kendini çaresiz hissettirmelerini istemiyorum. Sen bir mahkûm değilsin. Nox’ın taciz edebileceği bir mal değilsin.”

Yüzümü sıkıntıyla ovuşturdum. “Söylediklerini duydun, düşündüğün gibi olmadı. Onu itebilirdim ama yapmadım. Suç bende.”

Atlas ayağa kalkıp iç çekti. “Sen de benim söylediğimi duydun, Oli. Nox ne yaptığını biliyordu. Sen Esas Bağ’sın. Tüm varlığınla bağlanmak istiyorsun ve o bunu sana karşı kullandı.”

Söylediklerinden hoşlanmamıştım çünkü bağıma karşı çaresiz olduğumu düşündüğü ortadaydı ama dün gece öyle olmadığımı ispatlamıştım. Bir makine gibi düştüğüm çukurun dibinden tırnaklarımla kazıyarak çıkmıştım. Sonrasında nahoş olaylar yaşanmasına rağmen kendimle gurur duyuyordum.

“Bunu daha fazla konuşmak istemiyorum. Şu antrenmana gidip gerisine daha sonra karar verebilir miyiz? Ben... cidden yorgunum.”

Atlas tekrar iç çekip başıyla onayladı. Sonra ensesini ovuşturup diğer elini bana uzattı. Söylediklerine biraz gücenmeme rağmen elini tuttum çünkü en azından benim iyiliğimi istediğini biliyordum.

Diğerleri için aynısı söylenemezdi.

Kapı arkamızdan kapandığında nasıl aşağı ineceğimi bilmediğimi fark ettim ama yüzümün solduğunu fark eden Atlas gülerek beni çekti. “Dün gece yolu ezberledim.”

Yön bulma konusundaki becerisine gülsem de bunun için North’u aramak zorunda kalmamamıza memnun olmuşum.

Gabe spor kıyafetlerini giymiş vaziyette holde bizi bekliyordu, yüzü asıktı.

Atlas benim dışımda herkesle kavga etmeye hazır olduğundan yine saldırgan bir tavır takındı. “Oli’yi kendine saklayabileceğini sanma. Dün gecedен sonra hiçbirinize güvenmiyorum. Şansına küs.”

Gabe’in bakışları bana kaydığında onunla göz göze gelmekten kaçındım. Doğrusunu isterseniz günü geçirmekten başka derdim yoktu. Koşu bandında kendimle baş başa kalıp ne yapacağımı düşünmeyi iple çekiyordum.

Philadelphia’ya gidip orada Atlas’la yeni bir hayata başlamalı mıydım, yoksa hepsinden kaçma planıma sadık mı kalmalıydım?

Gabe ikimizle de konuşmadı, dün gece olanları belli ki biri ona kendi bakış açısından anlatmıştı. Bizimle dışarı çıkıp motoruna yürüdü ve kaskını taktı.

Atlas elimi tutarak beni arabasına götürdü, tam bir beyefendi gibi bana kapıyı açıp binmeme yardım etti. Aklım karma karışıktı, bu sabah onunla havadan sudan sohbet etmek içimden gelmiyordu.

Yolda konuşmadan müzik dinledik. Atlas kampüsün girişinin yol çalışması yüzünden kapatıldığını görünce usulca küfretti. “Yakınlarda başka bir park yeri var mı?”

Onu kampüsün diğer tarafına yönlendirdim. Gabe bizi orada bekliyordu ve bir düzine daha araba vardı.

Sonraki bir saat eziyet gibiydi.

Atlas, Gabe’i her konuda alt etmeyi kendine vazife edindiğinden birbirlerine laf sokup durdular. Kulaklıklarımı kulağıma takıp gürültülü bir müzik dinlemeyi ömrümde hiç bu kadar çok istememiştim.

Sage’le kahvaltıda yemekhanede buluştuğumuzda ikisini de gebertip hayatıma yalnız devam etmeye hazırdım. Çıkışta asık suratlı fedailer gibi iki yanımda yürüdüklerinde ortamı yumuşatma gücünü kendimde bulamadım.

Neyse ki Sawyer Sage'leydi ve boşluğu doldurabilirdi.

Ana binaya doğru yolu yarılamıştık ki yeteneğim kıvranmaya başladı. Bana burada büyük bir terslik olduğunu haber veriyordu. Bağlarım aniden durup kollarıma yapıştılar.

Atlas kaşını kaldırarak bana bakarken Gabe bembeyaz parlayan gözleriyle etrafı süzdü. Daha iyi görmek için şekil değiştirme yeteneğini kullanıyordu, birden küfredip telefonuna sarıldı. Parmakları ekranın üzerine gezdi.

“Koşun. Derhâl bir sığınak bulmalıyız.”

Sözünü ikiletmedik.

Ana binaya doğru koşmaya başladık, ağrıyan bacaklarım buna memnun olmadı ama uzun zamandır antrenman yaptığımız için hızım ve dayanıklılığım artmıştı. Sayesinde koşu bandında çok zaman geçirdiğim için Vivian'a müteşekkirdim. Atlas'ın bana ayak uydurmaya çalıştığını görebiliyordum, beni kollamaya çalışmasaydı daha hızlı koşabilirdi. Gabe zaten benimle yapışık dolaşmaya alışkındı. Telefonunu çıkarıp ekrana dokundu ve sonra yine cebine koydu.

“North yolda, Gryphon zaten kampüste, seni tahliye noktasına yetiştirelim yeter,” dedi Gabe. Sesi tiz çıktığından kaldirımdaki ayak seslerimiz yüzünden onu güçlükle duyabildim.

Sabahtan beri didişmelerine rağmen Gabe kampüsü ikimizden de daha iyi bildiği için Atlas başıyla onaylayarak kumandayı ona bıraktı. Yemekhaneye ulaştığımızda kampüsün doğusunda bir patlama oldu, öyle bir gürültü koptu ki dişlerim birbirine çarptı. Atlas hemen beni kucaklayarak canlı bir kalkan gibi üzerime kapandı. Bir an nefes alamadım, sonra Gabe ikimizi de yoldan çıkararak binanın arkasına doğru itti.

“Burası bir tahliye noktası mı? Ana binaya ulaşmaya çalıştığımızı sanıyordum,” diye homurdandı Atlas ama Gabe onu dinlemedi.

“Dara? Kahretsin, göz gözü görmüyor ama buralarda bir yerde olmalısın.”

Resmen tuğla duvarla konuşuyordu ve yaralandı mı diye kafasını kontrol etmeye hazırlanıyordum ki etrafımızdaki hava ısıldamaya başladı. Sonra birden grup hâlinde orada duran öğrencileri gördüm. Yüzleri kireç gibiydi ve aralarında fısıldaşarak olanları tartışıyorlardı.

“Çok şükür! Ardern, Shore’la Dravenlar nerede? En az sekiz tane Direniş grubu gördük. Elli, altmış kişi varlar.”

Hasiktir, bu sesi hemen tanıdım, Martinez dallamasıydı. Bunun kin gütmek için doğru bir zaman olmadığını düşünsem de ondan nefret etmeme engel olamıyordum.

“Taktik Ekipleri onları etkisiz hâle getirmeye başladı, şimdilik ayak altında dolaşmayıp işlerini bitirmelerini bekleyelim,” dedi Gabe berrak ve kendinden emin bir sesle. Grubun havası ânında değişti, Gabe’in sözü hepsi için değerli olmalıydı ki panik havası biraz yatıştı. Ben de öyle hissetmek isterdim, korku içimi kemiriyordu ama etrafımda olup bitenleri anlayabilecek kadar aklım başımdaydı.

Gerçi bu iyi bir şey olmayabilirdi, özellikle de asker giyimli bir Direniş grubu koşarak önümüzden geçerken. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve istemeden bir ses çıkarıp bizi ele vermek için nefesimi tuttum.

Sonra avlunun karşısındaki binanın kapıları açıldı ve dışarı fırlayan öğrenciler çil yavrusu gibi dağıldı. Direniş ekibi yollarından dönüp onlara yöneldi. Grubun önündeki bir adam onlara bir ateş dalgası yolladığında başımı başka bir tarafa çevirmek zorunda kaldım çünkü insanların diri diri yakılmasını izleyebilecek durumda değildim.

“Ardern, Oli’nin yanından ayrılma,” dedi Atlas sertçe ve koruma kalkanını delip Ateş’e doğru koştu. Aynı anda kurbanların çığlıkları yükselmeye başladı.

Gabe usulca küfredip yanıımızdakilere baksa da kimse yardım etmek için kılını kıpırdatmadı. Tekrar bana baktığında başımla onayladım. “Git, ona yardım et. Ben iyiyim.”

Birkaç saniyelik tereddüdün ardından kollarımı tuttu. “Dara tanıdığım en iyi Siper’dir, o yanında olduğu sürece burada olduğunu kimse anlayamaz. Bu noktadan ayrılma, Oli. Bana söz ver.”

Bir patlama sesi daha duyuldu. Gabe kıyafetlerini parçalayarak çıkardı, ayakkabılarını tekmeledi ve öyle hızlı şekil değiştirdi ki buna tanık olduğumu bile söyleyemezdim. Bir an karşımda altın sarısı teni ve kaslı vücuduyla dikilirken sonraki an orada kocaman bir kurt vardı.

Bir şekil değiştireni ilk kez yakından görüyordum.

Müthişti.

Orada durmaya devam ettim, kıpırdamaya niyetim yoktu zaten. Yeteneğimi kullanmadan bunu yapamazdım, yapmam için bir neden yoktu. Yanan insanlara yardım edemezdim, Gabe’le Atlas’ın kavgayı bitirmek için ellerinden geleni yapacağına güveniyordum. Şu anda ikisi de benden daha yararlı olabilirdi, ayrıca diğerlerinin yolda olduğuna inanmak istiyordum.

Sonra arkamızdan Gracie’nin çığlığını duydum.

“Aman Tanrım, Sage! SAGE!”

Olamaz.

Hayır, olamaz. Beni nedensiz yere ve hesapsız kitapsız kabullenen tek insana kötülük etmeleri için ölümü çiğnemeleri gerekirdi.

“Fallows, sen geri zekâlı mısın...” Martinez’in değersiz fikrini duymayı beklemeden koşmaya başladım. Her yer sisle kaplıydı ama Gracie’nin çığlıklarını takip ettiğimde ona çarptım. Patlamanın ardından görme yetim iyice azalmıştı.

“Oli? Tanrım, lütfen, Bağların nerede? Sage’i yakaladılar, onlar...”

İhtiyacım olan bilgileri onu silkeleyerek alabilecekmişim gibi kollarını tutup sarstım. “Nerede, Gracie? Nerede o?”

Bana cevap vermedi çünkü kahrolası hayatımda bir daha hiç duymamayı umduğum bir ses, “Güç dalgası! Yakala şunu,” diye bağırdı.

Sage’in güçlü olduğunu biliyordum, yeteneğinin nasıl geliştiğini duymuştum, elementsel kontrolü müthişti. Bu yüzden Olivia’nın sesi gürültüyü bastırdığında hemen kaçmadım.

Olivia Turner.

Direnış’in arama köpeği kaçırılmaya değer Üstün Yeteneklileri bulmak için burada olduğuna göre Sage çoktan ellerine düşmüştü ve şimdi beni de bulmuşlardı. Beni yakalamalarına izin vermedikçe Sage’e yardım edemezdim.

Yaptığım düşüncesizce ve aptalcaydı ama umurumda bile olmadı. Sage benim en yakın arkadaşım.

Bu yüzden Gracie’yi iterek kendimden uzaklaştırdım ve “Kaç,” diye bağırdıktan sonra beni yakalamalarına izin verdim. Onları göremiyordum ama kollarıma yapışıp beni çekiştirmeye başladıklarında kaçmak ister gibi hafif debelendim. Beni tutan adamlar maskeliydi, yüzleri tamamen kapalıydı. Bugün için planladıkları bu savaşa hazırlıklı gelmişlerdi.

Bir kamyonetin arkasında durduğumuzda başımı kaldırıp Sage’le göz göze geldim. Onu kamyonun arkasına bindirip ağzını bağlamışlardı. Gözleri dehşetle irileşmişti. Beni görünce ağlamaya başladı ve gözyaşlarının orada olduğum için rahatlamasıyla bir ilgisi yoktu. Ben de tehlikeye düştüğümünden ağlıyordu.

Yaptığım şeyin doğruluğundan daha önce emin değilsem bile şimdi öyleydim.

“Onu kamyonete bindirin. Dravenlar avluyu temizliyor. Otuz saniye içinde buradan çıkmazsak ölürüz.”

Olivia’nın sesini duyduğum gibi başımı öne eğdim. Kahretsin, beni görmediğini umuyordum. Sonra kollarımı tutan adamlar beni kamyonetin arkasındaki Sage’in yanına fırlattı. Biri benim peşimden arkaya bindi ve hareket ettik. O kadar

hızlı gidiyorduk ki tutunacak bir şey olmadığı için Sage'le den-
gemizi kaybedip çarpıştık.

Biri bağırdı ve kamyonet yoldan çıkıp bir tümseğe çarptı. Yol kenarındaki hendeğe yuvarlanmamıza ramak kalsa da şoför bizi mutlak bir kazadan kurtarmayı başardı. Kamyonetin kasasındaki bir aralıktan Kieran'ın tabancasıyla arkamızdan koştuğunu gördüm. Ama tutsaklardan birini vurma ve kamyoneti devirme riski olduğu için ateş edemedi.

Onu son gördüğümde telefonu kulağındaydı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Araçtakilerin rütbesiz askerler olmadığını çabucak kavradım. Ön koltuklardan birinde, topladıkları Yeteneksizleri ayıran bir Seçici oturuyordu ve aralarında kesinlikle bir Siper de vardı çünkü trafikte ve kırmızı ışıklarda hiç durmadan, kimse bize korna çalmadan ilerliyorduk. Draven kampüsündeki tutsaklığımın ardından nerede olduğumuza ya da nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Sage başını öne eğmişti ama gizli gizli etrafı izleyerek geçtiğimiz yolları ezberlemeye çalıştığını görebiliyordum. Bu nedenle başımızdaki bu beladan nasıl kurtulacağımızı çözdüğümüzde geri dönüş yolunu bulabileceğimize dair umudum vardı. İkimizin de Bağlanan olmadığını gayet iyi biliyordum, yerimizi saptamalarına yardımcı olabilecek tek şey bende ki GPS çipiydi.

Daha kötüsü de olabilirdi.

Daha kötü şeyler de yaşanabilirdi; ikimiz de ağır yaralı değildik, henüz ölmemiştik, henüz kimse bize işkence ya da tecavüz etmeye yeltenmemişti ve bizi bulmaları için bir umut olduğundan tüm dikkatimle ona odaklandım.

Ellerimi arkadan bağlayan adam Sage'le aramızda oturuyordu. Birimizin onu gazla bayıltılabileceğinden endişe eder gibi maskesini çıkarmamıştı. Kahretsin, tam ona işimiz düşmüşken Zoey sürtüğü neredeydi?

Kamyonette bizden başka üç öğrenci daha vardı, hepsinin elleri ve ağızları bağlıydı. Direniş'ten iki kişi başımızda nöbet tutuyordu. Kimse konuşmuyordu, motorun homurtusu ve kamyonetin kasasında yaptığımız yolculuğun gürültüsünden başka bir şey duyulmuyordu. Bina ve otopark manzaraları geniş otlaklar ve seyrek ağaçlıklarla yer değiştirdiğinde tedirgin olmaya başladım. Şehirde bizi birkaç gün barındırabilecekleri korunaklı bir binaları olduğunu ummuştum. Her zamanki taktikleriydi bu, insan yüklerini başka bir yere transfer etmeden önce ortalığın yatışmasını beklerlerdi.

Ama açık arazi bizi deneyip işe yaramayanları ayıklayacakları anlamına geliyordu.

Sage hayatta kalacak ve nakledilecekti. Ben yeteneğime ulaşamazsam büyük olasılıkla beni öldürmeye çalışırlardı ki bu da bağımın beni koruma içgüdüleriyle tetiklenmesinden başka işe yaramaz ve hepimizin canına okunurdu.

Bu işte var mıyım yok muyum diye hemen şimdi bir karar vermem gerekiyordu.

Kamyonet hiç hız kesmeden aniden yoldan çıktığında yanımdaki herife çarpmamla ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Adam homurdandı ve şoförün kamyoneti psikopatça kullanması benim suçummuş gibi beni sertçe ittiğinde ellerim bağlı olduğundan bir yere tutunamadım. Oğlanlardan biri sarsıntının etkisiyle uçup hepimizin önünde yere serildiğinde kafasındaki yaradan kanlar akmaya başladı.

Midem bulandı ve kafa yaralarının çok kanadığını hatırlayıp muhtemelen o kadar da kötü yaralanmadığıyla ilgili kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Yine de mide bulandırıcı bir görüntüydü.

Kimse oğlanın kalkmasına yardım etmedi ve bir tümseğe daha çarptığımızda oradan oraya savrulmanın acısıyla homurdandı.

Kamyonet aniden durdu, Sage'le aramda oturan herif sürücü koltuğuyla aramızdaki metal paravanı yumrukladı. "Dikkat etsene, Daniels. Senin yüzünden geberip gideceğiz burada!"

Daniels.

Elimden geldiğince çok ismi aklımda tutmak eskiden kalma bir alışkanlığımdı, daha önce hayatımı kurtardığı için yine aynı yola başvurdum. Çevremizde kapılar açılıp kapandı ama kamyonetin kasası açılana kadar kimse kıpırdamadı. Hepsinde maske olması sinir bozucuydu çünkü beni tanıyıp tanımadıklarını bilmiyordum.

Bunu öğrendiğimde de çok geç olacaktı.

Biri konuştu ama hangisi olduğunu anlamam imkânsızdı. "İndirin şunları. Beş dakikaya nakledileceğiz, sığıntılarla beleşçilere ayıracak yerimiz yok."

Önce yerdeki oğlanı yaka paça indirip yere fırlattılar. Sonunda Direnişçilerden biri ona bakmak için maskesini çıkardı. Sarışın bir kadındı, saçlarını asker tıraşı kestirmişti ve bir gözünün altında gül dövmesi vardı. Kötü birine benzemiyordu ama en hoş ve nazik görünümlü insanların aslında bir canavar olabildiğini en zor yoldan öğrenmiştim.

"Bir Elementçi ve güçlü. Ben olsam bunu alırdım."

Diğerlerinden biri maskesini çıkardı ve sert bir sesle konuştu. "Elementçiler başa beladır, zahmete girdiğine değmezler. Bizim günümüzü güzelleştiren tiplere değil, savaşçılara ihtiyacımız var."

Kadın omzunu silkti, oğlanı sola doğru itti ve tabancasını çıkarıp onu alnının ortasından vurdu. Kamyonette karşımda oturan Üstün Yetenekli çığlık attı, ağzındaki bez yüzünden sesi boğuk çıkmasına rağmen yine de kulak tırmalayıcıydı.

Kendi travmamın bu noktada gün yüzüne çıktığını fark ettim çünkü etrafa saçılan kafatası parçaları, kan ve beyin beni hiç rahatsız etmedi. Daha demin birazcık kandan midesi bulan

versiyonumun yerini hayatta kalma mücadelesi veren tarafım almıştı. Doğrusunu isterseniz benim ellerim de olmalarını istediğim kadar temiz değildi.

Şu silahlı sarışınla aramda pek bir fark yoktu.

Anlaşmazlığın hangi tarafında durduğumuzdan başka.

Birer birer kamyonetten indirilerek test edildik. Sage hemen geçiş biletini kaptı, onu kenara ayırdılar ve bizi beklemeye başladılar. Diğer kız bir şekil değiştirendi, o da testi geçti. Sonuncu oğlan bir Ateş'ti ama Sage kadar güçlü değildi. Bir dakika kadar tartıştıktan sonra onu yanlarına almaya karar verdiler. Seçici'nin karşısına en son ben çıkarıldığımda nefesimi tuttum.

Yakından bakınca onu tanımıştım.

Paniklememek için kendimle mücadele ettim. Planım değişmemişti, beni tanırsa yeteneğimi ortaya çıkarıp gücümün her bir zerresini Sage'in ya da başka bir Üstün Yetenekli'nin bir teminat olarak kullanılmaması için mücadele etmeye harcayacaktım.

Sonra da kaçacaktım.

Silahlı sarışının adı Carlin'di, onu son gördüğümde kumraldı ve yüzünde dövme yoktu. Bana bakarken kaşlarını çatırsa da beni tanımadı. Ne olduğuma ya da neler yapabildiğime dair hiçbir fikri yoktu.

Maskesiz herif, "Evet? Gidiyor mu kalıyor mu?" diye homurdandı. "Nakledilmemize iki dakika kaldı. Harekete geçmeliyiz."

Carlin dudak bükerek öfkeyle cevap verdi. "Bir kenara atılamayacak kadar güçlü ama ne olduğunu göremiyorum. Bomboş."

"Boş beleşçileri almıyoruz, öldür onu."

Carlin tabancasını kılıfına koyup başını iki yana salladı. "Duymuyor musun, Daniels? Kızın her yerinden güç fışkırıyor. Böyle bir potansiyeli öldüremezsın."

Daniels homurdanıp kolumu yakaladı. "Ben hissedemiyorum ama sen öyle diyorsan öyle olsun. Sonra onu kurcalarsın."

Elbette hissedemiyordu çünkü baskı altında tutmak için büyük bir mücadele verdiğim yeteneğimi yalnızca Carlin gibiler hissedebilirdi. Onun küçücük çocuklara dokunup yeteneklerini doğru saptayabildiğine tanık olmuştum. Kendi türünün çoğundan daha yetenekliydi.

Kim olduğumu fark ettiğinde öfkeden deliye dönecekti.

Kamyoneti ve ölen Üstün Yetenekli'nin cesedini hiç düşünmeden arkalarında bırakıp bizi açık araziye götürdüler. Bir işaret görmediğim hâlde belirli bir noktada durduk. Tüm Direnişçiler eldivenlerini çıkarıp birbirlerini ve bizi tuttu. Şimdi hepimiz birbirimize dokunuyorduk.

Bir patlama sesi duyuldu ve birdenbire bir kadın belirerek Carlin'in elini tuttu.

Sonraki patlama sesi daha yüksek çıktı ve nakledilirken midem ağzıma geldi.

Bundan nefret ediyordum.

Şu anda her yerde, gerçekten her yerde olabilirdik. Bir keresinde iz sürme yetenekleri gelişmiş bir Taktik Ekibi'ni atlatmak için Mısır'a gitmiştim. Bu şekilde nakledilmek midemi bulandırmıştı. Ayaklarımız tekrar sert zemine değer değmez öğürerek yere yığıldım ve kusmamaya çalıştım.

Daniel beni yakaladığı gibi sertçe çekerek ayağa kaldırıp zorla yanında yürüttü. Nerede olduğumuza bakmak için kafamın içindeki kargaşayla mücadele ettim.

Geldiğimiz kampı tanıımıyordum ama daha önce bunlardan birinde bulunmuştum. Burası bir tür Araf gibiydi, gerçekten istediklerini bulana kadar kaçırdıkları Üstün Yeteneklileri yığıldıkları bir yerdi. İlk kaçırdığımda bir kampta iki hafta geçirmiştim ve sanırım bunu beni korkutma amacıyla yapmışlardı çünkü beni bulmadan önce bile değerli olduğumu biliyorlardı.

Bir çadıra götürüldük, içeri sürüklendiğimizde kafesleri ve dadıları gördük.

Büyük bir şans eseri Sage'le beni yan yana kafeslere koydular ve kapıları kilitlemeden önce ellerimizi çözüp ağzımızdaki tıkaçları çıkardılar. Çevreye bakmak için gitmelerini bekledim.

Dadılar dört yeni yüzle karşılaşmayı umursamıyormuş gibi bize hiç aldırmadı. Onlar için bir şey ifade ettiğimizi bile sanmıyordum. Sorun çıkarırsak bizi bayıltmakla ve söylediğimiz her şeyi dinleyerek bize karşı kullanabilecekleri bilgiler toplamakla görevliydim.

Çadırın etekleri yine açıldığında üç iri kıyım herif aralarındaki elleri ve ağzı bağlı bir Üstün Yetenekli'yle içeri girdi. Gözlerimi sıkıca yumup bağımın tepki vermemesi ve saldırganlaşmaması için onun üzerindeki baskımı artırdım. Yaka paça çadıra soktukları Üstün Yetenekli'nin benim Bağım olduğunu anlamalarına izin veremezdim.

Onu yere fırlatıp söylene söylene tartakladıklarını duyduğumda gözlerimi daha da sıkı yumrum. Sonunda kafesten çıkıp kapıyı kapadılar.

“On sekiz adamı tek başına hakladı, onu şimdiden ölü sayabilirsin.”

Sırtıma buz gibi bir ürperti yayıldı ama sonra Carlin'in mırıltısını duydum. “O Draven ailesinin Bağlarından biri, içinizden biri ona elini sürmeye kalkışırsa karşısında beni bulur. Hele sona bu kadar yaklaşmışken.”

Daniels tek tek kafeslerin içine baktı ama benim üzerimde durmadı. “Bilerek yakalandı. Taze etlerin hepsini buraya topladığımızda kimin peşinden geldiğini bulmamız gerekecek çünkü bahse girerim Esas Bağ'ı bu gruptakilerden biri.”

Kahretsin, şimdi sıçmıştım işte.

Hem de ne sıçmak!

Taze et.

Bu sevimsiz tabiri aklıma getirmeyeli yıllar olmuştu, bu şekilde etiketlenmemin üzerinden beş yıl geçmişti. O zaman-

lar henüz akıllanmamıştım, Direniş kamplarında işlerin nasıl yürüdüğünden haberim yoktu.

Bugün bu rezilliği lehimize çevirecektim.

Bir kere kaçabildiysem bunu yine yapabilirdim. Bedeline zaten razı olmuştum.

Gözlerimi kapadım ve sonunda, *nihayet* yeteneğimin damarlarımı doldurmasına izin verdim. İçimdeki kapıyı açıp onun irademi ele geçirmesine müsaade ettiğim gibi tüm vücudum uyandı ve kendimi çok daha becerikli hissettim. Saf ışıktan yapılmış bir iksir içmişim gibi bedenimin her bir hücresi dönüşmeye ve canlanmaya başladı. Bunsuz var olmayı öğrenmem üç yıl sürmüştü, vücudum yalnızca bir insan, bir Yeteneksiz olmaya uyum sağlarken ben de yavaşça kendimi kaybetmiştim.

Normal olmaya alışmıştım.

Sage gözlerini iri iri açarak bana baktı, benden fışkıran yeteneği hissetmesiyle kendi duyuları da keskinleşmişti. Damarlarımda o kadar fazla güç dolaşıyordu ki bunu hissetmemesi olanaksızdı. Tüm Üstün Yeteneklilerin ne kadar tehlikeli olduğumu hissedebilmesi benim hayatımın lanetiydi. Hepimizin içinde tehlikeyi ânında sezen bir güç detektörü vardı.

Parmağımı dudaklarıma götürerek ona sessiz olmasını işaret ettim. Sage bizi esir alanların dikkatini çekmemek için belli belirsiz başını salladı. Ama hepsi taze etleri çadıra istiflemekle meşguldü. Beş Üstün Yetenekli daha getirdiler ama onları tanımıyordum.

Gözlerimi yere indirdim ve Gabe'in nefesine odaklandım.

Uyandığı gibi buradan siktirip gidecektik.

Üstün Yetenekliler yalnızca on dakika sonra aralarında konuşmaya başladı. Nerede olduğumuza, bize ne yapacaklarına ve

bundan nasıl kurtulabileceğimize dair fısıldaşıp endişelerini birbirleriyle paylaşıyorlardı. Sage bana baktığında parmağımı dudaklarıma bastırdım, başını onaylarcasına salladı. Tekrar dadılara baktık.

Sabırlı olup Gabe'in bir an önce kendine gelmesini ummaktan başka çaremiz yoktu çünkü ikimiz de yeteneklerimizi kullansak bile onu taşıyamazdık. Dolayısıyla bekledik. Orada oturup günün bitişini izledik. Birkaç kere dışarıdan bağırışmalar ve çığlıklar geldi ama çadıra gelen giden olmadı. Parmak uçlarım karıncalanmaya başladı, gücüm onu çağırıp hiçbir şey yapmamama kızmış gibiydi ve Sage bunu hissettiğinde gözlerini kocaman açarak bana baktı.

Gabe nihayet inlemeye başladığında içimden taşan güç dalgasına engel olamadım. Rahatlamam hissedilir biçimde ortama yayıldığında çadırdaki herkes sessizliğe gömüldü.

Dadılarımın ikisi de meraklarına yenik düşerek bana baktı.

"Şu tuhaf kız bir şey yaptı. Git onunla ilgilen, Fiona. Sonra başımıza iş almayalım."

Fiona oturduğu portatif karyoladan kalktı, koyu kahverengi gözlerini üzerimde gezdirdiğinde parlamaya başladılar.

Hiçbir şey hissetmedim.

Beni bayıltmaya çalıştığını bile anlamadım, gücüm nihayet kimsenin insafına kalmadığımız için biraz böbürlendi.

Ama ben onun kadar kibirli değildim çünkü yine eski ben olmam konusunda bu kadar da heyecanlanmamam gerektiğini biliyordum.

"Onunla boy ölçüşemiyor musun? Pekâlâ, böyle birini burada tutamayız," dedi deminki adam. Sonra ayağa kalkıp bana doğru gelmeye başladı.

Parlayan gözleriyle bana baktı ama hiçbir şey olmayınca küfrü bastı. "Bir boşluk bu, onu ben de bayıltamıyorum."

Benim için nefes almak kadar kolaydı. Direniş'ten ilk kaçışımda uyguladığım plana göre hareket ettim. İnledim ve sanki

yaralıymışım gibi karnımı tutarak iki büküm oldum. Yardım etmeyeceklerini biliyordum ama beklediğim gibi ikisi de beni daha iyi görmek için yaklaştı.

Bir iniltinin ardından homurtu duyunca Gabe'e baktım ve uyandığını gördüm. Gözleri açıktı, doğruca bana bakıyordu. Bir an duraksadım, damarlarımda akan gücün tutukluk yaptığını hissettim çünkü Sage'i bu konuda sessiz kalması için ikna edebilirdim ama Gabe yeteneğimi asla bir sır olarak saklamazdı.

Buna rağmen Gabe'in gözlerinin içine baktım ve tüm bunların canıma yettiğine karar verdim. Bir kişiyi daha kaybedemezdim.

Yıllardır yeteneğime dokunmamamın hiçbir önemi yoktu, gücümün kaynağı içimdeydi ve beni bekliyordu. Bedenimdeki gerçek gücü çağırmam ve onun bana gelmesi uzun süre oksijensizlik çektikten sonra nihayet ciğerlerimi havayla doldurmak kadar rahatlatıcıydı.

Kendimi tamamlanmış hissediyordum.

Gabe nihayet bunu fark ederek gücümün kokusunu aldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Yeterince akıllı ve mantıklı biri olduğundan dilini tuttu ama yüz hatlarına sinen şoku görebiliyordum.

Dişlerimi gıcırdatıp odaklandım, vücudumun yanında sallanan elim titriyordu ama bu işi doğru yapmalıydım. Gücümü doğru yere yönlendiremezsem en yakın arkadaşım ve Bağımı kaybedebilirdim. Başımdan yeterince acı geçmişti. Geçmişte hepsinden kaçmama rağmen şimdi onların ölümlerini bu listeye eklemek istemiyordum.

Fiona sonunda gücümü fark etti ve tanıdı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hasiktir. Hasiktir, onun ne işi var burada?"

Adam beni daha iyi görmeye çalışır gibi öne doğru bir adım attı. O sırada yeteneğim ileri atılarak vücutlarını doldurup ruhlarını yakaladı. Her şeyi almak istedi ama onu geride tutarak dadılarımızın içlerindeki karanlığı tetikledim.

Bunu ilk kez yaptığımdaki kadar korkunçtu, en korkunç kâbusları, korkuları ve çirkin taraflarının ortaya çıkıp içlerine çöreklenmesini, zihinlerinin tamir edilemez biçimde parçalanmasını ve yerde kıvranmaya başlamalarını izlemek feci bir şeydi.

Kendi dehşetlerinin içine hapsolmuşlardı ve biri acılarını dindirene dek bundan kurtuluşları olmayacaktı.

İkisinin de ses çıkarmamasına şükrettim, genelde en azından boğuk bir çığlık filan atarlardı ama şimdi herkes mutlak bir dehşet ve şokla onlara bakarken çadırın içinde çıt çıkmıyordu.

“Oli, neydi bu? Ne yaptın onlara?” Gabe’in bağlı elleriyle doğrulmaya çalıştığını gördüm. Kocaman açtığı gözleriyle bana bakıyordu. Ama şimdi zaman aleyhimize işliyordu.

Her an biri gelip ne yaptığımı görebilirdi.

Elimi uzatıp adamın bacağına yakaladım ve Sage hemen onu çekmeme yardım etti. Çok zorlandık ama onu parmaklıklara yaklaştırıp anahtarlarını almayı başardık.

“Siz ikiniz ne bok yiyorsunuz?”

İrkildim ama konuşan aslında en uzak köşedeki oğlandı, yeteneğimi fark edince nihayet uyuşukluktan kurtulmuştu. Ona cevap vermek yerine parmağımı dudaklarıma götürerek bizi yakalatmadan önce kahrolası çenesini kapamasını işaret ettim. Ona daha önce hiç susması söylenmemiş gibi gözlerini kırıştırtarak suratıma baktı.

Siktiğimin budalaları.

Önce kendi kapımın, sonra Sage’inkinin kilidini açtım. Kızlardan biri ağlamaya başladığı sırada Gabe’in kafesine koşturdum. Kızın rahatladığı için ağladığını ve bir an önce toparlanmasını umdum çünkü yeniden güvende olana kadar önümüzde uzun bir yol vardı.

Sage Gabe’in kapısını açıp başka bir kafese doğru seğirtti. Ben Gabe’e yardım etmek için kafese girdim. Sulanmış gözlerini kırıştırtarak bana baktı, odaklanmakta güçlük çekiyordu

ve başına ne geldiğini bilmememe rağmen onu böyle görmek yüreğimi sıkıştırıyordu.

Yanına çömeldiğimde çatlak bir sesle konuştu. “Seni bayıltmalarına nasıl engel oldun? Zoey’nin bunu yaptığını yüz kere gördüm.”

Onu özgürlüğüne kavuşturmak için bileklerindeki ipi çözmeye çalıştım. “Zoey’nin Yeteneksiz beni bayılttığını gördün. Şu anda biraz daha enerjğim. Bunu açıklayacak zamanım yok. Dönüşüp şunu kopartabilir misin?”

Başı omuzlarının üstünde oynadığı için şoka girdiğinden ya da o güzelim kafasına çok şiddetli bir darbe aldığından ciddi ciddi endişe etmeye başladım. “Biri bana ilaç verdi, dönüşemiyorum. Sen nasıl kendindesin? Bu nasıl iş, Oli?”

Homurdanıp ipi son kez çekiştirdim ve sonunda çözülünce az kalsın sevinç çılgılığı atıyordum. “Üstün Yeteneklilerin Dünyasına Giriş dersini yeterince iyi dinlememişsin anlaşılan. Ben besin zincirinde bu sürtüklerden daha yukarıdayım, o kadar ki aynen senin gibi bana vız geliyorlar. Seni alt edemeyeceklerinden son çare olarak sana ilaç vermeye başvurdular. Ayağa kalkabilir misin? Hemen gitmemiz gerek.”

Ayağa kalkmasına ve kafesten çıkmasına yardım ettim. Neyse ki kendini taşıyabiliyordu, yalnızca ayakta dengede durmakta biraz yardıma ihtiyaç duydu o kadar. Takılıp düşmemesi için kolunu yakalamak zorunda kaldığımda çenesini kilitledi ve gözlerini kırptırıp irade gücüyle ilaçları vücudundan atabilirmiş gibi yüzünü ovuşturmasını izledim.

On kişiden oluşan Üstün Yetenekliler olarak kafeslerden kurtulmuştuk. Odadakilerin dikkatini çekmek için boğazımı temizledikten sonra oradan çıkmamız gerektiğini işaret diliyle anlattım.

Hepsinin beni anlaması için yavaş hareket ediyordum. Sonra *Kimler hâlâ yeteneklerini kullanabiliyor?* diye sordum.

Sage ve üç kiři daha bunu yapabiliyordu. Bir Ateřimiz, bir řekil Deęiřtirenimiz ve ne bok yapabildiklerini bir tűrlű iřaretlerle anlatamayan iki Űstűn Yeteneklimiz daha vardı. Zihinsel yetenekleri olduęunu dűřűndűm ya da kafalarına darbe aldıklarını anlatmaya çalıřıyorlardı.

Harika.

Gűzlerimi kapayıp yeteneęimi serbest bırakarak benim için bir harita çıkarmasına izin verdim. Bu tehlikeli bir iřti ama Calin'e ya da onun yetenek seviyesinde bir Seçici'ye denk gelirsem tehlikeli olurdu. Sonra mucizevi bir řey oldu.

Gryphon'ı buldum.

Yeteneęimin ona çarpmasıyla irkildięini fark ettim. Hayretini, sonrasındaki adrenalin patlamasını ve hayatta, burada oluřumdan duyduęu rahatlamayı hissettim. Her nereye gűtűrűldűysek ya yakınlarda bir yerdeydi ya da Gryphon'ın da bir Nakilcisi vardı. Kieran da onunlaydı ama o pislięin burada olmasına kızmak aklıma bile gelmedi.

Sonra Nox'ı buldum.

Pekâlâ řűyle diyeyim, onu bulmaktan o kadar da memnun olmadım, özellikle de yeteneğiyle benimkine ulaşmaya çalıştığında. Neler yapabildiğimi, hepsinin yerlerini nasıl sap-tayabildiğimi ve onlardan başka neler sakladığımı anlamaya çalışıyordu.

Kendimi geri çekerek onlardan uzaklaştım.

Gűzlerimi açtım ve dudaklarımı Gabe'in kulaęına bastırmak için parmak ucumda yűkseldim. Bir nefes kadar hafif bir sesle fısıldadım. "Yardım geldi."

Ayakta sallanmaya bařlayınca Gabe'in kolunu omzuma atıp kendi kolumu beline doladım ve çadırın kapısına doęru yűrűdűk. Keskinleřen duyularımı kullanmama yetecek kadar nefesimi yavařlattım.

Siktir, onlara yeniden kavuşmak iyi gelmişti.

Kopuk Bağlar

Yarım saniyelik mutluluğun ardından silah ve çatışma sesleri gelmeye başladı.

Bağlarımın geldiği fark edilmişti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kızlardan biri çadırdan hemen çıkmamıza engel oldu, öyle paniklemişti ki ağlayarak yere yığıldı. Daha önce bu tür bir tehlikeyle burun buruna gelmediğini, böyle bir dehşet ve kayıp yaşamadığını aklımın bir köşesinde tutmaya çalıştım. Yine de öfkemi zapt etmek kolay olmadı.

“Ya biriniz onu taşıyacak ya da arkada bırakacağız. *Bir an önce* buradan gitmeliyiz,” diye söylendim ve Sage bana şöyle bir bakmasına rağmen söylediklerim onda şok ya da nefret duygusu uyandırmışa benzemiyordu.

Benden bir talimat bekler gibiydi, kriz ânında mükemmel bir asker oluyordu. Bu kadar cesur ve sağlam birinin gerçekten de TE’de olması gerekirdi ama Sage’i benimle işkence seanslarına katılmaya zorlamayacaktım.

Oğlanlardan biri ağlayan kızın yanına çömelerek ona bir şeyler fısıldadıktan sonra kızı kucaklayıp tekrar ayağa kaldı ve iniltilerinin duyulmaması için yüzünü göğsüne bastırdı. Kızın güvende olduğundan emin olduğumda oğlana *aferin* dercesine başımı salladım.

Kopuk Bağlar

Muhtemelen onun hayatını kurtarmıştı.

Sage'e bakmamla yanıma gelmesi bir oldu, uyuşturucu madde etkisi altındaki Bağımı bu pislikten kurtarmama yardım etmeye hazır olduğunu göstermek için Gabe'in diğer tarafına geçti. Ona minnetle baktım.

Sage omzunu silkti. "Sawyer'ı ya da Felix'i ilk sen savunurdun."

Savunurdum tabii ki. Hepimiz canla başla bir ekip çalışması yapmadığımız sürece buradan kurtulamazdık. Etrafıma bakındıktan sonra yalnızca Sage'le Gabe'in beni duyabileceği kadar alçak bir sesle, "Buna mecbur kalırsak yeteneğinizi kullanıp kullanamayacağınızı bilmem gerek. Size baskı yapmıyorum, kimseyi yargıladığım filan da yok. Ama gerekirse sizi koruyabilmek için bunu bilmeliyim," dedim.

Gabe'in kollarımda kaskatı kesildiğini hissettim ama Sage her zamanki gibi kararlı bakışlarını yüzüme dikti. "Ben yapabilirim, Oli. Bundan sonra zaten bilmem kaç tane terapi seansına ihtiyacım olacak. Arada birkaç kişiyi öldürsem kaç yazar?"

Elimde olmadan pis pis sıırttım ama gerçekten hiç suçluluk duymuyordum çünkü Direnişçilerin cehenneme kadar yolu vardı. "Aferin benim arkadaşıma. Sağ salım eve döndüğümüzde sana duygularını, düşüncelerini ve anılarını profesyonelce birbirinden ayırmayı öğreteceğim."

Gabe bana daha sıkı tutundu. "Geri döndüğümüzde bunu konuşacağız, Oli. Daha bir sürü şeyi konuşacağız."

Gözlerimi devirdim, sonra gözlerimi yumup etrafın hâlâ sakın olup olmadığını kontrol etmek için gücümle dışarıya uzandım. Ama bunu yaptığımda hayretle irkilip çadırın eteğini açmak için öne atıldım.

Kieran bize doğru koşuyordu.

"Buraya nasıl bu kadar çabuk geldi?" diye söylendim ve Gabe en sevmediğim Taktik Ekibi üyesini görünce rahat bir nefes aldı.

“Black bir Nakilci.”

Hepimiz geri çekilerek Kieran’a çadırda yer açtık. Üniforması ve bir sürü silahıyla içeri girdiğinde bana tüm alanı doldurmuş gibi geldi.

Gabe’e baktı ama Gabe elini sallayarak onu geçiştirdi. “Bana ilaç verdiler ama iyiyim. Sivilleri giderek daha hızlı buluyorsun.”

Kieran ona bir bakış attıktan sonra başıyla beni gösterdi. “Fallows’un yeteneği işaret kulesi gibi. Onu takip ettim. Aranızda yaralı olan var mı? Seferber olup harekete geçmeliyiz. Shore, Draven’in yardımıyla bile onları uzun süre oyalayamaz.”

Kieran sonunda Fiona’yla küçük arkadaşını gördü, ikisi de hâlâ kafeslerin önünde kıvranıyordu. Kulaklarıyla gözlerinden kan gelmeye başlamıştı ama onlara bakmamaya çalıştım. Bunu yaparsam yeteneğim biraz fazla heyecanlanabilir, dost düşman dinlemeden yoluna çıkan herkesi parçalayabilirdi.

Kieran’ın onların durumunu gözden geçirmesini izledim. Omuzlarını dikleştirip tekrar bana baktığında kara listemde sıradaki kurbanım olduğundan şüphelenir gibi biraz daha ihtiyatlı bir tavır takındı.

Gereğinden fazla tatmin duydum.

Sage hepimiz adına konuşarak, “Gitmeye hazırız,” deyince Kieran’ın dikkatini üzerine çekti. Sonra savaşa hazırlanır gibi sırtını dikleştirdi.

Sage bu tutumuyla Kieran’a mı yoksa Direniş’e mi gözdağı veriyordu bilmiyordum ama ben her koşulda paramı ona yatırırdım.

“Fallows, sen arkamda kal, yanımdan ayrılma. Önceliğim sensin. Bir terslik çıkarsa seni her ne pahasına olursa olsun tahliye noktasına götürme emri aldım. Ardern’le Ateş’in kurtulmasını istiyorsan emirlerimi dinleyeceksin çünkü seni buradan çıkarmak için gerekirse onları arkada bırakırım.”

Bu kahrolası herif beni kışkırtmayı iyi biliyordu doğrusu. Böyle giderse Bağlarıma geri dönmeden önce onun icabına bakmam gerekecekti.

Gabe’i daha sıkı tutup dişlerimi göstererek Kieran’a döndüm. “Sıkıyorsa dene. Bana el sürdüğün anda kendini yerde kıvranırken bulursun. Hepimiz seni takip edeceğiz. Kuralları çiğnemeyeceğim. Hadi, çıkalım artık buradan.”

Kieran çadırdan o kadar hızlı çıktı ki gerilmeye ya da endişelenmeye vaktim olmadı. Bacaklarım otomatik pilota bağlanmış gibi onu izledi. Gabe ilk adımında biraz yalpaladı ama sonra toparlandı ve neredeyse Sage’le benim desteğime ihtiyaç duymadan yürüyebildi.

Herkes peşimizden geliyor mu diye bakmadım, diğerleri için elimizden geleni yapmıştık, bu noktadan itibaren bize ayak uydurmak onlara kalmıştı. Onlar yerine birkaç saat önce buraya getirildiğimizden beri çok değişen kampa göz gezdirdim.

Her yer kana bulanmıştı, çadırlarda ve çimenlerde kurşun delikleriyle yanık izleri vardı. Cesetler de vardı, dahası her yönden çığlık ve silah sesleri geliyordu. Düzenli nefesler almak için kendimi zorlamam gerekti.

“Kahretsin, bize bir Siper lazım,” diye mırıldandı Gabe ve kendini elimden kurtarmaya çalıştı ama onu daha sıkı tuttum. Onunla birlikte hareket etmek dikkatimi çevremdeki katliamdan uzaklaştırmama yardımcı oluyordu ama aynı zamanda Gabe’in yerini her an bildiğim anlamına da geliyordu. Bağım durmadan zonklayarak onları korumamı söylüyordu, bu konuda hiçbir kontrolüm yoktu.

Onun güvende olmasına ihtiyacım vardı.

Çadırların olduğu bölgeyi geçebilmemiz için Kieran kaçan üç Direnişçiyi öldürmek zorunda kaldı ve bana her şey biraz fazla kolay olup bitmiş gibi geldi. Ama sonra köşeyi döndük ve neden kaçtıklarını gördüm.

Bu bir savaş meydanı değildi, bir toplu kıyımdı.

Arazinin üzeri siyah, yoğun bir sisle kaplanmıştı ama sisten ziyade canlı bir varlığı andırıyordu. Kendi başına hareket edebiliyordu ve doğadaki herhangi bir mahlûkattan çok kâbuslardan fırlamış iblislere benzeyen, yarım yamalak şekilli yaratıklarla doluydu. Sendeledim ve Gabe beni yakaladığında, “Nox bu, bize dokunmayacaklar,” diye mırıldandı.

Öyle mi?

Nox yeteneğinin benden bir iki parça koparmasına izin verir diye düşünüyordum. Kieran sisin içinden geçmeyi pek güvenli bulmuyormuş gibi maskesini takınca bunu istemediğime karar verdim.

“Oli, tahliye noktası diğer tarafta. Acele etme—”

Kieran Gabe’in sözünü kesti. “Şunu ikna et, Ardern, yoksa yolculuğun kalanını omzumda tamamlayacak.”

Onları takip etmekten başka çarem kalmadı.

Bunun ne kadar korkunç olduğunu bildiğimi sanıyordum, oysa hiçbir fikrim yoktu. Karanlığı yarıp gözlerimizi koruyarak çevremizdeki siyah şekillerin arasına baktığımızda tüm Direnişçilerin orada mahsur kaldığını ve yaratıklar tarafından hırpalanıp parçalandığını gördüm.

Kieran kolumu yakalayana kadar –Gabe’i tuttuğumu değil, diğerini– yine durduğumu fark etmedim. Bana öfkeyle tısladı. “Dravenların *şirin yaratıkları* sinirini mi bozdu? Ama buna harcayacak zamanımız yok. Anlıyorum, o bir canavar fakat kışını kaldırmak zorundasın.”

Kieran’dan ürkererek istemsizce sindim ama bir mengene gibi sıkıldığı kolumu ondan kurtaramadım. Beni bırakmayarak Taktik Ekibi’yle buluşana dek çekiştirip durdu. Nox da oradaydı, dehşet verici dumanlı dokunuşlarıyla Direniş’i son üyesine kadar yok ederken siyah gözleri dipsiz kuyuları andırıyordu.

Dravenlar canavarsa bu durumda ben ne oluyordum?

Kieran hepimizi Direniş'in kampından naklettiğinde bu kez ayakkabılarının üzerine kustum.

Herkes bizden uzaklaşırken Kieran bana vahşi gözlerle baktı. Elimin tersiyle ağzımı silip ona pis pis sııttım çünkü birinin ayakkabılarını mahvetmeye mecbur kaldıysam onunkiler olmasına seviniyordum.

Sonra Gabe kollarımdan kurtulup çimenlere yığıldı ve bana düşünecek daha önemli bir konu çıktı. "Burada Şifacı var mı? Kahretsin, lütfen ölme."

Gryphon yanımıza gelip ışıldayan elini Gabe'in alnına koydu ve daha o anda Gabe'in yüzüne biraz renk geldi. Sage koluma girerek her zamanki gibi bana destek oldu.

Nox çoktan bana sırtını dönmüştü, yine ben yokmuşum gibi davranıyordu.

Çevreme bakındım ama nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Kilometrelerce uzanan kırsaldaydık, dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdik.

"Neredeyiz biz?" Kustuğum için sesim boğuk ve çatallı çıktı ama Gryphon beni gayet iyi duyduğundan başını kaldırıp bana baktı. Nox buna zahmet etmeyerek ufuk çizgisini izlemeye devam etti.

"Kieran hepimizi tek seferde naklemedi. Birilerini arkada bırakmaktansa bir buluşma noktasına geldik. Birkaç saate bizi buradan alacaklar. O zamana kadar yakınlarda bir yerde otur."

Gabe'in yanına dönüp birkaç saatliğine oyalanmak için kıcıımı onunkinin yanına indirdiğim gibi gözlerim kapanmaya başladı. Yeteneğimi kullanmaya uzun bir süre ara verdikten sonra onunla haşır neşir olmak yorucuydu, spor salonundan aylarca uzak kalıp ilk seansta haşat olmaya benziyordu.

Gabe'in başı yavaş yavaş bacağıma düştü ve nefesi sığılaştı. Gryphon sonunda bizden uzaklaşıp tekrar ayağa kalkarak Kieran'la konuşmaya gitti.

Yorgunluktan sersemlemiştim, dinlenmeye çalışarak vakit geçirdim. Ama sonra bir kadının bağırdığını duydum. "Destek bekliyor muyduk?"

Gözlerimi kırıştırdım, kör edici bir ışık ve çevremde bir hareketlilik vardı. Yerde olduğum için iyi göremedim ama bir ordu konvoyunu hayal meyal seçebildim.

Hem de ne konvoydu!

"Hasiktir. Samual, çabuk yok et bizi."

Birden bir Siper üzerimizi örttü ve tüm Taktik Ekibi bu değersiz insan müsveddelerinin üzerine cehennemi salmaya fırsat kollar gibi kenarlardaki yerlerini aldı. Ama kamyonetler durduğunda onlardan akın akın insan indiğini gördüm ve yüreğim ağzıma geldi.

Bizden sayıca çok üstünlerdi, bire on gibi bir oran söz konusuydu.

"Oli'yi derhâl çıkarın buradan."

Hızla başımı çevirdiğimde Gryphon'la Kieran'ın üstlerini yoklayarak silahlarını kontrol ettiklerini gördüm. Kieran bu öneriden hoşlanmışa benzemiyordu. "Geri gelecek enerjim yok, başka bir yol bulacağız."

Kieran, Nox'a bakınca Gryphon başını iki yana salladı. "Draven tekrar gidemez, bitik durumda ve yeteneğini zorlamasına izin veremem."

Hayretle Nox'a baktım, bence gayet iyi görünüyordu. Ama sonra ona dikkat edince neden bahsettiklerini anladım. Gözlerinin çevresi gerilmiş, yüzü gölgelerle kaplanmıştı.

Gryphon'ın ne anlatmaya çalıştığını görebiliyordum, Nox düzinelerce Direnişçiyi tek başına alt etmişti. Üstün Yeteneklilerin güçleri genellikle sınırsız değildi.

En üst kademedekilerinki bile.

Başka biri bağırdı. Araçlardan biri yerden yükselip Siper'e doğru savruldu ve ona zarar vermeden geri sekti. Ama Samuel'in burnu kanamaya başlayınca zamanımızın kısıtlı olduğunu anladık.

Şansımızı denemek zorundaydık yoksa hepimiz burada ölecektik. Apar topar kalkıp Siper'e doğru bir adım attım.

"Arkamızda dur, Oleander," diye homurdandı Gryphon ama başımı iki yana salladım. Şifacı ışığın burada bize hiçbir faydası olmazdı. Taktik Ekibi silahlarını kontrol edip ne kadar cephanemiz kaldığına bakıyordu ama durumumuz iyi sayılmazdı.

"Burada ölmenin anlamı yok, Zehir. Kendinden başka kimseyi suçlama. Yetenekli olsun ya da olmasın en az yüz tane adam var," diye homurdandı benden her koşulda nefret etmeye ant içmişe benzeyen Nox.

Gabe de ayağa kalktı ama yalpaladı, onu dik tutmaya çalışan Sage de en az Gabe kadar solgun görünüyordu. Solgundu ama hazırды, burada bizi bekleyen sonla çoktan uzlaşmış gibiydi.

Derin bir nefes aldım. Bu ikisinin benim için bir anlamı vardı, her ne pahasına olursa olsun korunmaya değerlerdi. Gryphon... Onun ölmesine de izin veremezdim çünkü aramızda bir şey vardı, belki potansiyel bir yakınlık.

Keçi inadım ve ölümcül gururum yüzünden Nox'ı da ölüme terk edemezdim. Sırf ona haksızlığını kanıtlamak için olsa bile.

Omuzlarımı dikleştirip gücümü nazikçe ve dikkatle serbest bıraktığımda uzantıları okyanusa atılan bir ağ gibi yayıldı. Direnişçilerin her birine onlara fark ettirmeden dokundu.

Buradaki Bağlarımın üçü de onu hissedebiliyordu, bunu onlardan saklamam imkânsızdı. Ne yaptığımı biliyordum. Nox'ın gözlerinin içine bakmak için başımı çevirdim. Bir nevi ona meydan okuyor, sevmesi ve koruması gereken Bağını ne kadar hafife aldığını ona gösteriyordum.

Sonra tek seferde tüm Direnişçilerin içlerindeki korkuları ve en korkunç kâbuslarını tetikledim. Doksan iki adam ve kadın göz açıp kapayıncaya kadar yerde acıyla kıvranmaya başladı.

Ve ben *hiçbir şey* hissetmedim.

Nox'ın gözleri parladı ama göz temasımızı kesmedi, bakışlarını benimkilere kilitledi. Çevremizdekiler onun kadar itidalli değildi.

“Hasiktir.”

“Bunu o mu yaptı? Hani Yeteneksiz’di?”

“Siktir, hepsini birden mi indirdi?”

“*Canavar.*”

Gryphon hemen önüme geçerek beni ekibinin ve kurtarılan Üstün Yeteneklilerin meraklı bakışlarından gizledi. Gabe elimi tutarak kendi insanlarımızın saldırısına uğramamdan korkar gibi beni göğsüne doğru çekti. Nox’la ilk kim gözünü kırpacak yarışmamızı yarım bırakmak zorunda kaldım ama sanırım ona kendimi ispat etmiştim.

Gabe’den uzaklaştım, biraz eğlenmesine izin verdiğim için yeteneğim hâlâ fazlasıyla heyecanlıydı ve şu anda Gabe’in bana dokunmasına izin veremezdim. Kaşlarını çattı ama sonra bakışlarımı takip edince parmaklarımın şiddetle titrediğini görerek yutkundu.

Gabe sonunda bir adım geri çekildi, biraz sendeleyince Nox onu yakaladı. İkisi de yürüyen ölümlere dönmüştü.

Nox, Gabe’in acıyla inlemesine aldırmadan ona patladı. “Senin aptalca kararlarını da unuttuğumuzu sanma, Ardern. Aklından ne geçiyordu? Geride kalıp Bassinger’a bir ağızlık taksaydın bize daha faydalı olurdun. Bir boka yaramadın.”

Yeteneğim içimde patladı.

Onu ne durdurabildim ne de içimde tutabildim, bir dalga gibi çevremizdekilere çarptı. Herkes kaçıştığında geride yalnızca Gryphon kaldı. Tüm Taktik Ekibi benden kaçabilirlermiş gibi bir şeylerin arkasına saklandı ama onları düşündüğüm yoktu.

Tüm varlığımla Gabe'in kolunu tutmuş, onu tartaklayan Nox'a odaklanmıştım.

Bundan hiç hoşlanmamıştım.

"Nox, bırak onu," dedi Gryphon dikkatleri üzerimden alarak ve herkes beni neyin çıldırttığını görmeye çalıştı.

Nox gayet yavaşça, beni ürkütmemek için ihtiyatla elini Gabe'in üzerinden çekti. Vücudum kendiliğinden hareket etti ve görünmez bir güç bizi birbirimize doğru itiyormuş gibi Gabe'e yaklaşarak iki Bağımın arasına girdim.

Ne yaptığımı hiç bilmiyordum ama sırtımı Gabe'in göğsüne yasladığımda bağım nihayet biraz sakinleşti.

"Uçak geliyor."

Sevinç çığlıkları yükseldi ve Taktik Ekibi benim yarattığım küçük bağ krizini geride bırakarak yola çıkmaya hazırlandı. Orada Gabe'le birlikte durup tek kelime etmeden uçağın alçalmasını izledim. Uçak piste yumuşak bir iniş yaptığında saatlerdir, hatta günlerdir nefesimizi tutuyormuşuz gibi ikimiz de bir oh çektik.

"North'a bunları nasıl anlatacağız? Buna ne dendiğini bile bilmiyorum," diye mırıldandı Gryphon, Nox'a. Omzunun üzerinden bana göz attığında derin bir nefes aldım.

Ona tek kelime edemezdim çünkü yalanımı hemen anlıyordu, hem bu durumu nasıl açıklayabilirdim ki? Yeterince korkunç görünseler bile kâbusların aslında sorunlarımızın en küçüğü olduklarını ona nasıl anlatabilirdim?

Keşke yapabildiğim en kötü şey bu olsaydı.

Yazar Hakkında

J. Bree kendini hayalperest, anne, çiftçi ve bir kedi insanı olarak tanımlıyor. Önceliklerinin sırası günden güne değişiyor.

Avusturalya'nın, kimsenin adını duymadığı küçük, kırsal bir kasabasında yaşıyor. Günleri kitaplardaki erkek arkadaşlarını hayal etmekle, hayat arkadaşının şarap üzümünün büyümesiyle ilgili yakınmalarını dinlemekle ve iki çocuğuna atıftırmalık bir şeyler hazırlamakla geçiyor.

